

„Thrillerul perfect.“

A.J. FINN, autorul bestsellerului *Femeia de la fereastră*

PACIENTA TĂCUTĂ

ALEX
MICHAELIDES

buzz
BOOKS

Viața Aliciei Berenson este aparent perfectă. Dictoriță faimoasă căsătorită cu un fotograf din lumea modei, ea trăiește într-o casă superbă, cu vedere spre parc, într-una din zonele cele mai dorite din Londra. Într-o seară, soțul ei Gabriel se întoarce acasă târziu de la o ședință foto, iar Alicia îl împușcă de cinci ori în față și apoi rămâne tăcută timp de șase ani.

Refuzul Aliciei de a vorbi despre crimă - sau despre orice altceva - transformă o tragedie de familie în ceva mult mai teribil, un mister care captivează imaginația publicului și o face pe Alicia celebră. Tablourile sale ajung la prețuri astronomice, iar ea, pacienta tăcută, este ascunsă de tabloide și de lumina reflectoarelor la clinica The Grove, o instituție medico-legală de maximă siguranță din nordul Londrei.

Theo Faber este un psihoterapeut care a așteptat multă vreme oportunitatea de a lucra cu Alicia. Hotărârea lui de a o face să vorbească și să dezvăluie motivul pentru care și-a împușcat sotul îl poartă pe un drum plin de riscuri - o căutare a adevărului care amenință să-l distrugă...

Pacienta tăcută este un thriller psihologic șocant despre un act de violență extrem al unei femei împotriva soțului ei și despre un terapeut obsedat de descoperirea motivului din spatele acestui act...

„Un debut impresionant... *Pacienta tăcută* este o carte remarcabilă, inteligentă și plină de imaginație.”

The Times

„O poveste plină de suspans, inteligentă și sofisticată... un roman excepțional.”

Lee Child

„O carte pe care n-o poți lăsa din mână, plină de viață și care îți dă fiori, cu un final ce îi va ului chiar și pe cititorii cei mai avizați de romane de suspans.”

Booklist

Foto: Ann-Jew Hayes Watkins

ALEX MICHAELIDES s-a născut în Cipru, tatăl său fiind grec-cipriot, iar mama englezoaică. A studiat literatura engleză la Universitatea Cambridge și a făcut un masterat pentru a deveni scenarist la Institutul American de Film din Los Angeles. A scris scenariul filmului *The Devil You Know* (2013), cu Rosamund Pike, și a fost coscenarist la *The Con is On* (2018), cu Uma Thurman, Tim Roth, Parker Posey și Sofia Vergara. *Pacienta tăcută* (2019) este primul său roman.

„Un thriller greu de uitat, destinat parcă să fie ecranizat la Hollywood... Un amestec de suspans hitchcockian, intrigă demnă de Agatha Christie și tragedie greacă.”

Entertainment Weekly

„Superb... Acest thriller psihologic cu intrigă complicată și provocator face din Michaelides un jucător important în domeniu.”

Publishers Weekly

„Pacienta tăcută poate fi un roman de debut, dar are ritmul și finețea unei capodopere.”

BBC

„Să scrii un roman în care protagonistul rămâne mută nu e lucru ușor, dar acest debut impresionant și captivant – compania lui Brad Pitt a cumpărat drepturile de ecranizare – face din Michaelides un scriitor care merită urmărit.”

People

„O specie cu adevărat rară: thrillerul perfect. Acest roman extraordinar mi-a făcut sângele să-mi clocotească în vene – pur și simplu nu l-am putut lăsa din mână...”

Mi-am zis că o să citesc puțin; unsprezece ore mai târziu – este 5.47 dimineata – l-am terminat, absolut năucit.”

A.J. Finn

„Pacienta tăcută se strecoară pe lângă tine ca o umbră intimidantă pe o stradă slab luminată. Alex Michaelides a creat un thriller psihologic fascinant și complet original, atât de ciudat și de singular, încât merită să aibă propriul său gen. Am citit cartea în două nopți și am savurat fiecare cuvânt seducător, fiecare întâlnire sumbră, fiecare răsturnare de situație surprinzătoare.”

David Baldacci

„Unul dintre cele mai fascinante thrillere psihologice pe care le-am citit în ultimii ani. Frumos scrisă, cu o intrigă perfectă, povestea te atrage implacabil și te ține prins până la ultima răsturnare de situație șocantă (și totuși logic de brutală).

O lectură fantastică, de-a dreptul extraordinară.”

Douglas Preston și Lincoln Child

„Aceasta este o voce nouă, minunată. Ascultați-o, e pe cale să vă spună o poveste palpitantă și înfricoșătoare.”

Brad Meltzer

ALEX
MICHAELIDES
PACIENTA
TĂCUTĂ

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

București
2019

The Silent Patient
Alex Michaelides
Copyright © 2019 Alex Michaelides

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Pacienta tăcută
Alex Michaelides

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Ioana Patriche
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MICHAELIDES, ALEX
Pacienta tăcută / Alex Michaelides;
trad. din lb. engleză: Dana-Ligia Ilin. -
București: Litera, 2019

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.)

Pentru părinții mei

*Și ea de ce-a rămas acumă fără glas?*¹

Euripide, *Alcesta*

¹ Euripide, *Alcesta*, în vol. *Bachantele*, traducere de Alexandru Pop, Editura pentru Literatură, București, 1965, p. 75

PROLOG

JURNALUL ALICIEI BERENSON

14 iulie

Nu știu de ce scriu asta.

Ba nu-i așa. Poate că știu, numai că nu vreau s-o recunosc.

Nici măcar nu știu cum să-i zic – chestiei ăsteia pe care o scriu. Sună cam pompos să-i zic jurnal intim. Doar nu prea am ce spune. Anne Frank a ținut un jurnal, sau Samuel Pepys – nu cineva ca mine. Să-i zic „Jurnal“ sună cumva prea pretențios. Ca și cum aș scrie în el zilnic, și nu vreau s-o fac – dacă devine o corvoadă, n-o să mă țin de el.

Poate că n-am să-i zic nicicum. Un ceva fără nume în care o să scriu din când în când. Așa îmi convine. Dacă îi pui nume unui lucru, asta te împiedică să-l vezi în întregime sau de ce e important. Te concentrezi pe cuvânt; care, de fapt, nu-i decât cea mai mică parte, vârful aisbergului. Nu m-am simțit niciodată în largul meu cu cuvintele – întotdeauna gândesc în imagini, mă exprim prin imagini –, așa că nu m-aș fi apucat să scriu asta dacă nu era Gabriel.

În ultima vreme am fost deprimată din pricina unor lucruri. Credeam că izbutesc să ascund asta, dar el a observat – firește că a observat, nu-i scapă nimic. A întrebat

cum merge pictura – am zis că nu merge. Mi-a adus un pahar cu vin și am stat la masa din bucătărie în vreme ce el gătea.

Îmi place să mă uit la Gabriel umblând de colo colo prin bucătărie. E un bucătar plin de grație – elegant, cu mișcări de balerin, organizat, nu ca mine. La mine, totul e vraiaște.

– Povestește-mi, a zis.

– Nu-i nimic de povestit. Câteodată mă blochez. Mă simt ca și cum aș umbla prin mocirlă.

– Ce-ar fi să încerci să așterni pe hârtie? Să îți, cumva, socoteala? Ar putea să te ajute.

– Da, cred că da. O să încerc.

– Nu-i destul s-o spui, draga mea. Fă-o.

– O s-o fac.

M-a cicălit, nu glumă, dar n-am mișcat un deget. Și apoi, după câteva zile, mi-a dăruit carnețelul ăsta în care să scriu. Are coperte de piele neagră și pagini albe, groase. Am mângâiat prima pagină, i-am simțit netezimea; apoi am ascuțit creionul și am început.

Și el a avut dreptate, desigur. Deja mă simt mai bine – faptul că scriu toate astea mi-a adus un soi de eliberare, un loc de descărcare a emoțiilor, un spațiu în care să mă exprim. Cam ca o terapie, presupun.

Gabriel n-a spus-o, însă îmi dau seama că-și face griji pentru mine. Și, dacă e să fiu sinceră – și aș face bine să fiu –, adevăratul motiv pentru care am acceptat să țin acest jurnal intim a fost ca să-l liniștesc – să dovedesc că totul e în ordine. Nu suport să știu că-și face griji pentru mine. Nu vreau să-l tulbur vreodată, ori să-l fac nefericit, ori să-i provoc suferință. Îl iubesc pe Gabriel nespuse de mult. El este, fără îndoială, iubirea vieții mele. Îl iubesc cu toată ființa mea, atât de mult, încât uneori asta aproape că mă copleșește. Uneori cred că...

Nu. N-o să scriu despre asta.

O să fie o înregistrare plină de voieșie a ideilor și imaginilor care mă inspiră în plan artistic, lucruri care au asupra mea un impact creativ. N-o să scriu decât lucruri pozitive, vesele, gânduri normale.

N-au ce căuta gândurile nebunești.

PARTEA ÎNTÂI

Cel care are ochi de văzut și urechi de auzit se poate convinge că nici un muritor nu-i în stare să păstreze un secret. Dacă buzele îi sunt mute, pălăvrăgește cu vârfurile degetelor; trădarea se prelinge din el prin fiecare por.

Sigmund Freud, *Prelegeri de introducere în psihanaliză*

1

Alicia Berenson avea treizeci și trei de ani când și-a omorât soțul.

Erau căsătoriți de șapte ani. Amândoi erau artiști – Alicia pictoriță, iar Gabriel un renumit fotograf din lumea modei. Avea un stil distinct, fotografia femeii pe jumătate moarte de foame și pe jumătate despuieate din unghiuri ciudate, care nu le avantajau. După ce a murit, fotografiile sale au ajuns la prețuri astronomice. Ca să fiu sincer, lucrările lui îmi par destul de șmechere și de superficiale. N-au nimic din calitatea viscerală a celor mai bune lucrări ale Aliciei. Desigur, nu cunosc destule despre artă ca să spun dacă Alicia Berenson va trece sau nu testul timpului ca pictoriță. Talentul îi va fi întotdeauna umbrat de notorietate, așa că e greu să fiu obiectiv. Și ați putea să mă acuzați că sunt părtinitor. Nu pot decât să-mi spun părerea, atât cât valorează ea. Și, pentru mine, Alicia a fost un fel de geniu. În afară de abilitatea tehnică, picturile sale au o capacitate stranie de a atrage atenția – aproape că te înșfacă de beregată – și de a o ține ca într-o menghină.

Gabriel Berenson a fost omorât acum șase ani. Avea patruzeci și patru de ani. A fost ucis pe 25 august – era o vară neobișnuit de fierbinte, poate că vă amintiți, cu unele dintre cele mai înalte temperaturi înregistrate. Ziua în care a murit a fost cea mai caldă din an.

În ultima sa zi de viață, Gabriel s-a trezit devreme. O mașină l-a luat la ora 5.15 din casa în care locuia împreună cu Alicia, în nord-vestul Londrei, lângă Hampstead Heath¹, și a fost dus la o ședință foto în Shoreditch. Și-a petrecut ziua fotografiind modele pe un acoperiș, pentru *Vogue*.

Nu se știe prea mult despre mișcărilor Aliciei. Urma să aibă o expoziție și era în urmă cu lucrul. Probabil că și-a petrecut ziua pictând în casa de vară din fundul grădinii, pe care o transformase de curând în atelier. Până la urmă, ședința foto a lui Gabriel s-a prelungit și n-a fost adus cu mașina acasă decât la ora 23.

Peste o jumătate de oră, vecina lor, Barbie Hellmann, a auzit câteva împușcături. Barbie a sunat la poliție și la 23.35 a fost trimis un echipaj de la secția din Havestock Hill. A ajuns la casa familiei Berenson în mai puțin de trei minute.

Ușa din față era deschisă. În casă era beznă; nu funcționa nici un întrerupător. Polițiștii au mers prin hol până în living. Și-au rotit lanternele prin încăpere, luminând-o cu fascicule intermitente. Alicia a fost descoperită lângă șemineu, în picioare. Rochia ei albă licărea ca o fantomă în lumina lanternelor. Părea că nu-și dă seama de prezența poliției. Era încremenită, înghețată – o statuie dăltuită în gheață –, cu o expresie ciudată pe față, îngrozită, ca și cum s-ar fi confruntat cu o teroare invizibilă.

Pe podea era o pușcă. Alături, în întuneric, Gabriel stătea nemișcat, legat de un scaun cu sârmă răsucită pe după gleznelor și încheieturile mâinilor. La început, polițiștii au crezut că era viu. Capul îi atârna un pic într-o parte, ca și cum și-ar fi pierdut cunoștința. Apoi

¹ Unul dintre cele mai populare spații verzi din Londra

o rază de lumină a arătat că Gabriel fusese împuşcat de câteva ori în faţă. Trăsăturile sale frumoase dispăruseră pe vecie, lăsând în loc o magmă pârjolită, înnegrită, însângerată. Peretele din spatele său era împroşcat cu aşchii de ţeastă, creier, păr – şi sânge.

Peste tot era sânge – stropind pereţii, curgând pe podea în pârlăiaşe întunecate, de-a lungul fibrelor scândurilor. Poliţiştii au presupus că era sângele lui Gabriel. Şi apoi ceva a sclipit în lumina lanternei – pe podea, lângă picioarele Aliciei, era un cuţit. Altă rază de lumină a arătat sângele împrăştiat pe rochia ei albă. Un poliţist i-a prins braţele şi le-a ridicat în lumină. Erau creştături adânci peste venele încheieturilor – tăieturi proaspete, din care curgea sângele şuvoi.

Alicia s-a împotrivit încercărilor de a-i salva viaţa; a fost nevoie de trei agenţi ca s-o imobilizeze. A fost dusă la Royal Free Hospital, aflat la o distanţă de numai câteva minute. Pe drum a leşinat. Pierduse mult sânge; însă a supravieţuit.

În ziua următoare zăcea în patul dintr-o rezervă a spitalului. Poliţiştii au interogat-o în prezenţa avocatului ei. Alicia n-a scos nici o vorbă. Buzele îi erau albe, fără strop de sânge; se mişcau din când în când, dar nu alcătuiau cuvinte, nu scoteau nici un sunet. Nu răspundea la întrebări. Nu putea, nu voia să vorbească. N-a vorbit nici când a fost acuzată de uciderea lui Gabriel. A rămas tăcută când a fost arestată, refuzând să-şi tăgăduiască vinovăţia ori s-o confirme.

Alicia n-a mai vorbit niciodată.

Tăcerea ei permanentă a transformat această poveste dintr-o tragedie familială banală în ceva mult mai mare: un mister, o enigmă care a monopolizat titlurile din ziare şi a captivat imaginaţia publicului luni în şir.

Alicia a rămas tăcută, însă a făcut totuși o declarație. Un tablou. L-a început, când i s-a dat drumul din spital și a fost plasată în arest la domiciliu, înainte de proces. După părerea asistentei medicale de la psihiatrie, numită de tribunal, Alicia mânca și dormea foarte puțin - nu făcea altceva decât să picteze.

În mod normal, Alicia muncea săptămâni întregi, uneori chiar luni, înainte să înceapă un tablou - făcea nenumărate schițe, aranja în fel și chip compoziția, experimenta cu culori și forme -, o gestație îndelungată, urmată de o naștere prelungită, întrucât fiecare trăsătură de pensulă era făcută cu trudă. Acum însă, și-a schimbat dramatic procesul de creație, terminând tabloul în câteva zile de la moartea soțului său.

Și, pentru majoritatea oamenilor, asta a fost destul ca s-o condamne - faptul că s-a întors în atelier atât de curând după moartea lui Gabriel dovedea o extraordinară lipsă de sensibilitate. Monstruoasa lipsă de remușcare a cuiva care a ucis cu sânge-rece.

Așa o fi. Dar, să nu uităm, chiar dacă Alicia Berenson ar fi putut să fie o ucigașă, era și artistă. Era perfect de înțeles - cel puțin, pentru mine - ca ea să-și ia pensulele și vopselele și să-și exprime pe pânză emoțiile complexe. Nu-i de mirare că, de data asta, a ajuns să picteze cu atâta ușurință; dacă durerea poate fi numită ușurință.

Tabloul era un autoportret. I-a pus numele în colțul din stânga jos al pânzei, cu litere grecești azurii.

Un singur cuvânt:

ALCESTA.

2

Alcesta este eroina unui mit grecesc. O poveste de dragoste dintre cele mai triste. Alcesta își dă viața pentru soțul său, Admet, murind în locul lui când nimeni altcineva n-a vrut s-o facă. Un mit tulburător despre sacrificiul de sine, și nu era clar cum se leagă de situația Aliciei. Adevăratul înțeles al aluziei mi-a rămas necunoscut o vreme. Până ce, într-o zi, adevărul a ieșit la lumină...

Dar o iau prea repede. Pun carul înaintea boilor. Trebuie să încep cu începutul și să las lucrurile să vorbească de la sine. Nu trebuie să le colorez, să le răsucesc ori să spun minciuni. O s-o iau pas cu pas, încet și cu grijă. Dar de unde să încep? Ar trebui să mă prezint, însă poate că nu încă; la urma urmei, nu eu sunt eroul acestei povești. E povestea Aliciei Berenson, așa că trebuie să încep cu ea – și cu *Alcesta*.

Tabloul este un autoportret care o arată pe Alicia în studio, acasă, în zilele de după crimă, în picioare în fața unui șevalet pe care este o pânză și ținând o pensulă. E despuiată. Trupul îi este pictat cu amănunte necruțătoare: șuvițe lungi de păr roșcat care cad pe umerii osoși, vene albastre vizibile sub pielea translucidă, cicatrice proaspete pe amândouă încheieturile

mâinilor. Ține între degete o pensulă. Din pensulă se prelinge vopsea roșie – sau este sânge? E surprinsă în timp ce pictează – și totuși, pânza e albă, la fel ca expresia sa. Are capul întors peste umăr și privește țintă la noi. Cu gura deschisă, cu buzele desfăcute. Mută.

În timpul procesului, Jean-Felix Martin, directorul miciei galerii din Soho care o reprezintă pe Alicia, a luat hotărârea controversată, criticată de mulți ca macabră și urmărind senzaționalul, de a expune *Alcesta*. Faptul că pictorița era în acel moment în boxa acuzaților pentru că își omorâse soțul a însemnat, pentru prima oară în lunga istorie a galeriei, că la ușă era coadă.

Am stat la coadă cu ceilalți iubitori de artă care mureau de curiozitate, așteptându-mi rândul lângă tuburile de neon roșii ale sex-shop-ului de alături. Unul câte unul, ne-am târșăit pașii înăuntru. Ajunși în galerie, am fost mânați spre tablou ca o mulțime ațâțată de la un bâlci care își croiește drum prin casa bântuită. În cele din urmă, m-am pomenit chiar în față – și m-am confruntat cu *Alcesta*.

M-am holbat la tablou, m-am holbat la chipul Aliciei, încercând să-i interpretez privirea, încercând să înțeleg – însă portretul mă sfida. Alicia se uita și ea la mine – o mască neutră – indescifrabilă, de nepătruns. Nu puteam citi în expresia sa nici vinovăție, nici nevinovăție.

Altor oameni li s-a părut mai ușor de descifrat.

– Răutate pură, a șușotit femeia din spatele meu.

– Nu-i așa? a încuviințat însoțitorul ei. Cățea cu sânge-rece.

Cam nedrept, mi-am zis – având în vedere că vinovăția Aliciei încă nu fusese dovedită. Însă, de fapt, era o concluzie de dinainte trasă. Ziarele de scandal

o distribuieră de la bun început în rolul negativ: o femeie fatală, o soție care și-a ucis soțul. Un monstru.

Faptele, în sine, erau simple: Alicia a fost găsită singură cu cadavrul lui Gabriel; pe pușcă nu erau decât amprentele ei. N-a existat niciodată vreo îndoială că ea îl omorâse pe Gabriel. Pe de altă parte, *de ce* îl omorâse, asta rămânea un mister.

Crima a fost comentată pe larg și diferite teorii au fost prezentate în ziare, la radio și la emisiunile de televiziune. Au fost aduși experți care să explice, să condamne, să justifice acțiunile Aliciei. Cu siguranță, a fost victima abuzului în familie, împinsă peste limite, până să explodeze în cele din urmă, nu? Altă teorie implica un joc sexual care a scăpat de sub control – soțul a fost găsit legat, nu-i așa? Unii au bănuțit că vechiul motiv, gelozia, a împins-o pe Alicia săucidă – altă femeie, probabil? Însă la proces, fratele lui Gabriel l-a descris ca pe un soț devotat, profund îndrăgostit de soția sa. Ei bine, și cum rămâne cu banii? Alicia n-avea prea mult de câștigat de pe urma morții lui; ea era cea care avea bani, moșteniți de la tatăl său.

Și așa mai departe, speculații nesfârșite – fără răspunsuri, doar mai multe întrebări – despre motivele Aliciei și tăcerea sa ulterioară. De ce refuza să vorbească? Ce însemna asta? Ascundea oare ceva? Proteja pe cineva? Și dacă da, pe cine? Și de ce?

În acel moment, îmi amintesc că îmi spuneam că, în vreme ce toată lumea vorbea, scria, se contrazicea în privința Aliciei, în miezul acestei activități dezlănțuite, gălăgioase, era un gol – o tăcere. Un sfinx.

În timpul procesului, judecătorul n-a privit cu ochi buni refuzul persistent al Aliciei de a vorbi. Nevinovații, a arătat judecătorul Alverstone, au tendința

să-și proclame sus și tare nevinovăția – și încă des. Alicia nu numai că rămânea tăcută, dar nu arăta vreun semn de remușcare. N-a plâns niciodată în timpul procesului – fapt pe care s-a pus un mare accent în presă – și fața i-a rămas neclintită, rece. Înghețată.

Apărării nu i-a rămas decât să pledeze responsabilitate redusă. Alicia avea un lung istoric de probleme de sănătate mintală, s-a spus, încă din copilărie. Judecătorul a respins o mare parte dintre acestea ca mărturii indirecte, însă, în cele din urmă, s-a lăsat convins de Lazarus Diomedes, profesor de psihiatrie medico-legală la Imperial College și directorul clinicii The Grove, o instituție medico-legală de maximă siguranță din nordul Londrei. Profesorul Diomedes a argumentat că refuzul Aliciei de a vorbi era în sine o dovadă a unei tulburări psihologice profunde și că sentința trebuie să fie dată în conformitate cu aceasta.

Era o modalitate destul de ocolită de a spune ceva ce psihiatrilor nu le place s-o zică de la obraz.

Diomedes spunea că Alicia e nebună.

Era singura explicație care avea sens. Din ce motiv să-l legi pe omul iubit de un scaun și să-l împuști în față, din apropiere? Și apoi să nu arăți nici o remușcare, să nu dai nici o explicație, nici măcar să nu vorbești? Probabil că era nebună.

Trebuia să fie.

În cele din urmă, judecătorul Alverstone a acceptat pledoaria de responsabilitate redusă și a sfătuit juriul să facă la fel. Prin urmare, Alicia a fost internată la The Grove, sub supravegherea aceluiași profesor Diomedes, a cărui mărturie avusese o influență atât de mare asupra judecătorului.

Adevărul este că, dacă Alicia nu era nebună – cu alte cuvinte, dacă tăcerea ei era doar un rol, un spectacol

dedicat juriului –, atunci i-a mers. A fost scutită de condamnarea la mulți ani de închisoare, și, dacă reușea să-și revină complet, putea fi eliberată în câțiva ani. Cu siguranță că acum era momentul să înceapă să mimeze acea revenire, nu? Să rostească din când în când câte o vorbă, apoi mai multe; să comunice încetul cu încetul un soi de remușcare? Dar nu. Săptămânile se scurgeau una după alta, lunile se scurgeau una după alta și apoi s-au scurs anii – și Alicia tot nu vorbea.

Era, pur și simplu, tăcere.

Și așa, fără să apară vreo dezvăluire, presa dezamăgită și-a pierdut, în cele din urmă, interesul față de Alicia Berenson. Ea s-a alăturat celorlalți criminali care au făcut o vreme vâlvă; fețe pe care ni le amintim, dar al căror nume l-am uitat.

Nu toți, trebuie spus. Unii – printre care mă număr și eu – sunt fascinați în continuare de mitul Aliciei Berenson și al tăcerii ei persistente. Ca psihoterapeut, mi-a fost clar că ea a suferit o traumă gravă la moartea lui Gabriel; și această tăcere era o manifestare a acelei traume. Nefiind în stare să se împace cu ceea ce făcuse, Alicia s-a poticnit și s-a oprit ca o mașină stricată. Voiam s-o ajut să pornească din nou – s-o ajut să-și spună povestea, să se vindece și să se simtă bine. Voiam s-o repar.

Fără să vreau să par lăudăros, mă simțeam calificat s-o ajut pe Alicia Berenson. Sunt psihoterapeut medico-legal și am lucrat cu unii dintre cei mai vătămați, cei mai vulnerabili membri ai societății. Și ceva din povestea Aliciei intra în rezonanță cu mine pe plan personal – de la bun început am simțit o empatie profundă.

Din păcate, în acea vreme încă mai lucram la Broadmoor¹, așa că tratarea Aliciei ar fi rămas - ar fi trebuit să rămână - doar o fantezie, dacă n-ar fi intervenit pe nepusă masă soarta.

La aproape șase ani după internarea Aliciei, postul de psihoterapeut medico-legal de la The Grove a devenit vacant. De cum am văzut anunțul, am știut că n-am de ales. Mi-am urmat intuiția și mi-am depus dosarul.

¹ Cel mai cunoscut dintre cele trei spitale psihiatrice de maximă securitate din Marea Britanie

3

Numele meu este Theo Faber. Am patruzeci și doi de ani. Și am devenit psihoterapeut din pricină că eram sărit de pe fix. Țasta-i adevărul – cu toate că nu e ceea ce am zis în timpul interviului pentru ocuparea postului, când mi s-a pus întrebarea.

– Ce anume crezi că te-a atras spre psihoterapie? a întrebat Indira Sharma, privindu-mă pe deasupra ochelarilor care o făceau să arate ca o bufniță.

Indira era consilier psihoterapeut la The Grove. Avea spre șaiszeci de ani, o față rotundă, atrăgătoare, și păr lung negru ca smoala, cu câteva fire cenușii. Mi-a surâs, ca și cum m-ar fi asigurat că era o întrebare ușoară, o pasă de încălzire, precursora unor lovituri mai înșelătoare.

Am șovăit. Simțeam privirile celorlalți membri ai comisiei. Am avut grijă să păstrez contactul vizual cât timp am oferit un răspuns pregătit dinainte, o poveste înduioșătoare despre cum am lucrat în adolescență cu jumătate de normă la un cămin de bătrâni; și cum mi-a trezit asta interesul față de psihologie; lucru care, la rândul lui, a dus la studii postuniversitare de psihoterapie și așa mai departe.

- Am vrut să ajut oamenii, presupun, am zis, ridicând din umeri. Asta e, de fapt.

Ceea ce era praf în ochi.

Mă rog, sigur că voiam să ajut oamenii. Însă acesta era un scop secundar - în special în momentul în care am început pregătirea. Motivul real era complet egoist. Încercam să mă ajut pe mine însumi. Cred că la fel stau lucrurile cu cei mai mulți dintre cei care intră în domeniul sănătății mintale. Suntem atrași de această profesie tocmai din cauză că suntem vătămați - studiem psihologia ca să ne vindecăm pe noi înșine. Că suntem sau nu dispuși s-o recunoaștem, asta-i altă mâncare de pește.

Ca oameni, primii noștri ani sunt un tărâm dinaintea amintirii. Ne place să credem că am ieșit din ceața asta primordială cu caracterul pe deplin format, ca Afrodita care se înalță perfectă din spuma mării. Însă, mulțumită cercetărilor din ce în ce mai numeroase despre dezvoltarea creierului, știm că nu este așa. Ne naștem cu creierul format doar pe jumătate - mai degrabă ca un boț de lut decât ca o zeitate din Olimp. După cum a spus psihanalistul Donald Winnicott: „Nu există așa ceva - bebeluș, pur și simplu“. Dezvoltarea personalității noastre nu se petrece în izolare, ci în relațiile cu alții; suntem modelați și completați de forțe nevăzute, de care nu ne amintim - și anume de părinții noștri.

Lucrul acesta e înspăimântător, din motive evidente - cine știe ce grozăvii am suferit, ce torturi și abuzuri, pe acest tărâm de dinaintea amintirii? Caracterul nostru s-a format fără ca s-o știm măcar. În ceea ce mă privește, am crescut simțindu-mă nervos, speriat, neliniștit. Această neliniște părea să fie dinainte să apar pe lume și să existe independent de

mine. Însă bănuiesc că a izvorât din relația cu tata, în preajma căruia nu eram niciodată în siguranță.

Accesele de furie imprevizibile și arbitrare ale tatei făceau ca orice situație, oricât de pașnică, să devină un posibil teren minat. O remarcă nevinovată sau o părere diferită puteau să-i stârnească mânia și să declanșeze o serie de explozii de care nu te puteai ascunde. Casa se zguduia în vreme ce el zbiera, urmărindu-mă în sus pe scară până în camera mea. Mă aruncam sub pat și alunecam până la perete. Respiram aerul plin de scame, rugându-mă în gând să mă înghită cărămizile și să dispar. Însă mâna lui mă înșfăca, mă târa afară să-mi înfrunt soarta. Cureaua era scoasă și șuiera prin aer înainte să lovească; fiecare lovitură mă arunca într-o parte, arzându-mi carnea. Apoi bătaia înceta, la fel de brusc cum începuse. Eram azvârlit pe podea, unde zăceam ca un morman de zdrențe. O păpușă lepădată de un plod mânios.

Nu știam niciodată ce făcusem ca să-i stârnesc furia sau dacă o meritam. O întrebam pe mama de ce e tata mereu așa de supărat pe mine, iar ea ridica din umeri cu disperare și zicea: „De unde să știi? Tatăl tău e nebun de-a binelea“.

Când zicea că era nebun, nu glumea. Dacă ar fi fost evaluat astăzi de un psihiatru, bănuiesc că tata ar fi primit diagnosticul de tulburare de personalitate - o boală care a rămas netratată toată viața lui. Rezultatul a fost o copilărie și o adolescență dominate de isterie și violență fizică; de amenințări, lacrimi și sticlă spartă.

Au fost, desigur, și momente de fericire; de obicei, când tata era plecat de acasă. Îmi amintesc de o iarnă în care a fost plecat o lună în America, într-o călătorie de afaceri. Timp de treizeci de zile, eu și mama am avut la dispoziție casa și grădina, fără ochiul lui

vigilent. În acel decembrie a nins mult la Londra, și grădina noastră a fost îngropată sub un covor alb gros și înghețat. Împreună cu mama am făcut un om de zăpadă. Conștient sau nu, l-am făcut să semene cu stăpânul nostru absent: eu l-am botezat „Tati“ și, cu burdihanul lui, cu două pietricele negre în loc de ochi și două crenguțe puse oblic în chip de sprâncene severe, chiar că exista o asemănare stranie. Am completat iluzia dându-i mănușile, pălăria și umbrela lui. Și apoi ne-am apucat să-l bombardăm zdravăn cu bulgări, chicotind ca niște copii obraznici.

În noaptea aceea a fost un viscol cumplit. Mama s-a dus la culcare și eu m-am prefăcut că dorm, apoi m-am furișat în grădină și am stat în ninsoare. Mi-am întins mâinile, prinzând fulgi și privindu-i cum dispar pe vârfurile degetelor. Era o bucurie și, în același timp, o frustrare, și vorbea despre un adevăr pe care nu-l puteam exprima: vocabularul îmi era prea limitat, cuvintele erau o plasă cu ochiuri prea mari ca să-l prind. Cumva, prinderea fulgilor de zăpadă e ca prinderea fericirii; ai ceva și, pe dată, nu mai ai nimic. Mi-a amintit că există o lume în afara acestei case: o lume imensă și de o frumusețe de neînchipuit; o lume la care, deocamdată, nu puteam ajunge. Acea amintire mi-a revenit de multe ori de-a lungul anilor. E ca și cum suferința din jurul ei a făcut acea clipă de libertate să ardă cu strălucire și mai mare; o luminiță înconjurată de întuneric.

Mi-am dat seama că singura mea speranță de a supraviețui era să mă retrag – atât fizic, cât și psihic. Trebuia să plec departe, foarte departe. De-abia atunci aș fi în siguranță. Și, în cele din urmă, la optsprezece ani am avut notele necesare pentru a-mi asigura un

loc la universitate. Am părăsit acea casă pe jumătate închisoare din Surrey și mi-am închipuit că sunt liber.

Mă înșelam.

N-am știut-o atunci, însă era prea târziu – îmi asimilasem tatăl, îl încorporasem, îl îngropasem adânc în subconștient. Oricât de departe aș fi fugit, îl purtam peste tot cu mine. Eram urmărit de un cor de furii infernal, necruțător, toate cu glasul lui – zbierând că nu-s bun de nimic, o rușine, un eșec.

În primul trimestru la universitate, în acea primă iarnă geroasă, glasurile au ajuns să fie atât de rele, de paralizante, încât mă controlau. Imobilizat de frică, nu puteam să ies din casă, să fiu cu alți oameni sau să-mi fac prieteni. Aș fi putut la fel de bine să nu fi plecat de acasă. Nu aveam nici o speranță. Eram înfrânt, prins în capcană. Încolțit. Fără scăpare.

Nu se arăta decât o soluție.

Am colindat pe la farmacii, cumpărând pachetele de paracetamol. Nu cumpăram decât câteva odată, ca să nu stârnesc bănuieli, însă n-aveam de ce să-mi fac griji. Nimeni nu m-a băgat în seamă; era limpede că sunt atât de invizibil cât mă simt.

În odaia mea era frig, și degetele îmi erau amorțite și stângace în vreme ce desfăceam pachetelele. A fost un efort uriaș să înghit toate tabletele. Dar le-am silit să coboare pe gât, o tabletă amară după alta. Apoi m-am târât până la patul meu incomod, îngust. Am închis ochii și am așteptat moartea.

Însă moartea n-a venit.

În schimb, m-a apucat o durere cruntă, sfâșietoare. M-am încovoiat și am vomitat, umplându-mă tot de fiere și tablete pe jumătate digerate. Am zăcut în întuneric, cu un foc arzându-mi în stomac, un timp care

a părut o veșnicie. Și apoi, încetul cu încetul, în întuneric, mi-am dat seama de ceva.

Nu voiam să mor. Încă nu; nu câtă vreme nu trăisem.

Și asta mi-a dat un soi de nădejde, oricât o fi fost ea de întunecată și de cețoasă. În orice caz, m-a îmboldit să recunosc că nu puteam face asta singur: aveam nevoie de ajutor.

L-am găsit – sub forma lui Ruth, o psihoterapeută care mi-a fost recomandată de cei de la facultate. Ruth avea părul alb, era dolofană și era în ea ceva de bunicuță. Avea un zâmbet plin de simpatie, un zâmbet în care voiam să mă încred. La început n-a spus prea multe. Doar asculta, în vreme ce eu vorbeam. Am vorbit despre copilărie, casă, părinți. Și, pe când vorbeam, am descoperit că, oricât de tulburătoare erau amănuntele pe care le dădeam, nu simțeam nimic. Eram deconectat de emoțiile mele, ca o mână tăiată de la încheietură. Vorbeam despre amintiri dureroase și impulsuri sinucigașe, dar nu le puteam simți.

Totuși, din când în când mă uitam la Ruth. Și, spre surprinderea mea, în vreme ce asculta ochii ei se umpleau de lacrimi. Asta poate fi greu de priceput, însă acele lacrimi nu erau ale sale.

Erau ale mele.

În acea vreme n-am înțeles. Însă așa funcționează terapia. Un pacient își delegă sentimentele inacceptabile terapeutului său; iar el păstrează tot ce pacientul se teme să simtă, și simte în locul lui. Și apoi, foarte încet, îi înapoiază sentimentele. Așa cum Ruth mi le-a înapoiat pe ale mele.

Eu și Ruth am continuat să ne vedem timp de câțiva ani. Ea a rămas singura constantă din viața mea. Prin ea, am asimilat un nou fel de relație cu alt om: una

bazată pe respect reciproc, sinceritate și blândețe – nu învinuiri, furie și violență. Încetul cu încetul, am început să mă simt altfel în privința mea – mai puțin gol, mai capabil de simțire, mai puțin speriat. Corul plin de ură din mine nu m-a părăsit niciodată cu totul, însă acum aveam glasul lui Ruth care să-l contracareze, și îi dădeam mai puțină atenție. Ca urmare, glasurile din capul meu erau mai slabe și dispăreau pentru o vreme. Mă simțeam împăcat – ba chiar fericit, uneori.

Era limpede că psihoterapia îmi salvase, literalmente, viața. Și, mai important, transformase calitatea acestei vieți. Tratatamentul prin vorbire era esențial pentru cel care devenisem – într-un sens foarte profund, mă definea.

Era, știam, vocația mea.

După absolvire am făcut cursuri de psihoterapie la Londra. Pe parcursul studiilor am urmat ședințele cu Ruth. Ea a continuat să mă sprijine și să mă încurajeze, cu toate că m-a avertizat că trebuie să fiu realist în privința căii pe care pornisem: „Nu-i o plimbare prin parc“, zicea ea. Avea dreptate. Lucrul cu pacienții, faptul că mă implicam direct – ei bine, s-a dovedit a nu fi floare la ureche.

Îmi amintesc prima vizită într-o instituție psihiatrică. La câteva minute de la sosire, un pacient și-a dat jos pantalonii, s-a ciucit și a făcut treaba mare în fața mea. O grămadă împuțită. Și alte incidente care au urmat, mai puțin grețoase, dar la fel de spectaculoase – sinucideri ratate care au produs multă mizerie, încercări de automutilare, isterie și tristețe nestăpânite –, toate păreau să fie peste puterile mele. Însă de fiecare dată am găsit în mine o flexibilitate până atunci nefolosită. A devenit mai ușor.

E ciudat cât de repede te adaptezi la lumea nouă și ciudată a unei instituții psihiatrice. Devii din ce în ce mai la largul tău cu nebunia – și nu doar cu nebunia celorlalți, ci și cu a ta. Suntem cu toții săriți de pe fix, cred, numai că în feluri diferite.

Și iată de ce – și în ce fel – m-am raportat la Alicia Berenson. Eu am fost unul dintre norocoși. Mulțumită unei intervenții terapeutice reușite din tinerețe, am izbutit să mă trag înapoi de pe muchia întunecimii mintale. Cu toate astea, în mintea mea cealaltă poveste a rămas pe veci o posibilitate: aș fi putut să înnebunesc și să-mi sfârșesc zilele închis într-un spital, la fel ca Alicia. Dacă Dumnezeu nu s-ar fi îndurat...

Firește, nu puteam să-i spun nimic din toate astea Indirei Sharma când m-a întrebat de ce am devenit psihoterapeut. Eram în fața unei comisii, la urma urmei – și măcar jocul ăsta știam cum să-l joc.

– În cele din urmă, am zis, cred că pregătirea te face să fii psihoterapeut. Indiferent ce intenții aveai la început.

Indira a încuviințat din cap cu înțelepciune.

– Da, așa e. Foarte adevărat.

Interviul s-a desfășurat bine. Experiența mea la Broadmoor mi-a dat un avantaj, a zis Indira – demonstrând că mă pot descurca cu tulburarea psihologică extremă. Mi s-a oferit pe loc postul, și l-am acceptat.

După o lună eram în drum spre The Grove.

4

Am ajuns la The Grove urmărit de un vânt de ianuarie înghețat. Copacii golași stăteau de-a lungul drumului ca niște schelete. Cerul era alb, greu de zăpada care încă nu începuse să cadă.

Am stat în fața intrării și am băgat mâna în buzunar după țigări. Nu mai fumasem de mai mult de o săptămână - îmi jurasem că de data asta chiar o s-o fac, o să mă las de-a binelea. Și totuși, iată-mă aici, dându-mă bătut deja. Am aprins una, nemulțumit de mine. Psihoterapeuții tind să considere fumatul o dependență nerezolvată - una pe care orice terapeut ca lumea ar fi trebuit s-o prelucreze și s-o depășească. Nu voiam să intru duhnind a tutun, așa că mi-am azvârlit în gură două pastile de mentă și le-am mestecat în vreme ce fumam, ținându-le pe un picior pe altul.

Tremuram - dar, dacă e să fiu sincer, mai mult de nervozitate decât de frig. Aveam îndoieli. Consilierul meu de la Broadmoor nu s-a sfiit să spună că fac o greșală. A făcut aluzie la o carieră promițătoare pe care o ratez plecând, și nu și-a ascuns disprețul față de The Grove; și mai ales față de profesorul Diomedes.

- Un tip nonconformist. Lucrează mult cu relațiile de grup - a lucrat o vreme cu Foulkes. În anii '80 avea

un soi de comunitate terapeutică alternativă în Hertfordshire. Nu-s viabile din punct de vedere economic modelele astea de terapie, mai ales în zilele noastre... A șovăit o clipă, apoi a continuat cu vocea mai scăzută: Nu încerc să te sperii, Theo. Însă am auzit zvonuri că locul acela o să fie desființat. S-ar putea ca peste șase luni să nu mai ai loc de muncă... Ești sigur că nu te răzgândești?

Am șovăit, însă doar din politețe.

- Foarte sigur, am zis.

El a clătinat din cap.

- Mie îmi pare o sinucidere din punct de vedere al carierei. Însă, dacă te-ai hotărât...

Nu i-am spus despre Alicia Berenson, despre dorința mea de a o trata. Aș fi putut să formulez asta în termeni pe care să-i înțeleagă: că lucrul cu ea ar putea să ducă la o carte sau un fel de publicație. Însă știam că n-are rost; tot ar fi zis că fac o greșală. Poate că avea dreptate. Eram pe cale să aflui.

Am strivit țigara, mi-am alungat nervozitatea și am intrat.

Clinica The Grove era amplasată în cea mai veche parte a spitalului Edgware. Clădirea victoriană originală din cărămidă netencuită fusese de multă vreme înconjurată și dominată de adăugiri și extinderi mai mari și, în general, mai urâte. The Grove se află în inima acestui complex. Singura aluzie la ocupația ei primejdioși este șirul de camere de supraveghere cocoțate pe garduri ca niște păsări de pradă care stau la pândă. În zona recepției se făcuseră toate eforturile să pară prietenoasă - canapele albastre mari, tablouri țipătoare, copilărești, făcute de pacienți, puse pe pereți. Părea mai degrabă o grădiniță decât o instituție psihiatrică de înaltă securitate.

Un bărbat înalt și-a făcut apariția lângă mine. Mi-a zâmbit și a întins mâna. S-a prezentat ca Yuri, asistentul-șef de la psihiatrie.

- Bun venit la The Grove, a zis Yuri. Mă tem că nu-i cine știe ce comitet de primire. Doar eu.

Yuri era chipeș, bine clădit, spre patruzeci de ani. Avea părul negru și un tatuaj tribal care i se furișa pe gât, deasupra gulerului. Mirosea a tutun și a prea mult after-shave dulceag. Și, cu toate că vorbea cu accent, engleza lui era perfectă.

- Am venit aici acum șapte ani din Letonia, a zis, și nu vorbeam o boabă de engleză. Dar într-un an vorbeam fluent.

- E foarte impresionant.

- Nu cine știe cât. Engleza e o limbă ușoară. Ar trebui să încerci letona.

A râs și a dus mâna la inelul zornăitor cu chei prins de curea. A scos un set și mi l-a înmânat.

- O să ai nevoie de astea pentru camerele individuale. Și iată codurile pe care trebuie să le știi pentru saloane.

- Sunt multe. La Broadmoor aveam mai puține chei.

- Da, bine. Am întărit securitatea de curând - de când ni s-a alăturat Stephanie.

- Cine-i Stephanie?

Yuri n-a răspuns, dar a făcut semn cu capul spre femeia care tocmai ieșea din biroul aflat în spatele teșghelei de la recepție. Era din Caraibe, în jur de patruzeci și cinci de ani, cu o tunsoare bob ascuțită.

- Sunt Stephanie Clarke, a zis. Directoarea clinicii The Grove.

Stephanie mi-a oferit un zâmbet neconvingător. Când am dat mâna, am observat că strânsoarea ei era mai puternică decât a lui Yuri și mai puțin binevoitoare.

- Ca directoare a acestei instituții, a zis, siguranța e principala mea prioritate. Atât siguranța pacienților, cât și a personalului. Dacă nu ești în siguranță, atunci nici pacienții tăi nu sunt. Mi-a înmănat un mic dispozitiv - o alarmă personală. Ține-l la tine tot timpul. Nu-l lăsa în birou.

M-am abținut să zic „Da, șefa“. E mai bine să n-o zgândăr dacă nu vreau să am probleme. Asta a fost tactica mea cu directorii despotici cu care avusesem de-a face până atunci - să evit confruntările și să nu ies în evidență.

- Mă bucur să te cunosc, Stephanie, am zis zâmbind. Stephanie a dat din cap, dar n-a zâmbit.

- Yuri o să te conducă în biroul tău.

S-a răsucit pe călcâie și a plecat fără să-mi mai arunce vreo privire.

- Vino cu mine, a zis Yuri.

M-am dus cu el la intrarea în salon - o ușă mare și groasă din oțel. Alături era un paznic cu un detector de metale.

- Sunt sigur că știi cum merge treaba, a zis Yuri. Fără obiecte ascuțite - nimic care ar putea să fie folosit ca armă.

- Fără brichete, a adăugat paznicul pe când mă controla, scoțând din buzunar bricheta, cu o privire acuzatoare.

- Scuze, am zis. Am uitat că o am.

Yuri mi-a făcut semn să-l urmez.

- Te conduc la biroul tău, a zis. Toți sunt la întrunirea Comunității, așa că-i liniște pe aici.

- Pot să mă alătur lor?

- În Comunitate? Yuri părea surprins. Nu vrei să te instalezi mai întâi?

- Mă pot instala mai târziu. Dacă nu te deranjează.

A ridicat din umeri.

- Cum vrei. Pe aici.

M-a condus pe coridoare care se legau între ele prin uși încuiate - un ritm de bufnituri și zăvoare și chei care se răsuceau în încuietori. Înaintam încet.

Era clar că de mai mulți ani nu se cheltuisese prea mult cu întreținerea clădirii: zugrăveala curgea de pe pereți, iar coridoarele erau pline de un iz stătut de igrasie și paragină.

Yuri s-a oprit în fața unei uși închise și a dat din cap.

- Sunt înăuntru, a zis. Du-te.

- Bine, mulțumesc.

Am șovăit, pregătindu-mă. Apoi am deschis ușa și am intrat.

5

Comunitatea se întrunea într-o încăpere lungă cu ferestre înalte, zăbrelite, care dădeau spre un zid de cărămidă. Plutea un miros de cafea, amestecat cu urme din after-shave-ul lui Yuri. Vreo treizeci de persoane stăteau în cerc. Cei mai mulți aveau în mâini pahare de carton cu cafea sau ceai, căscând și străduindu-se cât puteau de mult să se trezească. Unii, care băuseră cafeaua, își făceau de lucru cu paharele goale, boțindu-le, turtindu-le sau rupându-le în bucățele.

Comunitatea se întrunea o dată sau de două ori pe zi; era ceva între o ședință administrativă și o ședință de terapie în grup. Pe ordinea de zi erau lucruri legate de bunul mers al instituției sau de îngrijirea pacienților. Era, după cum îi plăcea profesorului Diomedes să spună, o încercare de a implica pacienții în propriul tratament și de a-i încuraja să-și asume răspunderea pentru starea lor de bine; se înțelege de la sine că această încercare nu dădea roade întotdeauna. Istoricul de terapie în grup a lui Diomedes însemna că îi plac întrunirile de tot felul și încurajează cât mai multă muncă în grup posibil. S-ar putea spune că e cel mai fericit când are public. Mi-am zis că are un pic aerul unui impresar de teatru când s-a ridicat ca să mă

întâmpine, cu brațele întinse, și mi-a făcut semn să mă apropii.

- Theo. Iată-te. Apropie-te, apropie-te.

Vorbea cu un ușor accent grecesc, abia simțit - îl pierduse în cea mai mare parte, căci trăia în Anglia de peste treizeci de ani. Era arătos și, cu toate că avea peste șaiszeci de ani, arăta mult mai tânăr - avea o purtare tinerească, zburdalnică, mai degrabă ca un unchi sugubăț decât ca un psihiatru. Asta nu însemna că nu este devotat pacienților aflați în grija sa - ajungea dimineața înaintea echipei de curățenie și rămânea mult după ce tura de noapte înlocuia tura de zi, uneori petrecându-și noaptea pe canapeaua din biroul său. Lui Diomedes, divorțat de două ori, îi plăcea să spună că a treia sa căsătorie, și cea mai reușită, era cu The Grove.

- Așază-te aici, a zis, arătând spre un scaun gol de lângă el. Șezi, șezi.

M-am supus. Diomedes m-a prezentat pompos.

- Permiteți-mi să vi-l prezint pe noul nostru psihoterapeut. Theo Faber. Sper că o să-i urați împreună bun-venit lui Theo în mica noastră familie...

În vreme ce Diomedes vorbea, i-am privit pe cei din cerc, căutând-o pe Alicia. Însă n-o vedeam. În afară de profesorul Diomedes, îmbrăcat impecabil cu costum și cravată, cei mai mulți erau în cămașă cu mânecă scurtă sau tricou. Era greu de spus care e pacient și care e membru al personalului.

Două chipuri îmi erau cunoscute - Christian, de exemplu. Îl cunoșteam de la Broadmoor. Un psihiatru jucător de rugby, cu nasul rupt și barbă neagră. Chipeș, în genul scandalagiu. A plecat de la Broadmoor la puțin timp după sosirea mea. Nu-mi plăcuse prea mult de Christian; dar, ca să fiu drept, nu-l cunoscusem prea bine, pentru că n-am lucrat multă vreme împreună.

Mi-o aminteam pe Indira, desigur, de la interviu. Mi-a zâmbit, și am fost recunoscător, pentru că fața ei era singura prietenoasă. Cei mai mulți pacienți mă fulgerau cu privirea, cu o neîncredere morocănoasă. Nu-i învinuiam. Din pricina abuzurilor pe care le suferiseră – fizice, psihologice și sexuale –, avea să treacă mult timp până să poată avea încredere în mine; dacă era să aibă vreodată încredere. Pacienții erau în întregime femei, și cele mai multe dintre ele aveau trăsături aspre, ridate, cu cicatrice. Avuseseră o viață grea, suferind de ororile care le-au făcut să se retragă pe tărâmul neștiut al bolii mintale; călătoria le era întipărită pe față, n-aveai cum să n-o vezi.

Însă Alicia Berenson? Unde era? M-am uitat din nou la cei din cerc, dar tot n-am găsit-o. Mai târziu mi-am dat seama – mă uitam drept la ea. Alicia stătea chiar în fața mea, în partea opusă a cercului.

N-o văzusem din cauză că era invizibilă.

Alicia se lăsase pe spate în scaun. Era limpede că o îndopaseră cu calmante. Ținea un pahar din carton plin cu ceai, și mâna tremurătoare făcea lichidul să se prelingă tot timpul pe podea. M-am abținut să mă duc la ea și să îndrept paharul. Era așa de dusă de pe lume, încât mă îndoiesc că ar fi observat.

Nu mă așteptasem ca ea să fie într-o stare atât de proastă. Existau niște ecouri ale femeii frumoase care fusese cândva: ochi de un albastru profund, fața perfect simetrică. Dar era prea slabă și părea nespălată. Părul roșcat lung îi atârna pe umeri în lațe încâlcite și murdare. Avea unghiile roase și rupte. Pe amândouă încheieturile mâinilor se vedeau cicatrice – aceleași pe care le văzusem redată cu fidelitate în portretul *Alcesta*. Degetele îi tremurau neconținut, fără îndoială un efect secundar al combinației de medicamente pe

care le lua – Risperidon și alte antipsihotice puternice. Și în jurul gurii deschise i se aduna salivă care sclipea; salivația necontrolată era alt efect secundar neplăcut al medicației.

Am observat că Diomedes se uita la mine. Mi-am întors atenția de la Alicia și m-am concentrat asupra lui.

– Sunt convins că te poți prezenta mai bine decât aș face-o eu, Theo, a zis. N-ai vrea să spui câteva cuvinte?

– Mulțumesc. Am dat din cap. Nu prea am ce să adaug. Doar că mă bucur foarte mult să fiu aici. Încântat, emoționat, plin de speranță. Și abia aștept să vă cunosc pe toți – în special pacienții. Eu...

Am fost întrerupt brusc de o bufnitură, când ușa s-a deschis năvalnic. La început am crezut că am vedenii. În încăperea s-a năpustit o uriașă, ținând două țepușe de lemn zimțuite pe care le-a ridicat deasupra capului și apoi le-a azvârlit spre noi ca pe niște sulițe. Una dintre paciente și-a acoperit ochii și a țipat.

Aproape că mă așteptam ca sulițele să ne străpungă; însă au aterizat violent pe podea în mijlocul cercului. Și apoi am văzut că nici vorbă să fie sulițe. Era un tac rupt în două. Pacienta voinică, o turcoaică brunetă, de vreo patruzeci de ani, a zbierat:

– Asta mă scoate din țâțâni. Tacul e rupt de o săptămână și încă nu l-ai înlocuit dracului.

– Ai grijă cum vorbești, Elif, a zis Diomedes. Nu sunt pregătit să discut chestiunea tacului până nu hotărâm dacă se cuvine sau nu să-ți permitem să te alături Comunității atât de târziu. Și-a întors capul cu viclenie și mi-a aruncat întrebarea: Tu ce crezi, Theo?

Am clipit și mi-a trebuit un moment ca să-mi regăsesc vocea.

– Cred că e important să respectăm orarul și să ajungem la timp la Comunitate...

- Cum ai făcut tu, vrei să zici? a zis un bărbat din partea cealaltă a cercului.

M-am răsucit și am văzut că acela care vorbise era Christian. A râs amuzat de propria glumă. M-am silit să zâmbesc și m-am întors spre Elif.

- Are dreptate, și eu am întârziat în dimineața asta. Așa că este, poate, o lecție pe care o putem învăța împreună.

- Care-i chestia? a zis Elif. Și, oricum, cine mama dracului ești tu?

- Elif. Ai grijă cum vorbești, a zis Diomedes. Nu mă face să te trimit la izolare. Ia loc.

Elif a rămas în picioare.

- Și cum rămâne cu tacul?

Întrebarea îi era adresată lui Diomedes, iar el s-a uitat la mine, așteptând ca eu să răspund.

- Elif, îmi dau seama că ești furioasă din cauza tacului, am zis. Bănuiesc că persoana care l-a rupt era și ea furioasă. Asta mă face să mă întreb ce facem cu furia într-o instituție ca aceasta. Ce-ar fi să rămânem la asta și să vorbim un moment despre furie? N-ai vrea să te așezi?

Elif și-a dat ochii peste cap. Dar s-a așezat.

Indira a dat din cap, părând mulțumită. Eu și Indira am început să vorbim despre furie, încercând să atragem pacienții într-o discuție despre mânia pe care o simt. Lucrăm bine împreună, mi-am zis. Simțeam că Diomedes ne urmărește, evaluându-mă. Părea satisfăcut.

I-am aruncat o privire Aliciei. Și, spre surprinderea mea, se uita la mine, sau, cel puțin, în direcția mea. În expresia ei era un fel de încețoșare, ca și cum se străduia să-și concentreze privirea și să vadă.

Dacă mi-ar fi spus cineva că această cochilie spartă a fost cândva strălucitoarea Alicia Berenson, descrisă de cei care o cunoșteau ca uluitoare, fascinantă, plină de viață, pur și simplu n-aș fi crezut. Am știut în acea clipă că am luat hotărârea corectă când am venit la The Grove. Toate îndoielile mi-au dispărut. Am hotărât să nu mă las până când Alicia nu devine pacienta mea.

N-aveam prea mult timp: Alicia era pierdută. Lipsea. Și aveam de gând s-o gădesc.

6

Cabinetul profesorului Diomedes se afla în partea cea mai părăginită a spitalului. Prin colțuri erau pânze de păianjen și numai două dintre luminile de pe coridor funcționau. Am bătut la ușă și a trecut o vreme până ce i-am auzit vocea înăuntru.

- Intră.

Am apăsat pe clanță și ușa s-a deschis cu un scârțâit. Pe dată m-a izbit mirosul din încăpere. Era altfel decât în restul spitalului. Nu mirosea a antiseptic sau a dezinfectant; lucru ciudat, mirosea ca în fosa unei orchestre. A lemn, coarde și arcușuri, a lac și ceară. A trecut un moment până ce ochii să mi se deprindă cu lumina slabă, apoi am observat pianina de lângă perete; era un obiect neașteptat într-un spital. Vreo douăzeci de stative metalice licăreau în umbră, și un teanc mare de partituri zăcea pe o masă; un turn clătinător de hârtii care se înălța spre cer. Pe altă masă era o vioară, alături de un oboi și un flaut. Iar alături se afla o harpă - un obiect uriaș, cu un cadru frumos din lemn și o cascadă de coarde.

M-am uitat la ea cu gura căscată. Diomedes a râs.

- Te întrebi ce-i cu instrumentele? a zis.

S-a așezat la biroul său, chicotind.

- Sunt ale tale?

- Da. Muzica e hobby-ul meu. Nu, mint - e pasiunea mea.

A ridicat un deget, dramatic. Profesorul avea un fel de a vorbi animat, folosind o gamă largă de gesturi ale mâinilor cu care însoțea și sublinia cuvintele, ca și cum ar fi dirijat o orchestră nevăzută.

- Conduc un grup muzical de amatori, a zis, deschis oricui dorește să ni se alătore - atât din personal, cât și dintre pacienți. Consider că muzica este un instrument terapeutic foarte eficient. S-a oprit ca să recite pe un ton cadențat, muzical: „Muzica are farmece care-l îmblânzesc pe sălbatic“¹... Ești de acord?

- Sunt convins că ai dreptate.

- Hmm. Diomedes m-a privit țintă un moment. Câți?

- La ce?

- La orice. Un triunglu ar fi un început.

Am clătinat din cap.

- Nu prea am talent muzical. Am cântat la fluier o vreme când eram tânăr, la școală. Așa-i tot.

- Atunci poți să citești partituri? Așa e un avantaj. Bine. Alege orice instrument. O să te învăț.

Am zâmbit și am clătinat iarăși din cap.

- Mă tem că n-am destulă răbdare.

- Nu? Mă rog, răbdarea e o virtute pe care ai face bine s-o cultivi ca psihoterapeut. Știi, în tinerețe nu eram hotărât dacă să devin muzician, preot ori medic. Diomedes a râs. Și acum sunt toate trei.

¹ William Congreve (dramaturg și poet englez, 1670-1729): citatul complet este „*Music hath Charms to soothe a savage Breast, to soften Rocks, or bend a knotted Oak*“ (*The Mourning Bride*). De multe ori este citat *Beast* („sălbăticiune, fiară“) în loc de *Breast*.

- Presupun că e adevărat.

- Știi, a zis, schimbând subiectul fără să facă vreo pauză, eu am fost glasul hotărâtor la interviul tău. Votul decisiv, ca să zic așa. Te-am susținut cu tărie. Știi de ce? O să-ți spun. Am văzut în tine ceva, Theo. Îmi amintești de mine însumi... Cine știe? În câțiva ani ai putea să conduci acest loc. A lăsat o vreme fraza să atârne în aer, apoi a oftat. Dacă va mai exista, desigur.

- Crezi că n-o să mai existe?

- Cine știe? Prea puțini pacienți, prea mulți angajați. Lucrăm în strânsă colaborare cu Trustul ca să vedem dacă poate fi găsit un model mai „viabil din punct de vedere economic“ Ceea ce înseamnă că suntem neconținut supravegheați, evaluați – spionați. Cum izbutim să facem muncă terapeutică în astfel de condiții? ai putea să întrebi. Așa cum a spus Winnicott, nu poți face terapie într-o clădire care arde. A clătinat din cap și, brusc, și-a arătat vârsta – epuizat și sastisit. A coborât vocea și a vorbit într-o șoaptă de conspirator: Cred că directoarea, Stephanie Clarke, e mână în mână cu ei. La urma urmei, Trustul îi plătește salariul. Urmărește-o, și o să vezi ce vreau să zic.

Mi-am zis că Diomedes pare un pic paranoic, dar poate că era de înțeles. Nu voiam să spun ceva greșit, așa că am păstrat o vreme o tăcere diplomatică. Și apoi...

- Vreau să te întreb ceva, am zis. Despre Alicia.

- Alicia Berenson? Diomedes mi-a aruncat o privire ciudată. Ce-i cu ea?

- Sunt curios ce tip de muncă terapeutică se face cu ea. E în terapie individuală?

- Nu.

- Există un motiv?

- S-a încercat – și s-a renunțat.

- De ce? Cine s-a ocupat de ea? Indira?

- Nu. Diomedes a clătinat din cap. De fapt, m-am ocupat eu însumi de Alicia.

- Aha. Ce s-a întâmplat?

A ridicat din umeri.

- A refuzat să vină în biroul meu, așa că m-am dus eu în camera ei. În timpul ședințelor stătea, pur și simplu, pe pat și se uita pe fereastră. N-a vrut să vorbească, desigur. N-a vrut nici măcar să se uite la mine. Și-a azvârlit brațele în sus, exasperat. Am hotărât că toată chestia asta era o pierdere de timp.

Am încuviințat din cap.

- Presupun... în fine, mă gândesc la transfer...

- Da? Diomedes m-a privit, curios. Spune mai departe.

- S-ar putea, nu-i așa, ca ea să te fi văzut ca o prezență autoritară... poate... posibil punitivă? Nu știu ce relație a avut cu tatăl ei, dar...

Diomedes asculta cu un mic zâmbet, ca și cum i s-ar fi spus o glumă și aștepta cu nerăbdare poanta.

- Dar crezi că s-ar putea să i se pară mai ușor să creeze o relație cu cineva mai tânăr? a zis. Dă-mi voie să ghicesc... Cineva ca tine? Crezi că o poți ajuta, Theo? Poți s-o salvezi pe Alicia? S-o faci să vorbească?

- Nu știu cum e cu salvarea ei, dar mi-ar plăcea s-o ajut. Mi-ar plăcea să încerc.

Diomedes a zâmbit, cu aceeași impresie de amuzament.

- Nu ești primul. Am crezut că o să izbutesc. Alicia e o sirenă tăcută, băiete, care ne ademenește spre stânci, unde ambițiile noastre terapeutice se sfărâmă. A zâmbit. M-a învățat o lecție prețioasă despre eșec. Poate că ai nevoie să înveți aceeași lecție.

I-am susținut privirea, sfidător.

- În afară, desigur, de cazul în care voi izbuti.

Zâmbetul lui Diomedes a pierit, înlocuit de ceva mai greu de descifrat. A tăcut un timp, apoi a luat o hotărâre.

- Vom vedea, nu-i așa? Mai întâi, trebuie să faci cunoștință cu Alicia. Încă nu i-ai fost prezentat, nu?

- Nu, încă nu.

- Atunci spune-i lui Yuri să aranjeze asta, bine? Vino după aceea să-mi spui cum a fost.

- Bine, am zis, încercând să-mi stăpânesc entuziasmul. Așa o să fac.

Sala de terapie era mică, un dreptunghi îngust; goală ca o celulă de închisoare, sau și mai goală. Ferestrele erau închise și zăbrelete. O cutiuță cu șervețele de un roz intens, aflată pe o masă mică, dădea o notă veselă discordantă – probabil că fusese pusă acolo de Indira; nu mi-l puteam închipui pe Christian oferindu-le pacienților săi șervețele.

M-am așezat pe unul dintre fotoliile șubrede, cu tapițeria decolorată. Minutele treceau. Nici urmă de Alicia. Poate că n-avea să vină? Poate că refuzase să se întâlnească cu mine. Ar fi perfect îndreptățită s-o facă.

Nerăbdător, neliniștit, agitat, m-am ridicat brusc și m-am dus la fereastră. M-am uitat printre zăbrele.

Curtea era trei etaje mai jos. Avea mărimea unui teren de tenis și era înconjurată de ziduri înalte din cărămidă netencuită; ziduri prea înalte ca să te poți cățara pe ele, cu toate că, fără îndoială, unii au încercat. Pacientele erau mânate afară în fiecare după-amiază ca să stea o jumătate de oră la aer curat, cu sau fără voia lor; iar pe gerul ăsta nu le învinuiam că se împotriveau. Unele stăteau separat, vorbind singure, ori se plimbau de colo colo, ca niște zombi fără astâmpăr, fără țintă. Altele se strângeau în grupuri și vorbeau,

fumau, se ciorovăiau. Vocile și strigătele și râsetele nervoase pluteau în sus spre mine.

La început n-am văzut-o pe Alicia. Apoi am descoperit-o. Stătea singură în capătul îndepărtat al curții, lângă zid. Complet nemișcată, ca o statuie. Yuri a traversat curtea până la ea. A vorbit cu asistenta care stătea în apropiere. Asistenta a încuviințat din cap. Yuri s-a apropiat de Alicia cu atenție, încet, așa cum te apropii de un animal despre care nu știi cum va reacționa.

Îi cerusem să nu dea amănunte, doar să-i spună Aliciei că noul psihoterapeut ar vrea să se întâlnească cu ea. I-am spus să formuleze asta ca pe o cerere, nu ca pe un ordin. Alicia nu s-a clintit în vreme ce el i-a vorbit. Dar n-a încuviințat, n-a clătinat din cap, n-a dat vreun semn că l-ar fi auzit. A urmat o scurtă pauză, după care Yuri s-a răsucit și a plecat.

Ei bine, asta e, mi-am zis – n-o să vină. La naiba, ar fi trebuit să știu. Toată chestia a fost o pierdere de timp.

Și apoi, spre surprinderea mea, Alicia a făcut un pas în față. Clătinându-se un pic, s-a luat după Yuri, târșându-și picioarele prin curte în urma lui, până ce au dispărut din raza mea vizuală.

Așadar, venea. Am încercat să-mi stăpânesc nervozitatea și să mă pregătesc. Am încercat să fac să tacă vocile negative din capul meu – vocea tatălui meu – care ziceau că nu-s la înălțimea postului, că nu-s bun de nimic, un șarlatan. „Tăceți“, mi-am zis, „tăceți, tăceți...“

După vreo două minute cineva a bătut la ușă.

– Intră, am zis.

Ușa s-a deschis. Alicia stătea pe coridor lângă Yuri. M-am uitat la ea. Dar ea nu s-a uitat la mine; ținea ochii în pământ.

Yuri mi-a zâmbit, mândru.

- E aici.

- Da. Văd. Bună, Alicia.

N-a răspuns.

- Vrei, te rog, să intri?

Yuri s-a aplecat în față, ca și cum ar fi îmboldit-o, însă fără s-o atingă. În schimb, a șoptit:

- Haide, dragă. Intră și așază-te.

Alicia a șovăit o clipă. I-a aruncat o privire, apoi s-a hotărât. A intrat în încăpere, un pic nesigură pe picioare. S-a așezat pe un fotoliu, tăcută ca o pisică, cu mâinile tremurătoare în poală.

Voiam să închid ușa, însă Yuri n-a plecat. Mi-am coborât vocea:

- O preiau eu, mulțumesc.

Yuri părea îngrijorat.

- Dar ea trebuie să fie supravegheată permanent. Și profesorul a zis...

- Îmi asum pe deplin responsabilitatea. E în ordine. Am scos din buzunar dispozitivul de alarmă. Vezi, îl am, însă n-o să am nevoie de el.

I-am aruncat o privire Aliciei. N-a dat nici un semn că m-ar fi auzit. Yuri a ridicat din umeri, vădit nemulțumit.

- O să fiu de cealaltă parte a ușii, în cazul în care ai nevoie de mine.

- Nu-i nevoie, dar mulțumesc.

Yuri a plecat și am închis ușa. Am pus dispozitivul de alarmă pe masă. M-am așezat în fața Aliciei. Ea n-a ridicat privirea. Am cercetat-o un moment. Fața îi era lipsită de expresie, privirea, absentă. O mască produsă de medicamente. M-am întrebat ce zace dedesubt.

- Mă bucur că ai acceptat să ne vedem, am zis.

Am așteptat un răspuns. Știam că nu va fi nici unul. Am continuat:

- Am avantajul că știu mai multe despre tine decât știi tu despre mine. Ești faimoasă - ca pictoriță, vreau să spun. Sunt un mare admirator al lucrărilor tale. Nici o reacție. M-am foit în fotoliu. L-am întrebat pe profesorul Diomedes dacă aş putea vorbi cu tine, iar el a avut amabilitatea să organizeze această întâlnire. Îți mulțumesc că ai fost de acord.

Am șovăit, sperând să obțin un fel de recunoaștere - o clipire, o înclinare a capului, o încruntare. Nimic. Am încercat să ghicesc ce gândește. Poate că era prea plină de medicamente ca să gândească.

M-am gândit la fosta mea terapeută, Ruth. Ce-ar face ea? Spunea că suntem alcătuiți din diferite părți, unele bune, altele rele; și că o minte sănătoasă poate să tolereze această ambivalență și să jongleze simultan cu cele bune și cele rele. Boala mintală este tocmai lipsa acestui fel de integrare - ajungem să pierdem contactul cu părțile noastre inacceptabile. Dacă voiam s-o ajut pe Alicia, trebuia să localizăm părțile pe care le-a ascuns de sine însăși, dincolo de marginile conștiinței; și să unim diferitele puncte din peisajul său mental. De-abia atunci am putea să punem în context groaznicele evenimente din noaptea în care și-a ucis soțul. Avea să fie un proces lent, dificil.

În mod normal, când începi lucrul cu un pacient nu există grabă, vreun program terapeutic predeterminat. Într-o lume ideală, Alicia mi-ar povesti despre sine, viața, copilăria. Eu aş asculta, alcătuiind încetul cu încetul un tablou până ce e destul de amănunțit ca să pot face interpretări corecte, care să fie de folos. În acest caz, n-avea să fie vorbire. N-avea să fie ascultare. Și va trebui să strâng informațiile de care am nevoie din indicii nonverbale, cum ar fi contratransferul

meu – sentimentele pe care le stârnea în mine Alicia în timpul ședințelor – și orice mai puteam să aflu din alte surse.

Cu alte cuvinte, pusesem în mișcare un plan de a o ajuta pe Alicia fără să știu de fapt cum să-l duc la îndeplinire. Și acum trebuia să obțin rezultate, nu numai ca să mă afirm în fața lui Diomedes; ci, mult mai important, ca să-mi fac datoria față de Alicia: s-o ajut.

Privind-o cum șade în fața mea, într-o ceață dată de medicamente, cu saliva adunându-i-se în jurul gurii, cu degetele fluturând ca niște molii murdare, am simțit un junghi neașteptat de tristețe. Mi-a fost cumplit de milă de ea și de cei ca ea – de noi toți, cei răniți și pierduți.

Firește, nu i-am spus nimic din toate astea. În schimb, am făcut ceea ce ar fi făcut Ruth.

Și am stat amândoi, pur și simplu, în tăcere.

8

Am deschis pe birou dosarul Aliciei. Diomedes mi-l oferise fără să i-l cer.

-Trebuie să-mi citești însemnările, a zis. Te vor ajuta.

N-aveam nici un chef să mă chinuiesc cu însemnările lui; știam deja ce gândește Diomedes; aveam nevoie să aflu ce gândesc eu. Cu toate astea, l-am acceptat politicos.

-Mulțumesc. O să-mi fie de mare ajutor.

Cabinetul meu era mic și cu puțin mobilier, îngheșuit în partea din spate a clădirii, lângă scara de incendiu. M-am uitat pe fereastră. O mierlă micuță ciugulea pe un petic de iarbă înghețată; într-o doară, fără mare nădejde.

Am tremurat. Camera era tare rece. Micul radiator de sub fereastră era stricat; Yuri a zis că o să încerce să-l dreagă, dar cel mai bine era să vorbesc cu Stephanie sau, dacă asta nu mergea, să aduc subiectul în Comunitate. Am simțit un val brusc de simpatie față de Elif și lupta ei de a înlocui tacul rupt.

M-am uitat prin dosarul Aliciei fără să mă aștept la prea mult. Cele mai multe dintre informațiile de care aveam nevoie se aflau în baza de date online. Însă Diomedes, la fel ca o droaie de membri mai vechi ai

personalului, prefera să-și scrie de mână rapoartele și (ignorând cicăleala lui Stephanie de a renunța la asta) continua s-o facă – ceea ce explica dosarul cu colțurile îndoite din fața mea.

Am răsfoit însemnările lui Diomedes, neluând în seamă interpretările sale psihanalitice oarecum demodate, și m-am concentrat pe rapoartele zilnice ale asistentelor, care arătau comportamentul de fiecare zi al Aliciei. Am citit cu multă atenție acele rapoarte. Voiam fapte, cifre, amănunte, aveam nevoie să știu exact în ce mă bag, cu ce o să am de a face; și dacă mă așteaptă niscaiva surprize.

În cele din urmă, dosarul a dezvăluit foarte puține lucruri. După ce a fost internată, Alicia și-a tăiat de două ori venele și s-a rănit cu orice a putut găsi. În primele șase luni a fost supravegheată permanent de câte două persoane – ceea ce însemna că două asistente vegheau asupra ei tot timpul – și în cele din urmă s-a ajuns la supravegherea de către o singură persoană. Alicia n-a făcut nici o încercare de a interacționa cu pacienții sau cu personalul, rămânând retrasă și izolată; și, în cea mai mare parte a timpului, ceilalți pacienți o lăseau în legea ei. Dacă un om nu-ți răspunde când îi vorbești și niciodată nu deschide vorba, curând uiți că există. Alicia s-a topit rapid în fundal, devenind invizibilă.

Doar un incident a ieșit în evidență. S-a petrecut în cantină, la câteva săptămâni după ce Alicia a fost internată. Elif a acuzat-o pe Alicia că i-a ocupat locul. Nu era clar ce anume se întâmplase, însă înfruntarea a degenerat rapid. Se pare că Alicia a devenit violentă – a spart o farfurie și a încercat să-i taie beregata lui Elif cu un ciob ascuțit. A trebuit să fie legată, sedată și izolată.

Nu eram sigur de ce mi-a atras atenția acest incident. Însă ceva părea să nu fie în ordine. Am hotărât s-o abordez pe Elif și s-o întreb despre asta.

Am rupt o foaie de hârtie dintr-un bloc și mi-am luat stiloul. Un obicei vechi, din facultate – ceva legat de procesul de a pune stiloul pe hârtie mă ajută să-mi organizez gândurile. Întotdeauna mi-a fost greu să-mi formez o părere până ce nu am scris totul.

Am început să scriu idei, însemnări, obiective – să alcătuiesc un plan de atac. Ca s-o ajut pe Alicia, trebuia s-o înțeleg și să-i înțeleg relația cu Gabriei. Îl iubea? Îl ura? Ce s-a întâmplat ca s-o facă să-l ucidă? Și de ce refuza să vorbească despre crimă – sau despre orice altceva? Nici un răspuns, nu încă – numai întrebări.

Am scris un cuvânt și l-am subliniat: ALCESTA.

Autoportretul – era important, cumva, știam asta, iar aflarea motivului ar fi esențială pentru dezlegarea enigmei. Acest tablou era singura comunicare făcută de Alicia, singura sa mărturie. Și spunea un lucru pe care încă nu-l înțelesesem. Mi-am notat să mă duc iarăși la galerie și să mă uit la tablou.

Am scris alt cuvânt: COPILĂRIE. Dacă voiam să înțeleg uciderea lui Gabriel, trebuia să cunosc nu numai cele întâmplate în noaptea în care îl omorâse Alicia, ci și cele întâmplate în trecutul îndepărtat. Semințele celor petrecute în acele câteva minute în care și-a împușcat soțul au fost semănate, probabil, cu câțiva ani înainte. Furia turbată, furia criminală nu se naște în prezent. Își are originea în ținutul de dinaintea amintirii, în lumea de la începuturile copilăriei, cu abuz și maltratare la vârstă fragedă, se tot acumulează pe parcursul anilor, până ce explodează – adesea asupra țintei nepotrivite. Trebuie să aflu cum a modelat-o copilăria ei; și, dacă Alicia n-o să poată ori n-o să vrea

să-mi spună, va trebui să găsesc pe cineva care să vrea. Cineva care a cunoscut-o pe Alicia înainte de crimă, care m-ar putea ajuta să-i înțeleg istoria, cine a fost ea; și cum a ajuns așa.

În dosar, ca ruda cea mai apropiată apărea mătușa ei – Lydia Rose – care o crescuse după moartea mamei Aliciei într-un accident de mașină. Și Alicia fusese în acea mașină, însă supraviețuise. Trauma trebuie s-o fi afectat profund pe copilă. Nădăjduiam ca Lydia să-mi poată vorbi despre asta.

Nu mai exista decât o persoană de contact, avocatul Aliciei: Max Berenson. Max era fratele lui Gabriel. Ca atare, se afla într-o poziție perfectă ca să observe căsătoria lor în plan intim. Dacă Max Berenson avea să-mi facă sau nu mărturisiri, asta era altă treabă. O abordare nesolicitată a rudelor Aliciei de către psihoterapeutul ei era un lucru ieșit din comun, ca să nu zicem mai mult. Aveam vaga impresie că Diomedes n-ar fi de acord. Mai bine să nu-i cer permisiunea, am hotărât, decât să mă pomenesc că refuză.

Privind înapoi, asta a fost prima mea abatere profesională în ceea ce o privește pe Alicia, stabilind un precedent nefericit pentru ceea ce a urmat. Ar fi trebuit să mă opresc acolo. Dar chiar și atunci era prea târziu ca să mă opresc. În multe privințe, soarta îmi era deja hotărâtă – ca într-o tragedie greacă.

Am luat telefonul. L-am sunat pe Max Berenson la birou, folosind numărul de contact din dosarul Aliciei. A sunat de câteva ori înainte să răspundă cineva.

– Cabinetul Elliot, Barrow și Berenson, a rostit o secretară răcită cobză.

– Cu domnul Berenson, vă rog.

– Cine îl caută?

- Mă numesc Theo Faber. Sunt psihoterapeut la The Grove. Aș vrea să știu dacă aș putea vorbi cu domnul Berenson despre cumnata sa.

A trecut o vreme până să-mi răspundă.

- Oh. Înțeleg. Păi, domnul Berenson e plecat până la sfârșitul săptămânii. E în Edinburgh, la un client. Dacă îmi lăsați numărul, o să-i spun să vă sune când se întoarce.

I-am dat numărul și am închis.

Am format următorul număr din dosar - mătușa Aliciei, Lydia Rose. De data asta receptorul a fost ridicat la primul țârâit. O voce de femeie bătrână care părea că respiră greu și cam țâfnoasă.

- Da? Ce-i?

- Sunteți doamna Rose?

- Cine ești?

- Vă sun în privința nepoatei dumneavoastră, Alicia Berenson. Sunt un psihoterapeut care lucrează la...

- Te bag în mă-ta, a zis și a închis.

M-am încruntat.

Nu începea prea bine.

9

Aveam nevoie disperată de o țigară. Când am plecat de la The Grove am scormonit prin buzunarele paltonului, dar nu erau acolo.

- Cauți ceva?

M-am răsucit. Yuri stătea în spatele meu. Nu-l auzisem și am fost surprins să-l văd așa de aproape.

- L-am găsit în biroul asistentelor, a zis, zâmbind larg, și mi-a înmănat un pachet de țigări. Trebuie să-ți fi căzut din buzunar.

- Mulțumesc.

L-am luat și am aprins o țigară. I-am întins pachetul. Yuri a făcut semn cu capul că nu.

- Nu fumez. Nu țigări, în orice caz. A râs. Arăți ca și cum nu ți-ar strica o băutură. Hai cu mine, fac cinste cu o halbă.

Am șovăit. Instinctul mă îndemna să refuz - nu-mi plăcuse niciodată să am de-a face cu colegii în afara serviciului. Și mă îndoiam că eu și Yuri am avea prea multe în comun. Dar probabil că o cunoștea pe Alicia mai bine decât oricine din The Grove, și impresiile lui mi-ar putea fi de folos.

- Bine, am zis. De ce nu?

Ne-am dus la un bar de lângă gară, La Mielul Înjunghiat. Întunecos și părăginit, avusese și zile mai

bune; la fel ca bătrânii care moțăiau deasupra halbelor pe jumătate golite. Yuri a cumpărat două beri și ne-am așezat la o masă din spate.

Yuri a luat o înghițitură lungă de bere și s-a șters la gură.

- Ei bine? a zis. Spune-mi despre Alicia.

- Alicia?

- Cum ai găsit-o?

- Nu-s sigur că am găsit-o.

Yuri mi-a aruncat o privire întrebătoare, apoi a zâmbit.

- Nu vrea să fie găsită? Mda, e adevărat. Se ascunde.

- Ești mai apropiat de ea. Văd asta.

- Mă ocup în mod special de ea. Nimeni n-o cunoaște ca mine, nici măcar profesorul Diomedes.

Avea în voce o notă lăudăroasă. Asta m-a iritat din cine știe ce motiv - mă întrebam dacă o cunoaște cu adevărat ori doar se împăunează.

- Ce spui despre tăcerea ei? Ce crezi că înseamnă?

Yuri a ridicat din umeri.

- Bănuiesc că înseamnă că încă nu-i pregătită să vorbească. O să vorbească atunci când o să fie pregătită.

- Pregătită pentru ce?

- Pregătită pentru adevăr, prietene.

- Și anume?

Yuri și-a înclinat un pic capul într-o parte, cerce-tându-mă. Și întrebarea care i-a ieșit din gură m-a surprins:

- Ești însurat, Theo?

Am încuviințat din cap.

- Sunt, da.

- Mda, bănuiam. Și eu am fost cândva însurat. Ne-am mutat aici din Letonia. Dar ea nu s-a adaptat ca mine. Nu s-a străduit, știi, n-a învățat engleza. Oricum,

nu era... Nu eram fericit, dar nu voiam s-o recunosc, mă mințeam singur... A golit halba și a zis: ...Până ce m-am îndrăgostit.

- Probabil că nu de soția ta?

Yuri a râs și a clătinat din cap.

- Nu. De o femeie care locuia în apropiere. O femeie foarte frumoasă. A fost dragoste la prima vedere... Am văzut-o pe stradă. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi iau inima-n dinți să-i vorbesc. Mă țineam după ea... Uneori o priveam fără ca ea să știe. Stăteam în dreptul casei ei și mă uitam, sperând că o să se arate la fereastră.

A râs.

Povestea asta începea să mă facă să mă simt stingerit. Mi-am isprăvit berea și am aruncat o privire la ceas, sperând că Yuri o să priceapă aluzia, dar n-a făcut-o.

- Într-o bună zi, a zis, am încercat să vorbesc cu ea. Dar n-o interesam. Am încercat de câteva ori... Însă mi-a spus să n-o mai sâcâi.

N-o învinuiam pe femeie, mi-am zis. Mă pregăteam să mă scuz și să plec, dar Yuri a continuat:

- Era foarte greu de acceptat, a zis. Eram sigur că suntem sortiți să fim împreună. Mi-a zdrobit inima. M-am supărat foarte tare pe ea. Eram furios.

- Și ce s-a întâmplat? am întrebat, curios fără să vreau.

- Nimic.

- Nimic? Ai rămas cu soția ta?

Yuri a clătinat din cap.

- Nu. Se terminase între noi. Dar a fost nevoie să mă îndrăgostesc de femeia asta ca s-o recunosc... Ca să înfrunt adevărul despre mine și nevastă-mea. Uneori e nevoie de curaj, știi, și de mult timp, ca să fii sincer.

- Înțeleg. Și crezi că Alicia nu-i gata să înfrunte adevărul despre căsnicia ei? Asta vrei să zici? S-ar putea să ai dreptate.

Yuri a ridicat din umeri.

- Iar acum sunt logodit cu o fată drăguță din Ungaria. Lucrează la un spa. Vorbește bine engleza. Ne potrivim de minune. Ne simțim bine împreună.

Am dat din cap și m-am uitat din nou la ceas. Mi-am luat paltonul.

- Trebuie să plec. Întârzii la întâlnirea cu soția mea.

- Bine, e în ordine... Cum o cheamă? Pe soția ta.

Nu știu de ce, nu voiam să-i spun. Nu voiam ca Yuri să știe nimic despre ea. Dar asta era o prostie.

- Kathryn, am zis. O cheamă Kathryn... dar eu îi zic Kathy.

Yuri a zâmbit ciudat.

- Permite-mi să-ți dau un sfat, a zis. Du-te acasă la nevastă. Du-te acasă la Kathy, care te iubește... Și las-o în urmă pe Alicia.

10

M-am dus să mă întâlnesc cu Kathy la cafeneaua Teatrului Național de pe South Bank, unde artiștii se adunau deseori după repetiții. Stătea în spatele cafenelei cu alte două actrițe, cufundate în discuție. Au ridicat privirile când m-am apropiat.

- Îți țiuie urechile, iubitul? a zis Kathy și m-a sărutat.

- Ar trebui să-mi țiuie?

- Le povestesc fetelor despre tine.

- Ah. Să plec?

- Nu fi prostuț. Ia loc, ai nimerit la fix. Tocmai ajunsesem la cum ne-am cunoscut.

M-am așezat, iar Kathy și-a continuat povestea. Era o poveste pe care îi plăcea s-o spună. Din când în când îmi arunca o privire și zâmbea, ca și cum m-ar fi inclus, însă era un gest de complezență, pentru că era povestea ei, nu a mea.

- Stăteam într-un bar când a apărut, în cele din urmă. În sfârșit, când renunșasem la speranța să-l gădesc vreodată, iată-l intrând pe bărbatul visurilor mele. Mai bine mai târziu decât niciodată. Credeam că o să fiu măritată deja la douăzeci și cinci de ani, știți? La treizeci, urma să am doi copii, un cățeluș, o ipotecă

mare. Dar iată-mă, pe la treizeci și trei, și lucrurile nu prea ieșiseră după cum am plănuțit.

Kathy a spus asta cu un zâmbet șmecher și le-a făcut cu ochiul fetelor.

– Mă rog, mă vedeam cu tipul ăsta australian, pe nume Daniel. Însă el nu voia să se însoare ori să aibă copii prea curând, așa că știam că-mi pierd vremea. Și ieșiserăm în oraș într-o seară, când s-a întâmplat dintr-odată, numai ce intră pe ușă Făt-Frumos... Kathy s-a uitat la mine, a zâmbit și și-a dat ochii peste cap – cu *iubita* lui.

Partea asta a poveștii trebuia manevrată cu băgare de seamă ca să-și păstreze simpatia ascultătoarelor. Adevărul este că atât eu, cât și Kathy aveam pe cineva atunci când ne-am cunoscut. Dubla infidelitate nu e cel mai atrăgător sau prielnic început al unei relații, mai ales că ne făcuseră cunoștință partenerii noștri de atunci. Exista un motiv pentru care se cunoșteau, nu-mi amintesc amănuntele – parcă Marianne ieșise o dată în oraș cu colegul de apartament al lui Daniel; sau ceva de genul acesta. Nu-mi amintesc exact cum am făcut cunoștință, dar îmi amintesc prima clipă în care am văzut-o pe Kathy. A fost ca o descărcare electrică. Îmi amintesc părul ei negru, lung, ochii verzi pătrunzători, gura – era frumoasă, rafinată. Un înger.

În acest punct al poveștii, Kathy s-a oprit, a zâmbit și a întins mâna spre a mea.

– Îți amintești, Theo? Cum am început să vorbim? Ai zis că studiezi ca să devii psihoterapeut. Iar eu am zis că sunt zurlie – așa că a fost o potrivire plănuțită în ceruri.

Asta le-a făcut pe fete să râdă în hohote. Kathy a râs și ea și mi-a aruncat o privire sinceră, neliniștită, ochii ei iscodindu-i pe ai mei.

- Nu, zău... iubitele... Pe bune, a fost dragoste la prima vedere. Nu-i așa?

Ăsta era semnalul pentru mine. Am încuviințat din cap și am sărutat-o pe obraz.

- Sigur că a fost. Dragoste adevărată.

Replica a primit o privire aprobatoare din partea prietenelor ei. Dar eu nu jucam un rol. Avea dreptate, a fost dragoste la prima vedere - mă rog, cel puțin dorință. Cu toate că eram cu Marianne în seara aceea, nu-mi puteam lua ochii de la Kathy. Mă uitam la ea de departe, cum îi vorbea cu însuflețire lui Daniel, și apoi am văzut cum buzele ei rostesc „Te bag undeva“. Se certau. Părea serios. Daniel i-a întors spatele și a plecat.

- Ești tăcut, a zis Marianne. Ce-i cu tine?

- Nimic.

- Atunci hai să mergem acasă. Sunt obosită.

- Încă nu, am spus, doar pe jumătate atent la ea. Hai să mai bem ceva.

- Vreau să plec acum.

- Atunci pleacă.

Marianne mi-a aruncat o privire rănită, apoi și-a înhățat haina și a plecat. Știam că a doua zi o să ne certăm, dar nu-mi păsa. M-am dus la Kathy, care stătea la bar.

- Daniel se întoarce? am întrebat.

- Nu, a zis Kathy. Dar Marianne?

Am clătinat din cap.

- Nu. Ai vrea să mai bei ceva?

- Da, aș vrea.

Așa că am mai comandat două băuturi. Am stat la bar și am pălăvrăgit. Îmi amintesc că am vorbit despre faptul că studiez ca să devin psihoterapeut. Și Kathy mi-a spus că a trecut pe la școala de actorie - n-a stat

prea mult, căci la sfârșitul primului an a semnat contractul cu un impresar și de atunci e actriță profesionistă. Mi-am închipuit, fără să știu de ce, că era o actriță foarte bună.

– Școala nu era pentru mine, a zis. Voiam să plec de acolo și s-o fac – știi?

– Să faci ce? Să joci?

– Nu. Să trăiesc. Kathy și-a lăsat capul într-o parte și m-a privit pe sub genele negre, cu ochii verzi ca smaraldul sclipind jucăuș. Așadar, Theo. Cum de ai răbdare s-o faci în continuare – să studiezi, vreau să zic?

– Poate că nu vreau să ies în lume și să „trăiesc“. Poate că sunt laș.

– Nu. Dacă ai fi fost laș, te-ai fi dus acasă cu iubita ta.

Kathy a râs. Era un râs surprinzător de răutăcios. Voiam s-o înșfac și s-o sărut apăsător. Nu mai simțisem niciodată o dorință fizică atât de puternică; voiam s-o trag aproape, să-i simt buzele și căldura trupului lipit de al meu.

– Îmi pare rău, a zis. N-ar fi trebuit să spun asta. Întotdeauna spun tot ce-mi trece prin cap. Ți-am spus, sunt cam zurlie.

Kathy făcea deseori asta, pomenea de nebunia ei – „Sunt sărită de pe fix“, „Sunt dusă cu pluta“, „Nu-s în toate mințile“ –, însă n-am crezut-o niciodată. Râdea prea ușor și prea des ca să cred că suferise vreodată soiul acela de întuneric de care am avut eu parte. Avea ceva spontan, o ușurință – o încânta să trăiască și viața o distra la nesfârșit. În ciuda afirmațiilor sale, era cea mai puțin sărită de pe fix persoană pe care o cunoscusem. În preajma ei, mă simțeam mai întreg la minte.

Kathy era americană. Născută și crescută în Upper West Side din Manhattan. Mama ei englezoaică îi dăduse

dublă cetățenie, însă Kathy nu părea nici pe departe englezoaică. Era în mod hotărât, distinct, neenglezoaică – nu doar prin felul în care vorbea, ci și prin felul în care privea lumea și în care o aborda. Cu atâta încredere, cu atâta exuberanță. Nu mai cunoscusem pe nimeni ca ea.

Am plecat din bar, am chemat un taxi și am dat adresa apartamentului meu. Scurta călătorie s-a desfășurat în tăcere. Când am ajuns, și-a lipit blând buzele de ale mele. M-am lepădat de reținere și am tras-o spre mine. Am continuat să ne sărutăm în vreme ce bâjbâiam cu cheia de la intrare. Nici n-am intrat bine că am început să ne dezbrăcăm, ne-am împleticit până în dormitor și ne-am prăbușit pe pat.

Acea noapte a fost cea mai erotică, cea mai fericită din viața mea. Mi-am petrecut ore în șir explorând trupul lui Kathy. Am făcut dragoste toată noaptea, până în zori. Îmi amintesc că era atâta alb peste tot: lumina albă a soarelui furișându-se pe la marginile draperiilor, pereții albi, cearșafurile albe; albul ochilor ei, al dinților, al pielii. Nu știusem că pielea poate să fie atât de luminoasă, de translucidă: albă ca fildeșul, cu câte o vinișoară albastră ivindu-se imediat sub suprafață, ca firicelele colorate din marmura albă. Era o statuie; o zeiță greacă trezită la viață în mâinile mele.

Zăceam acolo, ținându-ne în brațe. Kathy era cu fața la mine, cu ochii atât de aproape, încât nu se vedeau clar. Priveam într-o mare verde, cețoasă.

– Ei bine? a zis.

– Ei bine?

– Cum rămâne cu Marianne?

– Marianne?

O licărire de zâmbet.

– Iubita ta.

- A, da. Da. Am șovăit, nesigur. Nu știu cum rămâne cu Marianne. Și Daniel?

Kathy și-a dat ochii peste cap.

- Uită-l pe Daniel. Eu l-am uitat.

- Chiar așa?

Răspunsul lui Kathy a fost un sărut.

Înainte să plece, Kathy a făcut duș. Pe când se spăla, am sunat-o pe Marianne. Voiam să aranjăm o întâlnire, să-i spun față în față ce aveam de spus. Însă era supărată și a ținut morțiș să lămurim lucrurile pe loc, la telefon. Marianne nu se aștepta să rup relația cu ea. Însă asta am făcut, pe cât de blând am putut. A început să plângă și s-a înfuriat. Până la urmă am trântit telefonul. Brutal, da - și fără inimă. Nu sunt mândru de acea convorbire telefonică. Dar pe moment părea singurul lucru cinstit de făcut. Încă nu știu ce aș fi putut să fac altfel.

Prima întâlnire pe care ne-am dat-o eu și Kathy a fost în Kew Gardens. Era uluită că nu mai fusesem niciodată acolo.

- Glumești, nu? a zis. N-ai fost niciodată în sere? E una mare cu toate orhideele tropicale și înăuntru e așa de cald, că e ca într-un cuptor. Când eram la școala de teatru mă duceam acolo doar ca să mă încălzesc. Ce-ar fi să ne vedem acolo, după ce ieși de la serviciu? Apoi a șovăit, dintr-odată nesigură: Ori e prea departe pentru tine?

- Pentru tine aș merge și mai departe de Kew Gardens, dragă, am zis.

- Prostule, a zis, și m-a sărutat.

Când am ajuns, Kathy aștepta la intrare, cu paltonul său imens și cu fularul, fluturându-și mâna ca un copil nerăbdător.

- Haide, haide, a zis, vino după mine.

M-a condus prin noroiul înghețat până la construcția uriașă care adăpostea plantele tropicale, a deschis ușa și s-a năpustit înăuntru. Am urmat-o, și pe dată m-a izbit creșterea temperaturii, un atac furibund de zăpușeală. Mi-am smuls fularul și paltonul. Kathy a zâmbit.

- Vezi? Ți-am zis eu că-i ca-ntr-o saună. Nu-i super?

Ne-am plimbat pe alei, cu paltoanele în brațe și ținându-ne de mână, uitându-ne la florile exotice.

Simțeam o fericire neobișnuită doar să fiu cu ea; ca și cum s-ar fi deschis o ușă tainică și Kathy mi-ar fi făcut semn să trec pragul - într-o lume fermecată, plină de căldură, lumină și culoare, cu sute de orhidee, într-o ploaie ametoitoare de confetti albastre, roșii și galbene.

Simțeam cum mă dezgheț în dogoare, cum mi se înmoaie muchiile tăioase, ca o țestoasă care iese la soare după o lungă hibernare, clipind și trezindu-se. Asta a făcut Kathy pentru mine - a fost invitația mea la viață; pe care am înșfăcat-o cu amândouă mâinile.

Așadar, asta e, îmi amintesc că mi-am zis. Asta e iubirea.

Am recunoscut-o fără șovăială; și mi-a fost clar că nu mai trăisem niciodată așa ceva. Întâlnirile romantice de până atunci fuseseră scurte, nesatisfăcătoare pentru cei implicați. În studenție îmi luasem inima în dinți, ajutat de o cantitate considerabilă de alcool, și am făcut-o pentru prima oară cu o studentă la sociologie din Canada, pe nume Meredith; purta un aparat dentar ascuțit care îmi intra în buze când ne sărutam. A urmat un șir de relații neinspirate. Nu păream să găsesc niciodată acea legătură specială după care tânjeam. Crezusem că sunt prea afectat de trecut, prea

puțin capabil de intimitate. Însă acum, de câte ori auzeam chicotitul molipsitor al lui Kathy, trecea prin mine un val de încântare. Printr-un soi de osmoză, îi absorbeam exuberanța tinerească, degajarea totală și bucuria. I-am spus „da” la fiecare sugestie și la fiecare toană. Nu mă mai recunoșteam. Îmi plăcea această persoană nouă, acest bărbat lipsit de teamă care mă inspira Kathy să fiu. Ne-o trăgeam tot timpul. Eram mereu mistuit de dorință, foamea de ea era permanentă și aprigă. Trebuia s-o ating tot timpul; trebuia să fiu tot mai aproape de ea.

În acel decembrie Kathy s-a mutat la mine, în apartamentul cu un dormitor din Kentish Town. Era o locuință umedă și rece, cu covoare groase, de la subsol – ferestre, dar nici o priveliște. Am hotărât să sărbătorim cum se cuvine primul nostru Crăciun împreună. Am cumpărat un pom de la taraba de lângă stația de metrou și l-am împodobit cu un talmeș-balmeș de podoabe și lumini cumpărate din piață.

Îmi amintesc foarte clar mirosul de ace de pin, de lemn și de lumânări aprinse; și ochii lui Kathy privind într-ai mei, scânteietori, licărind ca luminițele din pom. Am vorbit fără să mă gândesc. Cuvintele au tâșnit, pur și simplu:

– Vrei să te măriți cu mine?

Kathy s-a holbat la mine.

– Ce?

– Te iubesc, Kathy. Vrei să te măriți cu mine?

Kathy a râs. Și apoi, spre bucuria și uimirea mea, a zis „Da”.

A doua zi ne-am dus să-și aleagă un inel. Și mi-am dat seama de realitatea situației. Eram logodiți.

Lucru ciudat, primii oameni la care m-am gândit au fost părinții mei. Voiam să le-o prezint pe Kathy.

Voiam să vadă cât sunt de fericit; că am scăpat, în sfârșit; că sunt liber. Așa că ne-am dus cu trenul în Surrey. Privind înapoi, a fost o idee proastă. Sortită de la bun început eșecului. Tata m-a întâmpinat cu ostilitatea tipică:

- Arăți groaznic, Theo. Ești prea slab. Ai părul prea scurt. Parcă ești un pușcăriaș.

- Mulțumesc, tată. Mă bucur să te văd.

Mama părea și mai deprimată decât de obicei. Mai tăcută, cumva împuținată, ca și cum n-ar fi fost cu adevărat acolo. Tata era o prezență mai apăsătoare, neprietenoasă, cu ochii fulgerând, fără să zâmbească. Nu și-a luat nici o clipă privirea rece, întunecată, de la Kathy. A fost un prânz stânjenitor. Nu părea să le placă de ea, nici nu păreau prea fericiți pentru noi. Nu știu de ce am fost surprins.

După prânz, tata a dispărut în biroul lui. N-a mai ieșit de acolo. La despărțire, mama m-a ținut în brațe prea mult, prea strâns și era nesigură pe picioare. Am simțit o tristețe lipsită de speranță. Când eu și Kathy am ieșit din casă, o parte din mine n-a plecat, am știut, ci a rămas în urmă - pe veci copil, prins în capcană. Mă simțeam pierdut, deznădăjduit, aproape în lacrimi. Și apoi Kathy m-a surprins, ca întotdeauna. M-a prins în brațe.

- Acum înțeleg, mi-a șoptit. Înțeleg totul. Acum te iubesc și mai mult.

N-a mai adăugat nimic. Nu era nevoie.

Ne-am căsătorit în aprilie, într-un mic birou de stare civilă din Euston Square. N-am invitat nici o rudă. Și fără Dumnezeu. Nimic religios, la insistențele lui Kathy. Însă în timpul ceremoniei am spus în taină o rugăciune. I-am mulțumit Lui în tăcere pentru că

mi-a dăruit o astfel de bucurie neașteptată, nemeritată. Acum vedeam lucrurile limpede, înțelegeam scopul Lui mai cuprinzător. Dumnezeu nu mă părăsise în copilărie, când m-am simțit atât de singur și de speriat – El o ținuse pe Kathy ascunsă în mâneca Sa, așteptând s-o scoată la lumină ca un magician iscusit.

Simțeam o imensă smerenie și recunoștință pentru fiecare secundă petrecută împreună. Îmi dădeam seama cât de norocos, cât de incredibil de norocos eram să am parte de o astfel de iubire, cât de rară era; și că alții nu erau atât de norocoși. Cei mai mulți dintre pacienții mei nu erau iubiți. Alicia Berenson nu era.

E greu de imaginat două femei mai deosebite decât Kathy și Alicia. Kathy mă face să mă gândesc la lumină, căldură, culoare și râsete. Când mă gândesc la Alicia, îmi vin în minte doar adâncime, întuneric, tristețe.

Tăcere.

PARTEA A DOUA

Emoțiile care nu sunt exprimate nu mor niciodată. Sunt îngropate de vii și revin mai târziu, în feluri mai urâte.

Sigmund Freud

1

JURNALUL ALICIEI BERENSON

16 iulie

N-aș fi crezut niciodată c-o să tânjesc după ploaie. E a patra săptămână de caniculă, și pare un test de rezistență. Fiecare zi pare mai fierbinte decât cea dinainte. N-ai zice că suntem în Anglia. Mai degrabă într-o altă țară - Grecia sau așa ceva.

Scriu asta în Hampstead Heath. Tot parcul e presărat cu trupuri pe jumătate despuiate, cu fețele roșii, ca o plajă sau un câmp de luptă, pe pături, sau bănci, sau tolănite pe iarbă.

Stau sub un copac, la umbră. E ora șase după-amiaza și a început să se răcorească. Soarele a coborât și e roșu pe cerul auriu - parcul arată altfel în această lumină - umbre mai întunecate, culori mai vii. Iarba arată ca și cum ar fi aprinsă, flăcări pâlپând sub picioarele mele.

Mi-am scos pantofii venind încoace și am mers desculță. Asta îmi amintea de când eram mică și mă jucam pe afară. Îmi amintea de altă vară, fierbinte ca asta - vara în care a murit mama -, când mă jucam pe afară cu Paul, plimbându-ne cu bicicletele pe câmpurile

aurii presărate cu margarete sălbatice, explorând case părăsite și livezi bântuite. În amintirile mele, acea vară e veșnică. Mi-o amintesc pe mama și bluzele ei viu colorate, cu bretelele subțiri, galbene, atât de delicate – întocmai ca ea. Era așa de subțire, ca o pășăruică. Deschidea radioul, mă lua în brațe și dansam pe cântecele pop. Îmi amintesc că mirosea a șampon și țigări și cremă de mâini Nivea, întotdeauna cu un iz de votcă. Câți ani avea pe atunci? Douăzeci și opt? Douăzeci și nouă? Era mai tânără decât sunt eu acum.

Ăsta-i un gând ciudat.

Pe drum înapoi am văzut pe alee o pasăre micuță, zăcând la rădăcina unui copac. Mi-am zis că o fi căzut din cuib. Nu se mișca, și m-am întrebat dacă nu cumva și-a frânt aripile. Am mângâiat-o blând pe căpșor cu un deget. N-a reacționat. Am întors-o; partea de dedesubt dispăruse, mâncată, lăsând o gaură plină de viermi. Viermi grași, albi, alunecoși... care se răsuceau, se roteau, se zvârcoleau... Am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos – mi-am zis că o să vomit. Era așa de spurcat, de dezgustător – mortal.

Nu-mi pot scoate asta din minte.

17 iulie

Am început să mă ascund de căldură în cafe-neaua cu aer condiționat de pe strada mare – Caffè dell'Artista. Înăuntru e o ghețarie, ca și cum ai intra într-un frigider. E o masă care îmi place, la fereastră, unde stau și beau café-frappé. Uneori citesc, fac schițe sau scriu. De cele mai multe ori îmi las, pur și simplu, mintea să rătăcească, lăfăindu-mă în răcoare. Fata frumoasă din spatele tejghelei stă acolo arătând plictisită, holbându-se la telefon, verificându-și ceasul,

oftând periodic. Ieri după-amiază oftaturile mi s-au părut deosebit de lungi, și mi-am dat seama că aștepta să plec, ca să poată închide. Am plecat fără tragere de inimă.

Să mergi pe arșița asta e ca și cum te-ai târî prin noroi. Mă simt uzată, bătută, învinsă de ea. Nu suntem echipați pentru așa ceva, nu în țara asta – eu și Gabriel n-avem în casă aer condiționat – dar cine are? Însă fără el, nu-i chip să dormi. Noaptea dăm deoparte cuverturile și stăm acolo în întuneric, goi, scăldați în sudoare. Lăsăm geamurile deschise, dar nu-i nici o adiere. Numai aerul fierbinte încremenit.

Ieri am cumpărat un ventilator. L-am pus la picioarele patului, pe comodă, și Gabriel a început imediat să se plângă.

– Face prea mult zgomot. N-o să putem dormi.

– Oricum nu putem dormi, am zis. Cel puțin n-o să mai stăm aici ca într-o saună.

Gabriel a mârâit, dar până la urmă a adormit înaintea mea. Am stat întinsă, ascultând ventilatorul: îmi place sunetul pe care îl scoate, un hureit blând. Pot să închid ochii, să mă pierd în el și să dispar.

Am cărat după mine ventilatorul prin casă, punându-l în priză și scoțându-l. În după-amiaza asta l-am luat în atelierul din fundul grădinii. Faptul că aveam ventilatorul făcea să fie cât de cât suportabil. Însă tot era prea cald ca să lucrez mult. Am rămas în urmă, dar mi-e prea cald ca să-mi pese.

Am avansat totuși un pic – mi-am dat seama, în cele din urmă, ce nu-i în ordine la tabloul cu Iisus. De ce nu-mi iese. Problema nu este compoziția – Iisus pe cruce –, problema e că nu-i deloc un tablou cu Iisus. Nici măcar nu arată ca El – oricum o fi arătat El. Pentru că nu-i Iisus.

E Gabriel.

Nu-mi vine să cred că n-am văzut asta înainte. Cumva, fără să vreau, l-am pus acolo pe Gabriel. E fața lui cea pe care am pictat-o, trupul lui. Nu-i asta o nebunie? Așa că trebuie să mă predau – și să fac ceea ce pretinde tabloul de la mine.

Acum știu că atunci când plănuiesc să fac un tablou, când îmi fac dinainte o idee despre cum ar trebui să fie, nu-mi iese niciodată. Se naște mort, fără viață. Însă, dacă sunt cu adevărat atentă, cu adevărat conștientă, uneori aud o șoaptă care-mi arată direcția cea bună. Și dacă mă supun, ca într-un act de credință, mă duce într-un loc neașteptat, nu unde voiam să ajung, ci într-un loc plin de viață, minunat – și rezultatul nu ține de mine, are propria trăire.

Presupun că lucrul care mă sperie este cedarea în fața necunoscutului. Îmi place să știu încotro mă îndrept. De aceea fac întotdeauna atât de multe schițe, încercând să controlez rezultatul; nu-i de mirare că nimic nu prinde viață, pentru că nu reacționez cu adevărat la ceea ce se petrece în fața mea. Am nevoie să deschid ochii și să privesc – și să fiu conștientă de viață așa cum se desfășoară ea, nu doar cum aș vrea eu să fie. Acum că știu că e un portret al lui Gabriel, pot să mă întorc la el. Pot s-o iau de la capăt.

O să-l rog să-mi pozeze. Nu mi-a mai pozat de mult. Sper să-i placă ideea – și să nu creadă că e un sacrilegiu ori ceva de genul acesta.

El poate să aibă uneori felul ăsta de ciudățenii.

18 iulie

Azi-dimineață am coborât dealul până la piața din Camden. N-am mai fost acolo de ani de zile; de când

m-am dus cu Gabriel într-o după-amiază, în căutarea tinereții sale pierdute. Obişnuia să meargă acolo când era adolescent, când petrecea împreună cu prietenii nopți întregi dansând, bând, tăifăsuind. Ajungeau în piață în zori, priveau cum negustorii își scot mărfurile pe tarabe și încercau să facă rost de niște marijuana de la dealerii rastafarieni care se ațineau pe lângă podul de lângă ecluza din Camden. Dealerii nu mai erau acolo când m-am dus cu Gabriel – spre disperarea lui.

- Nu mai recunosc locurile, a zis. E o capcană igienizată pentru turiști.

Plimbându-mă azi pe acolo, m-am întrebat dacă problema nu era atât că piața se schimbase, cât faptul că Gabriel se schimbase. Locul încă mai e plin de puști de șaisprezece ani care stau la soare, împrăștiați pe amândouă malurile canalului, un amestec haotic de trupuri – băieți în șorturi și cu pieptul gol, fete în bikini și sutien – piele peste tot, carne arzând, înroșindu-se. Energia sexuală era palpabilă – setea lor de viață aprigă, nerăbdătoare. Am simțit brusc că-l doresc pe Gabriel – trupul și picioarele lui puternice, coapsele grele așezate peste ale mele. Când facem dragoste simt întotdeauna o foame neostoită de el – de un fel de uniune între noi –, ceva mai mare ca mine, mai mare ca noi, mai presus de vorbe – ceva sfânt.

Deodată am văzut un om al străzii care stătea lângă mine pe trotuar, fixându-mă cu privirea. Avea pantalonii legați cu sfoară, pantofii lipiți cu scotch. Avea ulcerații și fața îi era plină de bubulițe. Am simțit brusc tristețe și scârbă. Duhnea a transpirație stătută și a urină. La început am crezut că vorbește cu mine. Dar nu făcea decât să înjure în șoaptă – „băga-mi-aș“ în asta și „băga-mi-aș“ în aia. Am scormonit prin geantă după mărunțiș și i l-am dat.

Apoi am urcat dealul înapoi spre casă, încet, pas cu pas. Părea mult mai abrupt acum. A durat o veșnicie pe arșița cumplită. Nu știu de ce, nu-mi ieșea din minte omul ăla care trăia pe stradă. Pe lângă milă, mai era un sentiment imposibil de numit, cumva – un soi de teamă. Mi l-am închipuit bebeluș în brațele mamei sale. Oare i-o fi trecut vreodată prin cap că bebelușul o să ajungă nebun, murdar, duhnind, ghemuit pe trotuar și bolborosind măscări?

M-am gândit la mama. Era nebună? De-asta o făcuse? De-asta mă legase pe scaunul pasagerului din Mini Cooperul ei galben și se repezise spre zidul acela din cărămidă? Îmi plăcuse întotdeauna mașina aceea, galbenul ei vesel, ca de canar. Același galben ca în cutia mea cu vopsele. Acum urăsc acea culoare – de câte ori o folosesc, mă gândesc la moarte.

De ce-o făcuse? Presupun că n-o să aflu niciodată. Până acum credeam că dorise să se sinucidă. Acum cred că a fost tentativă de crimă. Pentru că eram și eu în mașină, nu? Uneori cred că eu eram victima vizată – pe mine încerca să mă omoare, nu pe ea. Dar asta e o nebunie. De ce să vrea să mă omoare?

În timp ce urcam dealul, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu plângeam pentru mama – ori pentru mine –, nici măcar pentru bietul om al străzii. Plângeam pentru noi toți. E atâta suferință peste tot, și nu facem decât să închidem ochii în fața ei. Adevărul e că suntem cu toții speriați. Suntem speriați unii de alții. Mi-e teamă de mine însămi – și de partea din mama care e în mine. Oare am în sânge nebunia ei? Așa să fie? O să...

Nu. Oprește-te, oprește-te.

N-o să scriu despre asta. N-o să scriu.

20 iulie

Aseară, eu și Gabriel am cinat în oraș. De obicei facem asta vinerea. „Seară de întâlnire“, îi zice el, prostindu-se, cu accent american.

Gabriel își bagatelizează întotdeauna sentimentele și face bășcălie de tot ce consideră „siropos“. Îi place să se creadă cinic și deloc sentimental. Însă, în realitate, e un bărbat foarte romantic – în adâncul inimii, dacă nu în vorbe. Faptele vorbesc mai tare decât vorbele, nu-i așa? Iar faptele lui Gabriel mă fac să mă simt pe deplin iubită.

- Unde vrei să mergem? am întrebat.

- Ai trei încercări ca să ghicești.

- La Augusto's?

- Ai nimerit-o din prima.

Augusto's este restaurantul nostru italian din vecinătate, nu departe pe aceeași stradă. Nu e nimic special, dar este casa noastră din afara casei, și am petrecut acolo multe seri fericite. Ne-am dus pe la opt. Aerul condiționat nu funcționa, așa că am stat lângă fereastra deschisă, în aerul umed, nemișcat, dogoritor, și am băut vin alb sec de la gheață. La sfârșit eram destul de amețită, și am râs mult, fără motiv, de fapt. Ne-am sărutat după ce am ieșit din restaurant și când am ajuns acasă am făcut dragoste.

Slavă Domnului, Gabriel se împăcase cu ventilatorul portabil, cel puțin cât eram în pat. L-am așezat în fața noastră și am stat culcați în adierea răcoroasă, ținându-ne în brațe. M-a mângâiat pe păr și m-a sărutat. Mi-a șoptit „Te iubesc“. N-am zis nimic; nu era nevoie. Știe ce simt.

Însă am stricat atmosfera în mod prostesc, stângaci, întrebându-l dacă vrea să-mi pozeze.

- Vreau să te pictez, am zis.

- Iarăși? Ai făcut-o deja.

- Asta a fost acum patru ani. Vreau să te pictez din nou.

- Hmm. Nu părea entuziasmat. La ce anume te gândești?

Am șovăit – și apoi am spus că e pentru tabloul cu Iisus. Gabriel s-a ridicat în capul oaselor și a scos un soi de hohot de râs gâtuit.

- Ei, și tu, Alicia.

- Ce-i?

- Știu și eu ce să zic, iubito. Nu-mi sună bine.

- De ce nu?

- Oare de ce? Să mă pictezi pe cruce? Ce o să zică lumea?

- De când te sinchisești de ce zice lumea?

- Nu mă sinchisesc, în cele mai multe cazuri, dar... vreau să zic, ar putea crede că așa mă vezi tu.

Am râs.

- Nu cred că ești fiul lui Dumnezeu, dacă asta vrei să zici. E doar o imagine, ceva care mi-a venit de la sine pe când pictam. Nu m-am gândit anume la asta.

- Păi, poate că ar trebui să te gândești.

- De ce? Nu-i un comentariu despre tine ori despre căsnicia noastră.

- Și atunci, ce e?

- De unde să știu?

Gabriel a râs și și-a dat ochii peste cap.

- Foarte bine, a zis. La naiba. Dacă asta vrei. Putem încerca. Presupun că știi ce faci.

Asta nu prea sună a aprobare. Însă știu că Gabriel crede în mine și în talentul meu – n-aș fi ajuns pictoriță dacă nu era el. Dacă nu mă îboldea și nu mă încuraja și nu mă silea, n-aș fi mers mai departe în

acei primi ani morți de după facultate, când zugrăveam pereți împreună cu Jean-Felix. Înainte să-l întâlnesc pe Gabriel, îmi pierdusem calea cumva – mă pierdusem. Nu duc dorul acelor petrecăreți drogați care îmi treceau drept prieteni pe când aveam douăzeci de ani. Nu-i vedeam decât noaptea, dispăreau în zori, ca vampirii care fug de lumină. Când l-am întâlnit pe Gabriel, s-au făcut nevăzuți cu toții, iar eu nici măcar n-am băgat de seamă. Nu mai aveam nevoie de ei; nu mai aveam nevoie de nimeni acum, când îl aveam pe el. El m-a mântuit – ca Iisus. Poate că despre asta e tabloul. Gabriel e întreaga mea lume – și a fost așa din ziua în care ne-am cunoscut. Îl iubesc, orice ar face, orice s-ar întâmpla – oricât de mult m-ar necăji –, oricât de dezordonat sau de enervant ar fi – de nesocotit, de egoist. O să-l iau exact așa cum este.

Până ce moartea ne va despărți.

21 iulie

Astăzi Gabriel a venit și mi-a pozat în atelier.

– N-o să mai fac asta câteva zile de-acum, a zis. Despre cât timp e vorba?

– O să fie nevoie de mai mult de o ședință ca să iasă bine.

– E cumva doar o uneltire ca să petrecem mai mult timp împreună? Dacă da, ce-ar fi să renunțăm la preambul și să mergem în pat?

Am râs.

– Poate după aceea. Dacă ești cuminte și nu te fâțâi prea mult.

L-am pus să stea în fața ventilatorului. Curentul îi făcea părul să fluture.

- Cum trebuie să arăt? a întrebat, pozând.

- Nu așa. Fii, pur și simplu, tu însuși.

- Nu vrei să fac o mutră chinuită?

- Nu-s sigură că Iisus arăta chinuit. Nu așa îl văd. Nu face nici o mutră, stai doar acolo. Și nu te mișca.

- Tu ești șefa'.

A stat vreo douăzeci de minute. După care și-a schimbat poziția, spunând că-i obosit.

- Atunci stai, am zis. Dar nu vorbi. Lucrez la față.

Gabriel s-a așezat pe un scaun și a tăcut în vreme ce lucram. Îmi plăcea să-i pictez fața. E o față bună. Maxilar puternic, pomeți înalți, nas elegant. Stând acolo, cu lumina fixată pe el, arăta ca o statuie grecească. Un soi de erou.

Dar ceva nu era în ordine. Nu știu ce anume - poate că mă străduiam prea tare. Pur și simplu nu izbuteam să-i redau corect forma ochilor, nici culoarea. Primul lucru pe care l-am observat la Gabriel a fost sclipirea din ochii lui - ca un mic diamant în fiecare iris. Dar acum, cine știe de ce, n-o puteam prinde. Poate că nu sunt destul de iscusită - sau poate că Gabriel are ceva în plus care nu poate fi prins într-un tablou. Ochii rămâneau șterși, lipsiți de viață. Simțeam cum încep să mă enervez.

- La naiba, am zis. Nu merge bine.

- E timpul să luăm o pauză?

- Mda. Luăm o pauză.

- Facem dragoste?

Asta m-a făcut să râd.

- Bine.

Gabriel a sărit în picioare, m-a înșfăcat și m-a sărutat. Am făcut dragoste acolo, în atelier, pe podea.

Tot timpul am privit ochii fără viață din portretul lui Gabriel. Se uitau țintă la mine, mă ardeau. A trebuit să-mi întorc privirea.

Dar îi simțeam în continuare ațintindu-mă.

2

M-am dus să-l caut pe Diomedes ca să-i dau raportul despre întâlnirea cu Alicia. Era în cabinetul lui, scotocind printre teancuri de partituri.

- Ei bine, a zis, fără să ridice privirea. Cum a mers?

- De fapt, n-a mers.

Diomedes mi-a aruncat o privire iscoditoare, și am șovăit.

- Dacă vreau să ajung la vreun rezultat, am nevoie ca Alicia să fie în stare să gândească și să simtă.

- Absolut. Și îngrijorarea ta este că...?

- Nu poți ajunge la cineva care primește atât de multe medicamente. E ca și cum s-ar afla la doi metri sub apă.

Diomedes s-a încruntat.

- N-aș merge chiar așa departe, a zis. Nu știi exact ce doze primește...

- L-am întrebat pe Yuri. Șaisprezece miligrame de Risperidon. Doză de cal.

Diomedes a înălțat o sprânceană.

- Doza e cu siguranță mare, da. Probabil poate fi redusă. Știi, Christian e șeful echipei care se ocupă de Alicia. Ar trebui să vorbești cu el despre asta.

- Cred că ar suna mai bine venind de la tine.

- Hmm. Diomedes s-a uitat la mine cu îndoială. Tu și Christian vă cunoașteți dinainte, nu? De la Broadmoor?

- Foarte puțin.

Diomedes n-a răspuns imediat. A întins mâna spre o farfurioară cu migdale caramelizate și mi-a oferit una. Am făcut semn că nu. Și-a vârât în gură o migdală și a ronțăit-o, privindu-mă în timp ce mesteca.

- Spune-mi, a zis, relația dintre tine și Christian e amicală?

- E o întrebare ciudată. De ce mi-o pui?

- Pentru că simt o oarecare ostilitate.

- Nu din partea mea.

- Ci dintr-a lui?

- Va trebui să-l întrebi pe el. Eu n-am nici o problemă cu Christian.

- Hmm. Poate că-i doar în închipuirea mea. Dar simt ceva... Nu scăpa lucrul acesta din vedere. Orice agresivitate sau competitivitate influențează munca. Voi doi trebuie să lucrați împreună, nu unul împotriva celuilalt.

- Îmi dau seama.

- Ei bine, Christian trebuie să fie inclus în această discuție. Vrei ca Alicia să simtă, da. Însă nu uita, cu cât simte mai mult, cu atât crește și primejdia.

- Primejdia pentru cine?

- Pentru Alicia, firește. Diomedes m-a amenințat cu degetul. Nu uita că atunci când am adus-o aici avea un comportament suicidal. A avut multe tentative de a-și lua viața. Și medicația o face să fie stabilă. O ține în viață. Dacă reducem doza, există toate șansele să fie copleșită de sentimente și să nu fie în stare să le facă față. Ești pregătit să-ți asumi acest risc?

Am luat foarte în serios ceea ce spusese Diomedes. Însă am încuviințat din cap.

- E un risc pe care cred că trebuie să ni-l asumăm, profesore, am zis. Altfel, nu vom ajunge niciodată la ea.

Diomedes a ridicat din umeri.

- Atunci am să vorbesc cu Christian în numele tău.

- Mulțumesc.

- O să vedem ce zice. Adesea, psihiatrii nu reacționează prea bine când li se spune ce medicație să administreze pacienților lor. Desigur, pot să-mi impun punctul de vedere, însă nu sunt înclinat s-o fac; lasă-mă să abordez subiectul în mod subtil.

O să-ți spun ce a zis.

- S-ar putea să fie mai bine să nu pomenești de mine când vorbești cu el.

- Înțeleg, a zis, cu un zâmbet ciudat. Prea bine, n-o s-o fac.

Diomedes a scos din birou o cutiuță, a făcut capacul să alunece lăsând să se vadă un rând de trabucuri. Mi-a oferit unul. Am clătinat din cap.

- Nu fumezi? Părea surprins. Îmi pari fumător.

- Nu, nu. Doar câte o țigară, din când în când... Încerc să mă las.

- Bine, e bine pentru tine. A deschis fereastra. Știi gluma aceea, de ce nu poți fi terapeut și să fumezi? Pentru că asta înseamnă că încă ești dus cu sorcova. A râs și și-a vârât între buze un trabuc. Cred că toți de pe aici suntem un pic săriți de pe fix. Știi ce plăcuță aveau în birouri? „Nu trebuie să fii nebun ca să lucrezi aici, dar nu strică.“

Diomedes a râs iarăși. A aprins trabucul și a pufăit din el, suflând fumul afară. M-am uitat la el cu invidie.

3

După prânz am hălăduit pe coridoare, căutând o ieșire. Voiam să mă furișez afară și să fumez o țigară, dar lângă ieșirea de incendiu a dat peste mine Indira. A presupus că mă rătăcisem.

- Nu-ți face griji, Theo, a zis, luându-mă de braț. Mi-au trebuit câteva luni ca să mă descurc pe aici. E ca un labirint fără ieșire. Încă mă mai rătăcesc câteodată, și sunt aici de zece ani.

A râs. Până să mă pot împotrivi, mă conducea pe scară în sus, ca să bem un ceai în „acvariul cu peștișori aurii“.

- O să pun la fiert ceainicul. Ce vreme afurisită, nu-i așa? Aș vrea să ningă odată și să terminăm cu asta... Zăpada e un simbol foarte puternic pentru imaginație, nu crezi? Curăță totul. Ai observat că pacienții tot vorbesc despre asta? O așteaptă. E interesant.

Și apoi, spre surprinderea mea, a băgat mâna în poșetă și a scos o felie subțire de prăjitură învelită în folie. Mi-a pus-o în mână.

- Ia-o. Prăjitură cu nucă. Am făcut-o aseară. Pentru tine.

- Oh, mulțumesc, eu...

- Știu că nu-i ca la carte, însă întotdeauna obțin rezultate mai bune cu pacienții dificili dacă le dau în timpul ședinței o bucată de prăjitură.

Am râs.

- Pariez că da. Sunt oare un pacient dificil?

Indira a râs.

- Nu, cu toate că am constatat că merge la fel de bine și cu membrii dificili ai personalului - și nu-i cazul tău, apropo. Un pic de zahăr e grozav pentru starea de spirit. Obişnuiam să fac prăjituri pentru cantină, însă Stephanie a făcut așa un tărăboi, toate prostiile alea despre sănătate și siguranță legate de mâncarea adusă din afară. Ai zice că strecuram în instituție ceva de pilit zăbrelele. Dar tot mai coc câte puțin, pe furiș. Revolta mea împotriva dictaturii. Gustă.

Nu era o invitație, ci o poruncă. Am mușcat. Era bună. Crocantă, cu multă nucă, dulce. Aveam gura plină, așa că mi-am acoperit-o când am vorbit.

- Nu încape vorbă că asta o să-ți binedispună pacienții.

Indira a râs și a părut încântată. Și mi-am dat seama de ce îmi plăcea de ea - radia un fel de calm matern. Îmi amintea de vechea mea terapeută, Ruth. Era greu să ți-o închipui țâfnoasă ori supărată.

În vreme ce pregătea ceaiul, m-am uitat prin încăperea. Camera asistentelor e întotdeauna punctul central al unei instituții psihiatrice, inima ei: personalul se scurge înăuntru și afară, și de acolo este dirijată clinica, în sensul de zi cu zi; cel puțin, locul în care se iau toate hotărârile practice. „Acvariul cu peștișori aurii“ era porecla pe care asistentele o dăduseră încăperii, întrucât avea pereții din sticlă securizată - ceea ce însemna că personalul putea fi cu ochii pe pacienții din camera de relaxare; în teorie, cel puțin.

În practică, pacienții bântuiau fără astâmpăr pe afară, se uitau înăuntru, se uitau la noi, așa că noi eram cei aflați sub supraveghere continuă. Era un spațiu mic, nu existau suficiente scaune, iar cele existente erau ocupate, în general, de asistentele care dactilografiau însemnări. Așa că, în cea mai mare parte, stăteai în picioare în mijlocul încăperii ori te rezemai stingher de un birou, făcând spațiul să pară înghesuit, indiferent câți oameni erau în el.

- Poftim, dragă, a zis Indira, dându-mi o cană cu ceai.
- Mulțumesc.

Christian a intrat agale și a dat din cap spre mine. Mirosea puternic a gumă de mestecat mentolată pe care o molfăia tot timpul. Îmi amintesc că fuma zdravăn când eram amândoi la Broadmoor; era unul dintre puținele lucruri pe care le aveam în comun. De când demisionase, Christian se însurase și avea o fetiță. M-am întrebat ce fel de tată era. Nu mi se părea deosebit de afectuos. Mi-a zâmbit cu răceală.

- Ciudat să te văd iar așa, Theo.
- E mică lumea.
- Din punct de vedere al sănătății mintale, este - da.

Christian a spus asta ca și cum ar fi existat și alte lumi, mai mari, în care ar putea fi găsit. Am încercat să-mi imaginez care ar putea fi. Ca să fiu sincer, nu mi-l puteam imagina cu adevărat decât în sala de sport sau într-o grămadă de pe terenul de rugby.

Christian s-a holbat la mine câteva secunde. Uita-se că are acest obicei de a face pauze, adesea lungi, făcându-te să aștepti în vreme ce se gândea cum să răspundă. Asta mă enerva aici la fel de tare cum mă enerva și la Broadmoor.

- Te-ai alăturat echipei într-un moment cam nepotrivit, a zis în cele din urmă. Sabia lui Damocles atârnă peste The Grove.

- Crezi că e chiar așa de grav?

- Nu-i decât o chestiune de timp. Trustul o să ne închidă mai devreme sau mai târziu. Așa că întrebarea este ce cauți aici?

- Ce vrei să zici?

- Păi, șobolanii fug de pe corabia care se scufundă. Nu se cațără în ea.

Am fost uimit de atacul fățiș al lui Christian. Am hotărât să nu mușc momeala. Am ridicat din umeri.

- O fi, am zis. Dar eu nu-s șobolan.

Înainte ca Christian să poată răspunde, o bufnitură teribilă ne-a făcut să tresărim. Elif era de partea cealaltă a sticlei, izbind în ea cu pumnii. Avea fața apăsată pe sticlă, cu nasul turtit și trăsăturile deformate, făcând-o să arate aproape monstruos.

- N-o să mai rabd rahatul ăsta. Le urăsc... pilulele astea afurisite, fir'ar...

Christian a deschis un panou mic din sticlă și a vorbit prin el.

- Acum nu-i momentul să discutăm asta, Elif.

- Îți spun, nu le mai iau, mă fac să-mi fie al dracului de rău...

- Nu discutăm acum. Fă-ți o programare să ne vedem. Du-te de aici, te rog.

Elif s-a strâmbat, chibzuind o clipă. Apoi s-a răsucit și s-a îndepărtat greoi, lăsând un mic cerc de condens acolo unde nasul îi fusese apăsat pe sticlă.

- Mare figură, am zis.

Christian a mormăit:

- Dificilă.

Indira a încuviințat din cap.

- Biata Elif.

- De ce e aici?

- Dublă omucidere, a zis Christian. Și-a omorât mama și sora. Le-a sufocat în somn.

M-am uitat prin peretele de sticlă. Elif se alăturase celorlalte paciente. Se înălța ca un turn deasupra lor. Una dintre ele i-a strecurat în mână niște bani, și ea i-a băgat în buzunar.

Apoi am observat-o pe Alicia în capătul cel mai îndepărtat al încăperii, stând singură, la fereastră, uitându-se afară. Am privit-o o vreme. Christian mi-a urmărit privirea.

- Apropo, a zis, am vorbit cu profesorul Diomedes despre Alicia. Vreau să văd cum se comportă la o doză mai mică de Risperidon. Am redus-o la cinci miligrame.

- Aha.

- Mi-am zis că poate ai vrea să știi, de vreme ce am auzit că ai făcut o ședință cu ea.

- Da.

- Va trebui s-o supraveghem strict ca să vedem cum reacționează la schimbare. Și, că tot veni vorba, data viitoare când ai o problemă cu felul cum îmi tratez pacienții, vino direct la mine. Nu te furișa pe la spatele meu până la Diomedes.

M-a fulgerat cu privirea când a spus asta. I-am zâmbit.

- Nu m-am furișat nicăieri. N-am nici o problemă să vorbesc direct cu tine, Christian.

A urmat o pauză stânjenitoare. Christian a dat din cap pentru sine, ca și cum s-ar fi hotărât într-o privință.

- Îți dai seama că Alicia are BPD¹? N-o să reacționeze la terapie. Îți pierzi timpul.

- De unde știi că are BPD, am zis, dacă nu poate să vorbească?

- Nu vrea să vorbească.

- Crezi că se preface?

- Da, de fapt, așa cred.

- Dacă se preface, cum știi că are BPD?

Christian părea enervat. Indira a intervenit înainte ca el să poată răspunde:

- Nu vă fie cu supărare, dar nu cred că termenii generici ca „BPD“ sunt de mare ajutor. Nu ne spun nimic prea util. I-a aruncat o privire lui Christian. E un subiect pe care mă contrazic adesea cu Christian.

- Și ce crezi despre Alicia? am întrebat-o.

Indira a chibzuit un moment.

- Am sentimente materne față de ea. Acesta este contratransferul meu, e ceea ce stârnește în mine – simt că are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Indira mi-a zâmbit. Și acum are pe cineva. Te are pe tine.

Christian a râs, cu râsul ăla al lui nesuferit.

- Scuză-mă că sunt așa greu de cap, dar cum poate să-i fie de folos Aliciei terapia dacă nu vorbește?

- Terapia nu înseamnă doar vorbire, a zis Indira. Înseamnă oferirea unui spațiu sigur – un mediu care „conține“². Cea mai mare parte a comunicării e fără cuvinte, după cum sunt sigură că știi.

Christian și-a dat ochii peste cap spre mine.

- Noroc, omule, a zis. O să ai nevoie.

¹ *Borderline personality disorder*: tulburarea de personalitate/sindromul *borderline*

² Teorie aparținând psihanalistului britanic Wilfred Ruprecht Bion; vezi și p. 107

4

- Bună, Alicia, am zis.

Trecuseră doar câteva zile de când îi fusese redusă doza de medicamente, dar se vedea deja diferența. Părea să se miște mai ușor. Avea ochii mai limpezi. Dispăruse privirea încețoșată. Părea altă persoană.

Stătea la ușă împreună cu Yuri și șovăia. Se holba la mine, ca și cum m-ar fi văzut limpede pentru prima oară, cercetându-mă, cântărindu-mă. M-am întrebat la ce concluzie o fi ajuns. Evident, i s-a părut că nu-i nici o primejdie și a intrat. Fără să i se spună, s-a așezat.

I-am făcut semn cu capul lui Yuri să plece. El a cumpănit o clipă, apoi a închis ușa în urma sa.

M-am așezat în fața Aliciei. A urmat un moment de tăcere. Doar sunetul neliniștit al ploii afară, picături care răpăiau în geam. În cele din urmă am vorbit:

- Cum te simți?

Nici un răspuns. Alicia se uita țintă la mine. Cu ochii ca niște lămpi, fără să clipească.

Am deschis gura și am închis-o la loc. Eram hotărât să-mi stăpânesc nevoia de a umple golul cu vorbe. În schimb, prin faptul că tăceam și nu făceam altceva decât să stau acolo, nădăjduiam să comunic altceva, ceva de natură neverbală: că era în ordine să stăm

așa împreună, că n-o să-i fac rău, că poate să aibă încredere în mine. Dacă voiam să reușesc s-o fac pe Alicia să vorbească, trebuia să-i câștig încrederea. Și asta avea să dureze – nimic nu avea să se întâmple peste noapte. Avea să se miște încet, ca un ghețar, dar avea să se miște.

Cum stăteam acolo în tăcere, au început să-mi zvâcnească tâmpile. Debutul unei dureri de cap. Un simptom grăitor. M-am gândit la Ruth, care obișnuia să spună că „pentru a fi un bun terapeut trebuie să fii receptiv la sentimentele pacienților tăi, dar nu trebuie să te agăți de ele – nu sunt ale tale, nu-ți aparțin“. Cu alte cuvinte, acest bum, bum, bum din capul meu nu era durerea mea; îi aparținea Aliciei. Și nici acest val brusc de tristețe – această dorință de a muri, a muri, a muri – nu-mi aparținea. Era a ei, întru totul a ei. Am stat acolo, simțind-o pentru ea, cu capul bubuind, cu stomacul răsucindu-se, un timp care a părut ore întregi. În cele din urmă, cele cincizeci de minute s-au terminat. M-am uitat la ceas.

– Acum trebuie să punem punct, am zis.

Alicia și-a plecat capul și s-a holbat în poală. Am șovăit. Mi-am pierdut reținerea. Am coborât vocea și i-am vorbit din suflet:

– Vreau să te ajut, Alicia. Am nevoie să crezi asta. Adevărul este că vreau să te ajut să vezi limpede.

Atunci, Alicia a ridicat privirea. S-a uitat la mine – prin mine.

„Nu mă poți ajuta“, strigau ochii ei. „Uită-te la tine, de-abia te poți ajuta pe tine însuși. Pretinzi că știi atâtea și ești așa de înțelept, dar tu ar trebui să stai aici în locul meu. Anormalule. Șarlatanule. Mincinosule. Mincinosule...“

În timp ce se uita la mine, mi-am dat seama ce mă tulburase întreaga ședință. E greu de pus în cuvinte, însă un psihoterapeut reușește rapid să recunoască suferința psihică începând de la comportamentul fizic, vorbire, un licăr din ochi – ceva bântuit, temător, nebunesc. Și asta mă deranja: în ciuda anilor de luat medicamente, în ciuda a tot ce făcuse și îndurase, ochii albaștri ai Aliciei rămăseseră la fel de limpezi, la fel de senini precum cerul unei zile de vară. Nu era nebună. Și atunci ce era? Ce era expresia din ochii săi? Care era cuvântul potrivit? Era...

Înainte să-mi pot duce gândul până la capăt, Alicia a țâșnit de pe scaun. S-a năpustit la mine, cu mâinile întinse ca niște gheare. N-am apucat să mă mișc, să mă trag într-o parte, a aterizat peste mine, dezechilibrându-mă. Ne-am prăbușit pe podea.

M-am lovit cu ceafa de zid cu o bufnitură. Mi-a izbit de câteva ori capul de zid și a început să zgârie, să lovească cu palmele, să-și înfigă ghearele; am avut nevoie de toată forța ca s-o dau deoparte. M-am târât pe podea și am întins mâna în sus, spre masă. Am bâjbâit după dispozitivul de alarmă. Chiar când degetele mele au dat de el, Alicia a sărit pe mine și mi-a azvârlit alarma din mână.

– Alicia...

Avea degetele strânse în jurul gâtului meu ca o menghină, sufocându-mă; am bâjbâit după alarmă, dar n-am putut să ajung la ea. Mâinile i s-au înfipt și mai adânc; nu mai puteam să respir. Mi-am repezit din nou mâna – de data asta am izbutit să apuc dispozitivul – și am apăsat butonul.

Pe dată, un vaier mi-a umplut urechile, asurzindu-mă. Auzeam în depărtare cum se deschide ușa și Yuri strigă după ajutor. Alicia a fost smulsă de pe mine,

mi-a dat drumul din încleștare, și am tras cu greu aer în piept.

A fost nevoie de patru asistente ca s-o țină pe Alicia; se zvârcolea, lovea cu picioarele și se lupta ca o creatură posedată de diavol. Nu părea om, mai degrabă un animal sălbatic; ceva monstruos. Christian și-a făcut apariția și i-a dat un sedativ. Ea și-a pierdut cunoștința.

În cele din urmă, s-a făcut liniște.

5

- O să te usture un pic.

Yuri îmi oblojea zgârieturile în „acvariu“. A deschis sticla cu dezinfectant și a turnat pe un tampon. Mirosul medicinal m-a dus cu gândul la infirmeria școlii, trezindu-mi amintiri despre rănilor de pe terenul de joacă, genunchi jupuiți și coate julite. Mi-am amintit senzația de căldură, de confort, când eram îngrijit la cabinetul medical, pansat și răsplătit pentru vitejie cu o acadea. Apoi arsura dezinfectantului pe piele m-a readus brutal în prezentul în care vătămrile pe care le aveam nu erau la fel de ușor de vindecat. Am tresărit.

- Îmi simt capul de parcă m-ar fi lovit cu un afurisit de ciocan.

- E o vânătaie urâtă. Măine o să ai un cucui. Ar fi bine să-l supraveghem. Yuri a clătinat din cap. N-ar fi trebuit să te las singur cu ea.

- Nu ți-am dat de ales.

A mârâit.

- Asta cam așa-i.

- Îți mulțumesc că nu zici „Ți-am spus eu“. Am notat și apreciez.

Yuri a ridicat din umeri.

-Nu-i nevoie s-o fac, omule. O s-o spună profesorul în locul meu. A zis să te duci la el în cabinet.

-Ah.

-Mai bine tu decât eu, după cum arăta.

Am dat să mă ridic. Yuri mă privea cu atenție.

-Nu te grăbi. Mai stai un pic. Asigură-te că ești gata. Dacă ai amețeli ori dureri de cap, dă-mi de știre.

-Sunt bine. Zău.

Nu era întru totul adevărat, dar nu mă simțeam așa de rău cum arătam. Zgârieturi însângerate și vânătăi negre în jurul gâtului; când încercase să mă sugrume, își înfipsese atât de tare degetele, că-mi dăduse sângele.

Am bătut la ușa profesorului. Diomedes a făcut ochii mari când m-a văzut. A țâțâit.

-Ai nevoie de cusături?

-Nu, nu, sigur că nu. N-am nimic.

Diomedes mi-a aruncat o privire neîncrezătoare și m-a poftit înăuntru.

-Intră, Theo. Ia loc.

Ceilalți erau deja acolo. Christian și Stephanie stăteau în picioare. Indira era la fereastră. Părea o primire oficială, și m-am întrebat dacă nu cumva o să fiu concediat.

Diomedes stătea la birou. Mi-a făcut semn să mă așez pe scaunul care rămăsese gol. M-am conformat. M-a privit o vreme în tăcere, bătând darabana cu degetele, gândindu-se ce să spună sau cum să spună. Dar înainte să se hotărască, Stephanie a intervenit:

-E un incident neplăcut, a zis. Extrem de neplăcut. S-a răsucit spre mine. Evident, suntem cu toții ușurați că ești încă întreg. Însă asta nu schimbă faptul că se ridică tot felul de întrebări. Și prima este de ce erai singur cu Alicia.

- A fost vina mea, am zis. I-am cerut lui Yuri să plece. Îmi asum întreaga răspundere.

- Cine te-a împuternicit să iei această hotărâre? Dacă vreunul dintre voi ar fi fost rănit grav...

Diomedes a întrerupt-o.

- Hai să nu devenim așa melodramatici. Slavă Domnului, nimeni n-a fost rănit. A făcut spre mine un gest nepăsător. Câteva zgârieturi nu prea sunt temei pentru curtea marțială.

Stephanie s-a strâmbat.

- Nu cred că glumele sunt tocmai potrivite, profesoare. Chiar nu cred.

- Cine glumește? a zis Diomedes, răsucindu-se spre mine. Sunt cât se poate de serios. Spune-ne, Theo, ce s-a întâmplat?

Am simțit ochii tuturor asupra mea. M-am adresat lui Diomedes. Mi-am ales cu grijă cuvintele.

- Păi, m-a atacat, am zis. Iată ce s-a întâmplat.

- Asta e evident. Dar de ce? Presupun că fără să fie provocată?

- Da. Cel puțin, nu în mod conștient.

- Și inconștient?

- Păi, e evident că Alicia a reacționat față de mine la un anumit nivel. Cred că asta arată cât de mult dorește să comunice.

Christian a râs.

- Numești asta comunicare?

- Da, așa o numesc, am zis. Furia este o formă puternică de comunicare. Celelalte paciente - niște zombi care nu fac altceva decât să stea, goale pe dinăuntru - au renunțat. Alicia nu. Atacul ei ne spune ceva ce nu poate să articuleze direct - despre durerea, disperarea, neliniștea ei. Îmi spune să nu renunț la ea. Încă nu.

Christian și-a dat ochii peste cap.

- O interpretare mai puțin poetică ar fi că nu și-a luat medicamentele și a luat-o razna. S-a răsucit spre Diomedes. Ți-am spus că asta o să se întâmple, profesore. Te-am avertizat în legătură cu reducerea dozei.

- Nu, zău, Christian! am zis. Credeam că a fost ideea ta.

Christian mi-a respins vorbele dându-și din nou ochii peste cap. Era psihiatru până-n vârful unghiilor, mi-am zis. Prin asta vreau să zic că psihiatrii tind să se ferească de gândirea psihodinamică. Preferă o abordare mai biologică, chimică și, mai presus de toate, practică - așa ca păhărelul cu pastile care îi era înmănat Aliciei la fiecare masă. Nu era nimic ce aș fi putut să adaug eu, îmi spunea privirea neprietenoasă, cu ochii mișiți, a lui Christian.

Însă Diomedes mă privea mai gânditor.

- Nu te-a demoralizat ceea ce s-a întâmplat, Theo? Am clătinat din cap.

- Dimpotrivă, sunt încurajat.

Diomedes a încuviințat din cap, părând mulțumit.

- Bine. Sunt de acord, o reacție atât de intensă merită, cu siguranță, să fie cercetată. Cred că ar trebui să continui.

La asta, Stephanie nu s-a mai putut stăpâni:

- Nici nu poate fi vorba.

Diomedes a continuat să vorbească, de parcă ea n-ar fi zis nimic. Se uita în continuare la mine.

- Crezi că o poți face să vorbească?

Înainte să pot răspunde, s-a auzit o voce din spatele meu.

- Cred că poate, da.

Era Indira. Aproape că uitasem că se afla acolo. M-am întors spre ea.

- Și, într-un fel, a zis Indira, Alicia a început să vorbească. Comunică prin Theo - e avocatul ei. Se întâmplă deja.

Diomedes a încuviințat. O vreme a părut să reflecteze. Știam ce îl preocupă - Alicia Berenson era o pacientă celebră și un instrument puternic în negocierea cu Trustul. Dacă reușeam să facem progrese demonstrabile cu ea, aveam mult mai multe șanse să salvăm The Grove de la închidere.

- Cât durează până să se vadă rezultatele? a întrebat Diomedes.

- N-aș putea să-ți răspund, am zis. Știi asta la fel de bine ca mine. Va dura atât cât va fi nevoie. Șase luni. Un an. Probabil mai mult - ar putea să fie ani întregi.

- Ai la dispoziție șase săptămâni.

Stephanie și-a îndreptat spatele și și-a încrucișat brațele.

- Sunt directoarea acestei instituții și, pur și simplu, nu pot permite...

- Sunt directorul medical al clinicii The Grove, a întrerupt-o Diomedes. Asta e decizia mea, nu a ta. Îmi asum întreaga răspundere pentru orice vătămări ar suferi terapeutul nostru răbdător de aici.

Mi-a făcut cu ochiul când a zis asta.

Stephanie n-a mai spus nimic. L-a fulgerat cu privirea pe Diomedes, apoi pe mine. S-a răsucit pe călcâie și a ieșit.

- Vai de mine, a zis Diomedes. Se pare că ți-ai făcut un dușman din Stephanie. Ce neplăcut. I-a zâmbit Indirei, și ea lui, apoi m-a privit serios. Șase săptămâni. Sub supravegherea mea. Ai priceput?

Am încuviințat, desigur; n-aveam încotro.

- Șase săptămâni, am zis.

- Bine.

Christian și-a îndreptat spatele, vizibil iritat.

- Alicia n-o să vorbească, indiferent că trec șase săptămâni sau șaizeci de ani, a zis. Îți pierzi timpul.

A ieșit. M-am întrebat de ce era Christian așa de sigur că o să dau greș.

Dar asta m-a făcut să fiu și mai hotărât să reușesc.

6

Am ajuns acasă sleit de puteri. Puterea obișnuinței m-a făcut să răsucesc comutatorul din hol, cu toate că becul era ars. Voiam să-l schimbăm, însă tot uitam.

Kathy nu era acolo, am știut imediat. Prea era liniște; iar ea nu era în stare de liniște. Nu era zgomotoasă, însă lumea ei era plină de sunete – vorbea la telefon, repeta replicile, se uita la filme, cânta, fredona, asculta formații de care nu auzisem. Însă acum apartamentul era tăcut ca un mormânt. Am strigat-o. Puterea obișnuinței, iarăși – ori o conștiință vinovată, poate, vrând să mă asigur că eram singur înaintea să fac ceva necuvenit?

- Kathy?

Nici un răspuns.

Am bâjbâit prin întuneric până în living. Am aprins lumina. Încăperea a sărit la mine, așa cum fac întotdeauna mobilele noi până reușești să te obișnuiești cu ele: fotoliile noi, pernele noi; culori noi, roșu și galben unde înainte fuseseră alb și negru. O vază cu liliac roz – florile preferate ale lui Kathy – era pe masă; parfumul lor puternic de mosc făcea aerul dens și greu de respirat.

Cât era ceasul? Opt și jumătate. Unde era? La repetiție? Juca într-o nouă montare a lui *Othello* la Royal

Shakespeare Company și nu mergea prea bine. Repetițiile nesfârșite lăsaseră urme. Era vizibil obosită, palidă, mai slabă decât de obicei, luptându-se cu o răceală. „Mi-e al naibii de greață tot timpul“, a zis, „sunt sleită“.

Și era adevărat, se întorcea de la repetiții tot mai târziu în fiecare seară, arătând groaznic; căsca și se împleticea direct spre pat. Așa că probabil n-avea să ajungă acasă decât cel mai devreme peste vreo două ore. Am hotărât să risc.

Am luat borcanul cu marijuana din ascunzătoare și am început să-mi rulez o țigară.

Fumez marijuana din facultate. Am făcut cunoștință cu ea în primul trimestru, când eram singur, fără prieteni, la o petrecere a bobocilor, prea paralizat de teamă ca să intru în vorbă cu vreunul dintre tinerii arătoși și siguri pe sine din jur. Plănuiam s-o șterg de acolo, când fata care stătea lângă mine mi-a oferit ceva. Am crezut că e o țigară obișnuită până când am mirosit fumul negru iute, înțepător. Prea timid ca să refuz, am primit-o și am dus-o la buze. Era rulată prost și se desfăcea la capăt. Vârful era umed și mânjit cu roșu de la rujul ei. Gustul era altfel decât al țigărilor; mai bogat, mai aspru, mai exotic. Am înghițit fumul gros și am încercat să nu tușesc. La început m-am simțit un pic mai ușor. La fel ca în cazul sexului, era limpede că se făcea mai mult caz de marijuana decât merita. Și apoi – după vreun minut – s-a întâmplat ceva. Ceva incredibil. Era ca și cum aș fi fost scufundat într-un val imens de bine. M-am simțit în siguranță, relaxat, în largul meu.

Și asta a fost. N-a trecut mult până să fumez marijuana în fiecare zi. Mi-a devenit cea mai bună prietenă, inspirația, consolarea. Un ritual nesfârșit de rulare, lingere,

aprindere. Eram drogat deja la foșnetul hârtiei și anticiparea stării de euforie, caldă, îmbătătoare.

Au apărut tot soiul de teorii despre originile dependenței. Ar putea fi genetică; ar putea fi chimică; ar putea fi psihologică. Însă marijuana făcea mult mai mult decât să mă calmeze: schimba în mod crucial felul în care îmi trăiam emoțiile; mă lua în brațe și mă ținea în siguranță ca pe un copil mult iubit.

Cu alte cuvinte, mă conținea.

Psihanalistul W.R. Bion a fost cel care a folosit termenul „conținere”¹ pentru a descrie capacitatea unei mame de a se ocupa de durerea bebelușului. Nu uitați, pruncia nu e o perioadă de extaz; e una de teroare. Ca bebeluși, suntem prinși în capcană într-o lume ciudată, străină, nu putem să vedem bine și suntem într-o stare permanentă de surprindere față de propriul trup, alarmați de foame și gaze și excreții, copleșiți de sentimentele noastre. Suntem, literalmente, atacați. Avem nevoie ca mama să ne aline și să înțeleagă ceea ce trăim. În vreme ce ea face asta, învățăm încetul cu încetul să ne descurcăm singuri cu stările noastre fizice și emoționale. Însă capacitatea noastră de a ne conține depinde în mod direct de capacitatea mamei de a ne conține – dacă n-a avut parte de conținere de la propria mamă, cum ne-ar putea învăța ceea ce ea însăși nu știe? Cineva care n-a învățat niciodată să se conțină e bântuit tot restul vieții de sentimente din zona neliniștii; sentimente pe care Bion le-a numit pe drept cuvânt „groaza fără nume” și o astfel de persoană caută la nesfârșit această conținere, de care nu se poate lipsi, în surse exterioare – are nevoie de o băutură sau de o țigară cu marijuana ca să „îndulcească”

¹ În engleză, *containment*: teorie care face referire la existența aparatului conținător-conținut (ansamblul mamă-copil)

această neliniște nesfârșită – ca urmare, dependența mea de marijuana.

Am vorbit mult despre marijuana la terapie. M-am luptat cu ideea de a renunța; și m-am întrebat de ce oare această perspectivă mă sperie așa de tare. Ruth spunea că impunerea și constrângerea n-au dus niciodată la ceva bun și că, mai degrabă decât să mă oblig să trăiesc fără iarbă, un punct mai bun de pornire ar fi să recunosc că în prezent sunt dependent de ea și nu doresc sau nu pot să renunț. Orice făcea pentru mine marijuana încă funcționa, mi-a explicat Ruth – până în ziua în care nu avea să se mai dovedească utilă, când, probabil, aveam să renunț la ea cu ușurință.

Și Ruth avea dreptate. Când am întâlnit-o pe Kathy și m-am îndrăgostit de ea, marijuana s-a topit în fundal. Eram euforic în mod natural datorită iubirii, fără să am nevoie să-mi induc în mod artificial starea de bine. A fost de folos și faptul că ea nu fuma marijuana. Cei care fumează iarbă, după părerea ei, n-au voință și sunt leneși, și trăiesc cu încetinitorul – îi înțepi și peste șase zile zic „au“. Am încetat să fumez marijuana în ziua în care Kathy s-a mutat la mine. Și – așa cum a prezis Ruth – odată ce am fost în siguranță și fericit, obișnuința s-a desprins de mine firesc, la fel ca noroiul uscat de pe o gheată.

Aș fi putut să nu mai fumez niciodată dacă nu ne-am fi dus la petrecerea de rămas-bun a prietenei lui Kathy, Nicole, care se muta la New York. Kathy a fost monopolizată de prietenii ei actori și m-am pomenit singur. Un bărbat scund, îndesat, cu ochelari de un roz electric, m-a înghiontit și m-a întrebat: „Vrei și tu?“ Îmi întindea o țigară cu marijuana. Eram pe cale să-l refuz, când ceva m-a împiedicat. Nu știu ce anume. O toană? Sau un atac inconștient la adresa lui Kathy

pentru că mă silise să vin la petrecerea asta idioată ca apoi să mă lase baltă? M-am uitat în jur și ea nu se vedea. La dracu', mi-am zis. Am dus țigara la buze și am tras în piept.

Și, uite-așa, am ajuns înapoi de unde pornisem – ca și cum n-ar fi fost nici o întrerupere. Dependența mă așteptase răbdătoare în tot acest timp, ca un câine credincios. Nu i-am spus lui Kathy ce făcusem, și mi-am scos asta din minte. De fapt, așteptam un prilej – și peste șase săptămâni s-a arătat. Kathy s-a dus la New York pentru o săptămână ca s-o vadă pe Nicole. Fără influența lui Kathy, singur și plictisit, am cedat ispitei. Nu mai aveam un furnizor, așa că am făcut ce făcusem în studenție – m-am dus în Camden Market.

Când am ieșit din stație am adulmecat deja marijuana, amestecată cu mirosurile de tămâie și de ceapă prăjită de la tarabele cu mâncare. M-am dus spre podul de lângă ecluza Camden. Am stat acolo stinger, îmbrâncit de colo colo de șuvoiul nesfârșit de turiști și adolescenți care treceau podul într-o parte și în cealaltă.

Am privit mulțimea. Nu era nici urmă de furnizorii care obișnuiau să stea înșirați pe pod, strigându-te când treceai pe lângă ei. Am zărit doi polițiști, imposibil de ratat cu jachetele lor de un galben aprins, care patrulau prin mulțime. S-au îndepărtat de pod, spre stație. Și atunci am auzit lângă mine o voce scăzută.

– Vrei niscaiva verdeață, omule?

M-am uitat în jos, și acolo era un bărbat foarte scund. La început am crezut că-i un copil, așa era de mic și de slab. Însă fața îi era harta unui teren accidentat cu riduri drepte și crucișe, ca un băiețel îmbătrânit înainte de vreme. Îi lipseau cei doi dinți din față, ceea ce îi făcea cuvintele un pic șuierătoare.

-Verdeață? a repetat.

Am încuviințat.

Mi-a făcut semn cu capul să-l urmez, s-a strecurat prin mulțime și a dat colțul pe o stradă dosnică. A intrat într-o cârciumă veche și l-am urmat. Înăuntru era pustiu, un loc sărăcăcios și părăginit, mirosea a vomă și a fum de țigară stătut.

- Bere, a zis, apropiindu-se de bar. Era așa de scund încât abia reușea să vadă peste tejghea. N-am avut încotro și i-am cumpărat un țap de bere. L-a dus la o masă din colț. M-am așezat în fața lui. A aruncat priviri furișe în jur, apoi a băgat mâna sub masă și mi-a dat un pachetel învelit în celofan. I-am dat niște bani.

M-am dus acasă și am desfăcut pachetelul - pe jumătate așteptându-mă să fi fost tras pe sfoară - însă un miros înțepător familiar a plutit spre nasul meu. Am văzut micuții boboci verzi vârstați cu auriu. Inima mi-a luat-o la trap de parcă aș fi întâlnit un prieten de mult pierdut; presupun că așa era.

De atunci mă droghez uneori, ori de câte ori mă trezesc singur în apartament pentru câteva ore, când sunt sigur că n-o să se întoarcă prea curând Kathy.

Iar în seara aceea, când am ajuns acasă obosit și frustrat și am descoperit că ea e la repetiție, mi-am răsucit repede o țigară. Am fumat-o la fereastra din baie. Însă am fumat prea mult, prea repede - m-a pocnit zdravăn, ca un pumn dat la mir. M-am amețit așa de tare, încât până și să merg mi-era greu, de parcă mă târam prin melasă. Am trecut prin ritualul obișnuit de igienizare - deodorant pentru încăpere, spălat pe dinți, un duș - și m-am dus cu băgare de seamă în living. M-am prăbușit pe canapea.

Am căutat telecomanda, dar nu o vedeam nicăieri. Și apoi am găsit-o, ițindu-se din spatele laptopului lui

Kathy care era deschis pe măsuța de cafea. M-am întins după ea, însă eram așa de drogat că am dărâmat laptopul. Am pus laptopul la loc – și ecranul s-a luminat. Era deschis la contul ei de e-mail. Cine știe de ce, m-am holbat la el. Eram țintuit locului – căsuța de mesaje se holba la mine ca o gaură căscată larg. Nu-mi puteam lua ochii de acolo. Tot soiul de lucruri m-au asaltat înainte să-mi dau seama ce citesc: cuvinte ca „sexy“ și „coțăială“ din titlurile mesajelor – și mesaje repetate de la „BĂIATRĂU22“.

Măcar dacă m-aș fi oprit acolo. Dacă m-aș fi ridicat și aș fi plecat – dar n-am făcut-o.

Am dat clic pe cel mai recent e-mail și l-am deschis:

Subiect: Re: Miss Coțăială

De la: Katerama_1

Pentru: BĂIATRĂU22

Sunt în autobuz. Tânjesc după tine. Îți simt mirosul pe mine. Mă simt ca o târfă! Kxx

Trimis de pe iPhone

Subiect: Re: re: re: Miss Coțăială

De la: BĂIATRĂU22

Pentru: Katerama_1

Ești o târfă! Ne vedem mai târziu? După repetiție?

Subiect: Re: re: re: re: Miss Coțăială

De la: BĂIATRĂU22

Pentru: Katerama_1

OK. Să vedem când pot să scap. Îți trimit mesaj.

Subiect: Re: re: re: re: Miss Coțăială

De la: Katerama_1

Pentru: BĂIATRĂU22

OK. 8.30? 9? xx

Trimis de pe iPhone.

Am tras laptopul de pe masă. Am stat cu el în poală, holbându-mă la ecran. Nu știu cât am stat așa. Zece minute? Douăzeci de minute? O jumătate de oră? Poate mai mult. Timpul părea că se târăște.

Am încercat să prelucrez ce tocmai văzusem – însă eram încă așa de drogat, că nu eram sigur *ce* văzusem. Era adevărat? Ori un soi de neînțelegere – o glumă pe care n-o pricepeam din pricină că eram așa de dus?

M-am silit să citesc alt e-mail.

Și altul.

Până la urmă am citit toate mesajele trimise de Kathy lui BĂIATRĂU22. Unele erau sexuale, chiar obscene. Altele erau mai lungi, confesiuni, emoții, și părea beată – poate că erau scrise noaptea târziu, după ce mă dusesem la culcare. M-am imaginat în dormitor, adormit, în vreme ce Kathy era aici, scriindu-i mesaje intime acestui străin. Acest străin cu care și-o trăgea.

Timpul și-a reluat curgerea. Brusc, nu mai pluteam. Eram cumplit, dureros de treaz.

Am simțit o durere cumplită în stomac; am azvârlit laptopul într-o parte. Am dat fuga în baie.

Am căzut în genunchi în fața WC-ului și am vomitat.

- Pare altfel decât data trecută, am zis.

Nici o reacție.

Alicia stătea pe fotoliu în fața mea, cu capul întors un pic spre fereastră. Era complet nemișcată, cu spatele drept, țeapăn. Arăta ca o violoncelistă. Ori ca un soldat.

- Mă gândesc la felul cum s-a încheiat ultima sedință. Când m-ai atacat fizic și a trebuit să fii legată.

Nici o reacție. Am șovăit.

- Mă întreb dacă ai făcut-o ca un soi de test? Să vezi ce-mi poate pielea? Cred că e important să știi că nu sunt ușor de intimidat. Pot face față la orice vine din partea ta.

Alicia s-a uitat pe fereastră la cerul cenușiu de dincolo de zăbrele. Am așteptat o clipă și am continuat:

- E ceva ce trebuie să-ți spun, Alicia. Că sunt de partea ta. Sper ca într-o bună zi să crezi asta. Desigur, trebuie timp ca să apară încrederea. Fosta mea terapeută spunea că pentru intimitate e nevoie de experiența repetată a faptului că ți se răspunde - și asta nu se face cât ai bate din palme.

Alicia s-a holbat la mine, fără să clipească, cu o privire imposibil de descifrat. Minutele treceau. Părea

mai degrabă un test de anduranță decât o ședință de terapie.

Se părea că nu progrez în nici o direcție. Poate că era totul lipsit de speranță. Christian avusese dreptate să spună că șobolanii fug de pe corabia care se scufundă. Ce mama naibii mă apucase să mă cațăr la bordul acestei epave, să mă leg de catarg, să mă pregătesc să mă înec?

Răspunsul, desigur, se afla în fața mea. Așa cum spusese Diomedes, Alicia era o sirenă tăcută, ademnindu-mă spre pieire.

Dintr-odată m-am simțit disperat. Aș fi vrut să strig la ea: „Zi ceva. Orice. Doar să vorbești“.

Dar n-am spus asta. În schimb, am încălcat tradiția terapeutică. N-am mai pășit cu băgare de seamă, ci m-am dus direct la țintă.

– Aș vrea să vorbim despre tăcerea ta. Despre ce înseamnă ea... Cum te face să te simți. Și, mai ales, de ce n-ai mai vorbit.

Alicia nu s-a uitat la mine. Oare asculta măcar?

– Așa cum stau aici cu tine, îmi tot vine în gând un tablou – imaginea cuiva care își mușcă pumnul, își stăpânește un urlet, înghite un strigăt. Îmi amintesc că atunci când am început eu terapia mi-era foarte greu să plâng. Mă temeam că voi fi luat pe sus de potop, copleșit. Poate că asta simți și tu. De aceea e important să-ți iei răgazul să te simți în siguranță și să ai încredere că nu vei fi singură în acest potop – că înot alături de tine.

Tăcere.

– Mă consider terapeut relațional, am zis. Știi ce înseamnă asta?

Tăcere.

-Înseamnă că eu cred că Freud se înșela în două privințe. Nu cred că un terapeut poate vreodată să fie cu adevărat o tăbliță nescrisă, așa cum spunea el. Fără voie, lăsăm să se scurgă tot soiul de informații despre noi înșine - prin culoarea șosetelor mele, prin felul în care stau sau merg, prin felul în care vorbesc -, prin simplul fapt că stau aici cu tine, dezvăluind o grămadă de lucruri despre mine. Cu toate că încerc din răspuțeri să fiu invizibil, îți arăt cine sunt.

Alicia a ridicat ochii. S-a uitat fix la mine, cu bărbia puțin ridicată - să fi fost o provocare în acea privire? Cel puțin îi atrăsesem atenția. M-am foit în fotoliu.

-Chestiunea este ce putem face în această privință. Putem s-o ignorăm și s-o negăm și să pretindem că în această terapie este vorba doar despre tine. Sau putem să recunoaștem că este un drum cu două benzi și să lucrăm cu asta. Și atunci putem cu adevărat să începem să obținem rezultate.

Mi-am ridicat mâna. Am dat din cap spre verighetă.

-Acest inel îți spune ceva, nu-i așa?

Ochii Aliciei s-au mișcat încet, foarte încet, spre verighetă.

-Îți spune că sunt însurat. Îți spune că am o soție. Suntem căsătoriți de aproape nouă ani.

Nici o reacție și totuși se uita în continuare la verighetă.

-Ai fost căsătorită șapte ani, nu-i așa?

Nici un răspuns.

-Îmi iubesc foarte mult soția. Ți-ai iubit soțul?

Ochii Aliciei s-au mișcat. Au fulgerat în sus, spre fața mea. Ne-am uitat lung unul la altul.

-În iubire intră tot soiul de sentimente, nu-i așa? Bune și rele. Îmi iubesc soția - o cheamă Kathy -, însă uneori mă supăr pe ea. Uneori... o urăsc.

Alicia continua să se uite la mine. Mă simțeam ca un iepure prins în lumina farurilor, înghețat, neputând să privească în altă parte ori să se miște. Dispozitivul de alarmă era pe masă, la îndemână. M-am străduit să nu mă uit spre el.

Știam că n-ar trebui să mai vorbesc – că ar trebui să-mi țin gura –, însă nu mă puteam opri. Am turuit mai departe:

– Și când zic că o urăsc, nu vreau să spun că *totul* din mine o urăște. Doar o parte a mea urăște. Trebuie să te ții de amândouă părțile în același timp. O parte din tine îl iubea pe Gabriel... O parte din tine îl ura.

Alicia și-a scuturat capul – nu. O mișcare scurtă, dar fermă. În sfârșit – o reacție. M-am simțit brusc entuziasmat. Ar fi trebuit să mă opresc aici, însă n-am făcut-o.

– O parte din tine îl ura, am zis iarăși, mai apăsător. Altă scuturare din cap. Ochii ei arzători mă sfredelau. Se înfurie, mi-am zis.

– E adevărat, Alicia. Altfel nu l-ai fi omorât.

Alicia a sărit brusc în picioare. Am crezut că o să se repeadă la mine. Trupul mi s-a încordat în așteptare, însă ea s-a întors și s-a dus la ușă. A bătut în ea cu pumnii.

S-a auzit o cheie răsucindu-se, și Yuri a deschis ușa cu o smucitură. A părut ușurat că n-o găsește pe Alicia strângându-mă de gât pe podea. Ea l-a împins într-o parte și a fugit pe coridor.

– Ușurel, ia-o mai încet, scumpo, a zis. A întors capul spre mine. Totul e în ordine? Ce s-a întâmplat?

N-am răspuns. Yuri mi-a aruncat o privire ciudată și a plecat. Am rămas singur.

„Idiotule“, mi-am zis. „Idiotule.“ Ce făceam? Am împins-o prea departe, prea tare, prea curând. Era un

lucru îngrozitor de lipsit de profesionalism, ca să nu mai spun că era al dracului de prostesc. Dezvăluia mai multe despre starea mea de spirit decât despre a ei.

Dar asta îți făcea Alicia. Tăcerea ei era ca o oglindă - reflectându-te pe tine.

Și era, adesea, o priveliște urâtă.

8

Nu-i nevoie să fii psihoterapeut ca să bănuiești că ea și-a lăsat laptopul deschis fiindcă - în subconștient cel puțin - a vrut ca eu să aflu de infidelitatea ei.

Ei bine, acum aflasem. Acum știam.

Nu vorbisem cu ea de seara trecută, m-am prefăcut că dorm când s-a întors și dimineața am plecat înainte ca ea să se fi trezit. O evitam - mă evitam pe mine însumi. Eram șocat. Știam că trebuie să-mi îndrept atenția asupra mea - pentru că altfel riscam să mă pierd. „Vino-ți în fire“, mormăiam în vreme ce rulam o țigară cu marijuana. Am fumat-o pe fereastră și apoi, amețit în mod convenabil, mi-am turnat un pahar de vin în bucătărie.

Paharul mi-a alunecat din mână când l-am ridicat. Am încercat să-l prind în timp ce cădea, dar n-am reușit decât să-mi înfig mâna într-un ciob când s-a spart pe masă și mi-am tăiat o fâșie de carne de pe deget.

Dintr-odată, era sânge peste tot: sânge scurgându-mi-se pe braț, sânge pe paharul spart, sânge amestecându-se cu vinul alb de pe masă. M-am chinuit să rup o bucată din prosopul de hârtie și mi-am înfășurat strâns degetul ca să opresc sângerarea. Mi-am ținut mâna deasupra capului, privind cum sângele îmi curge

pe braț în pârlăieșe împrăștiate, imitând tiparul venelor de sub piele.

M-am gândit la Kathy.

Kathy era cea spre care mă întorceam în momentele de criză – când aveam nevoie de simpatie sau de încurajare sau de cineva care să pupe cucuiul ca să treacă durerea. Voiam ca ea să mă îngrijească. M-am gândit s-o sun, dar chiar în clipa în care mi-a venit acest gând mi-am imaginat o ușă care se închide de tot, se trânteste, ca să nu pot ajunge la ea. Kathy plecase – o pierdusem. Aș fi vrut să plâng, însă nu puteam – eram blocat pe dinăuntru, plin de noroi și mizerie.

„La dracu’“, îmi tot ziceam, „la dracu’“.

Am devenit conștient de ticăitul ceasului. Părea acum, cumva, mai tare. Am încercat să mă concentrez pe el și să-mi ancoroz gândurile care mi se învârtiseau: tic, tic, tic – însă corul vocilor din capul meu a devenit mai tare și nu se lăsa amuțit. Desigur, mi-am zis, trebuia ca ea să mă înșele, asta trebuia să se întâmple, era inevitabil – niciodată n-am fost destul de bun pentru ea, eram inutil, urât, mizerabil, un nimic –, trebuia ca ea să se plictisească de mine în cele din urmă – n-o meritam, nu meritam nimic – și tot așa, gândurile îngrozitoare mă pocneau unul după altul.

Cât de puțin o cunoșteam. Acele mesaje dovedeau că trăisem cu o străină. Și acum vedeam adevărul. Kathy nu mă salvase – nu era în stare să salveze pe nimeni. Nu era vreo eroină pe care s-o admiri – doar o fată speriată, sărită de pe fix, o mincinoasă trădătoare. Întreaga mitologie a *noastră* pe care o construisem, speranțele și visurile noastre, ce ne plăcea și ce nu ne plăcea, planurile noastre de viitor; o viață care părea atât de sigură, atât de solidă, se prăbușea acum în

câteva clipe ca un castel din cărți de joc la o rafală de vânt.

Mintea mi-a zburat la camera aceea rece din studenție, în urmă cu atâția ani – când rupeam cu degete stângace, amorțite, pachetelele cu paracetamol. Aceeași amorțeală m-a cuprins acum, aceeași dorință să mă fac covrig și să mor. M-am gândit la mama. Aș putea s-o sun? Să mă întorc la ea în momentul acesta de disperare și nevoie? Mi-am închipuit-o răspunzând la telefon, cu vocea tremurătoare; cât de tremurătoare, asta depindea de dispoziția tatălui meu, și dacă ea băuse sau nu. Ar putea să mă asculte cu simpatie, însă mintea i-ar fi altundeva, cu un ochi la tata și la toanele lui. Cum ar putea să mă ajute? Cum ar putea un șobolan care se îneacă să-l salveze pe altul?

Trebuia să ies. Nu puteam să respir aici, în acest apartament cu liliacul ăsta care duhnea. Aveam nevoie de aer. Aveam nevoie să respir.

Am plecat de acasă. Mi-am înfundat mâinile în buzunare și mi-am ținut capul aplecat. Am mers pe străzi cu pași apăsați, cu pași repezi, fără țintă. În gând tot derulam relația noastră, scenă cu scenă, amintindu-mi-o, examinând-o, răsucind-o pe toate fețele, căutând indicii. Mi-am amintit certuri care au rămas în aer, absențe inexplicabile și întârzieri frecvente. Dar mi-am amintit și mici gesturi de bunătate – bilețele afectuoase pe care mi le lăsa în locuri neașteptate, clipe de afecțiune și de aparentă iubire sinceră. Cum era cu puțință? Jucase un rol tot timpul? Oare mă iubise vreodată?

Mi-am amintit urma de îndoială când i-am cunoscut prietenii; erau cu toții actori; stridenți, narcisiști, spilcuiți, vorbind la nesfârșit despre ei înșiși și despre oameni pe care nu-i cunoșteam – dintr-odată, eram

iar la școală, stând singur la marginea terenului de joacă, privind cum se joacă ceilalți copii. M-am convins singur că ea nu era deloc ca ei, însă e limpede că era. Dacă i-aș fi întâlnit în prima seară, la bar, când am cunoscut-o, oare m-ar fi făcut să nu mă apropiu de ea? Mă îndoiesc. Nimic n-ar fi putut să împiedice unirea noastră: din clipa în care am văzut-o pe Kathy, soarta mi-a fost pecetluită.

Ce-ar trebui să fac?

Să mă confrunt cu ea, desigur. Să-i spun tot ce am văzut. Va reacționa tăgăduind – apoi, văzând că nu-i chip, va recunoaște adevărul și se va prăbuși, cuprinsă de remușcare. Mă va implora s-o iert, nu-i așa?

Și dacă n-o va face? Dacă mă va lua peste picior? Dacă va râde, se va răsuci pe călcâie și va pleca? Ce se va întâmpla atunci?

Dintre noi doi, eu aveam cel mai mult de pierdut, asta era evident. Kathy va supraviețui – îi plăcea să spună că era cea mai tare din parcare. Se va ridica de la pământ, se va scutura de praf și mă va uita cu totul. Însă eu n-o voi uita. Cum aș putea? Fără Kathy, m-aș întoarce la acea existență singuratică, goală, pe care am avut-o înainte. N-aș mai întâlni niciodată pe cineva ca ea, n-aș mai avea niciodată aceeași legătură cu altcineva și n-aș mai ajunge la acea profunzime a sentimentelor. Era iubirea vieții mele – *era* viața mea – și nu eram pregătit să renunț la ea. Încă nu. Cu toate că mă înșelase, încă o iubeam.

Poate că eram smintit, la urma urmei.

O pasăre singuratică a țipat deasupra capului meu, sperându-mă. M-am oprit și m-am uitat în jur. Ajunsesem mult mai departe decât credeam. Am simțit un mic șoc când am văzut unde mă purtaseră picioarele – mă aflam la două străzi distanță de casa lui Ruth.

Fără să vreau, în acel moment greu mă dusesem la fosta mea terapeută; așa cum făcusem de atâtea ori în trecut. Asta dovedea cât de tulburat eram, dacă luasem în considerare să mă duc la ușa ei, să sun și să cer ajutor.

Și de ce nu, mi-am zis dintr-odată; da, era un comportament lipsit de profesionalism și deloc corect, însă eram disperat și aveam nevoie de ajutor. Și, până să mă dezmeticesc, stăteam în fața ușii verzi a lui Ruth, privindu-mi mâna cum se ridică spre sonerie și o apasă.

A trecut un pic până să vină. S-a aprins o lumină în hol și ea a deschis ușa, cu lanțul pus.

Ruth s-a uitat prin crăpătură. Părea îmbătrânită. Trebuie să fi avut acum peste optzeci de ani; mai împuținată, mai firavă decât mi-o aminteam și un pic adusă de spate. Purta un jerseu cenușiu peste o cămașă de noapte de un roz șters.

– Bună seara, a zis temătoare. Cine e?

– Bună seara, Ruth, am zis, pășind în lumină.

M-a recunoscut și s-a uitat surprinsă la mine.

– Theo? Dar cum, Doamne sfinte...

Ochii i s-au mutat de la fața mea la bandajul stângaci, improvizat, de la deget, cu sângele prelingându-se prin el.

– E totul în ordine?

– Nu prea. Pot să intru? Trebuie... trebuie să vorbesc cu tine.

Ruth n-a șovăit deloc, arăta doar îngrijorată. A încuviințat din cap.

– Sigur. Vino în casă.

A desfăcut lanțul și a deschis ușa.

Am pășit înăuntru.

9

- Vrei o cană de ceai? m-a întrebat Ruth, pe când mă conducea în living.

Camera era ca întotdeauna, așa cum mi-o aminteam - covorul, draperiile groase, ceasul argintiu care ticăia pe polița șemineului, fotoliul, canapeaua de un albastru șters. M-am simțit imediat mai liniștit.

- Ca să fiu sincer, am zis, mi-ar prinde bine ceva mai tare.

Ruth mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, dar n-a comentat. Nici n-a refuzat, așa cum mă așteptam pe jumătate.

A turnat într-un pahar sherry și mi l-a dat. M-am așezat pe canapea. Puterea obișnuinței m-a făcut să mă așez așa cum făceam întotdeauna la terapie, în capătul stâng, cu brațul pe rezemătoare. Stofa de sub mâna mea era roasă de frecarea neliniștită a degetelor multor pacienți, printre care mă număram și eu.

Am sorbit din sherry. Era cald, dulce și un pic grețos, însă l-am băut, conștient că Ruth se uita la mine. Privirea ei era evidentă, însă nu apăsătoare sau stânjenitoare; în cei douăzeci de ani, Ruth n-a reușit niciodată să mă facă să mă simt stânjenit. N-am scos nici un cuvânt înainte să golesc paharul de sherry.

- E ciudat să stau aici cu un pahar în mână. Știu că nu obinuiești să le oferi pacienților băutură.

- Nu-mi mai ești pacient. Doar prieten - și, după cum arăți, a zis cu blândețe, în clipa asta ai nevoie de un prieten.

- Arăt chiar atât de rău?

- Mă tem că da. Și trebuie să fie grav, altfel n-ai fi venit așa, nepoftit. Cu siguranță, nu la zece seara.

- Ai dreptate. Am simțit... Am simțit că n-am încotro.

- Ce e, Theo? Despre ce e vorba?

- Nu știu cum să-ți spun. Nu știu de unde să încep.

- Ce-ar fi să începi cu începutul?

Am încuviințat din cap. Am răsuflet adânc și am început. I-am spus tot ce se întâmplase; i-am spus că m-am apucat iar de marijuana și că o fumam pe ascuns - și că asta m-a făcut să descopăr mesajele lui Kathy și aventura ei. Am vorbit repede, pe nerăsuflăte, vrând să scap de povara din piept. Mă simțeam ca la spovedanie.

Ruth m-a ascultat până la capăt fără să mă întrerupă. Era greu să-i descifrez expresia. În cele din urmă, a spus:

- Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat asta, Theo. Știu cât de mult înseamnă Kathy pentru tine. Cât de mult o iubești.

- Da. O iubesc pe... M-am oprit, neputând să-i rostesc numele.

Vocea îmi tremura un pic. Ruth și-a dat seama și a împins spre mine cutia cu șervețele. Mă înfuria când făcea asta în timpul ședințelor; o învinuiam că încearcă să mă facă să plâng. În general, izbutea. Însă nu în seara asta. În seara asta, lacrimile îmi erau înghețate. Un rezervor cu gheață.

Mergeam la Ruth de mult timp când am cunoscut-o pe Kathy și am continuat terapia în primii trei ani ai relației noastre. Îmi amintesc sfatul pe care mi l-a dat când am început să mă văd cu Kathy. „Alegerea unei iubite seamănă mult cu alegerea unui terapeut“, a zis Ruth. „Trebuie să ne întrebăm: oare această persoană o să fie sinceră cu mine, o să asculte criticile, o să-și recunoască greșelile și n-o să promită ceva imposibil?“

I-am spus toate astea lui Kathy la vremea aceea și ea a propus să facem un pact. Am jurat să nu ne mințim niciodată unul pe altul. Să nu ne prefacem niciodată. Să fim întotdeauna cinstiți.

- Ce s-a întâmplat? am zis. Ce n-a mers cum trebuie?

Ruth a șovăit înainte să vorbească. Ceea ce a spus m-a surprins.

- Bănuiesc că știi răspunsul. Trebuie doar să recunoști față de tine însuși.

- Nu știu, am zis scuturând din cap, zău că nu.

M-am cufundat într-o tăcere revoltată și totuși mi-a venit brusc în minte imaginea lui Kathy scriind toate acele mesaje, și cât de pasionate erau, cât de intense; ca și cum s-ar fi îmbătat de la scrierea lor, de la natura secretă, clandestină, a relației ei cu acest bărbat. Îi plăcea să mintă și să se furișeze; era ca actoria, însă în afara scenei.

- Cred că se plictisește, am zis, în cele din urmă.

- Ce te face să spui asta?

- Pentru că are nevoie de excitare. De spectacol. Întotdeauna a avut. Se tot plânge - de o vreme, presupun, că nu ne mai distrăm - că sunt tot timpul stresat, că muncesc prea mult. Ne-am certat pe tema asta de curând. Tot folosea expresia „focuri de artificii“.

- Focuri de artificii?

- În sensul că nu mai există. Între noi.

- A. Înțeleg, a încuviințat Ruth. Am mai vorbit despre asta. Nu-i așa?

- Despre focuri de artificii?

- Despre iubire. Despre faptul că adesea luăm dragostea drept un foc de artificii - drept spectacol și ceva ieșit din comun. Însă iubirea adevărată e foarte tăcută, foarte liniștită. E plictisitoare, dacă privești din perspectiva spectaculosului. Iubirea e profundă și calmă - și constantă. Îmi închipui că tu îi oferi iubire lui Kathy - în sensul adevărat al cuvântului. Dacă ea este sau nu în stare să ți-o ofere ție, asta-i altă treabă.

M-am holbat la cutia cu șervețele de pe masa din fața mea. Nu-mi plăcea încotro se îndrepta Ruth. Am încercat s-o abat din drum.

- Există greșeli de ambele părți, am zis. Și eu am mințit-o. Despre marijuana.

Ruth a zâmbit cu tristețe.

- Nu cred că trădarea sexuală și emoțională continuă cu alt bărbat e la același nivel cu a fuma iarbă din când în când. Cred că indică un cu totul alt tip de persoană - cineva care e în stare să mintă în mod repetat și să mintă bine, care își poate înșela partenerul fără să simtă nici o remușcare...

- N-ai de unde să știi asta, am zis, și suna la fel de penibil cum mă simțeam. Poate că se simte îngrozitor.

Dar, chiar în timp ce rosteam vorbele, mi-am dat seama că nu le cred. Și nici Ruth.

- Nu cred, a zis. Cred că purtarea ei arată că are probleme - îi lipsesc empatia și integritatea și simpla bunătate - toate calitățile pe care tu le ai cu vârful și-ndesat.

Am clătinat din cap.

- Nu-i adevărat.

- E adevărat, Theo. A șovăit. Nu crezi că, poate, ai mai fost în această situație?

- Cu Kathy?

Ruth a clătinat din cap.

- Nu mă refer la asta. Mă refer la părinții tăi. Când erai mai tânăr. Dacă e aici o dinamică din copilărie, s-ar putea s-o repeți.

- Nu, am zis, simțindu-mă brusc iritat. Ceea ce se întâmplă cu Kathy n-are nimic de-a face cu copilăria mea.

- Chiar așa? Ruth părea neîncrezătoare. Să încerci să mulțumești o persoană imprevizibilă, indisponibilă în planul emoțional, căreia nu-i pasă de tine, care nu e blândă - să încerci s-o faci fericită, să-i câștigi iubirea - asta nu-i o poveste veche, Theo? O poveste cunoscută?

Mi-am încleștat pumnul și n-am zis nimic. Ruth a continuat, șovăielnic:

- Știi cât de trist ești. Însă vreau să te gândești că se poate să fi simțit această tristețe cu mult înainte s-o întâlnești pe Kathy. E o tristețe pe care o duci cu tine de mulți ani. Știi, Theo, unul dintre lucrurile pe care e cel mai greu să le recunoaștem e faptul că n-am fost iubiți atunci când aveam cea mai mare nevoie. E un sentiment îngrozitor durerea de a nu fi iubit.

Avea dreptate, desigur. Bâjbâisem după cuvintele care să exprime acel sentiment întunecat de trădare din mine, cumplita durere vidă; și când am auzit-o pe Ruth rostind „durerea de a nu fi iubit“, mi-am dat seama că s-a întins în întreaga mea conștiință și este, în același timp, povestea trecutului, prezentului și viitorului meu. Nu era vorba doar de Kathy: era vorba despre tata și despre sentimentul de abandon din copilărie; jalea pentru tot ce n-am avut și, în adâncul inimii, încă mai credeam că n-o să am niciodată. Și Ruth spunea

că de aceea am ales-o pe Kathy. Ce mod mai bun de a dovedi că tata avea dreptate – că nu-s bun de nimic și nu merit să fiu iubit – decât găsindu-mi pe cineva care nu mă va iubi niciodată?

Mi-am îngropat fața în mâini.

– Așadar, toate astea erau inevitabile? Asta spui – că m-am pus singur în această postură? Că, la dracu', e fără speranță?

– Nu-i fără speranță. Nu mai ești un băiețel la chemul tatălui său. Acum ești adult – și ai de ales. Să folosești asta ca altă confirmare că nu ești bun de nimic – sau s-o rupi cu trecutul. Să te eliberezi de repetarea la nesfârșit a formulei.

– Cum s-o fac? Crezi că ar trebui s-o părăsesc?

– Cred că e o situație foarte dificilă.

– Dar crezi că ar trebui să plec, nu-i așa?

– Ai ajuns prea departe și ai muncit prea mult ca să te întorci la o viață în care să nu fii cinstit față de tine, o viață de negare și abuz emoțional. Meriți pe cineva care să se poarte mai bine cu tine, *mult* mai bine...

– Spune, Ruth. Spune. Crezi că ar fi bine să plec.

Ruth s-a uitat în ochii mei. Mi-a susținut privirea.

– Cred că *trebuie* să pleci, a zis. Și n-o spun în calitate de fostă terapeută, ci de prietenă veche. Nu cred că ar trebui să te întorci, chiar dacă ai vrea. Ar putea să dureze o vreme, cine știe, dar în câteva luni o să îți se întâmple altceva și o să ajungi înapoi aici, pe canapea. Fii sincer cu tine, Theo, în privința lui Kathy și a acestei situații, și tot ce a fost clădit pe minciuni și neadevăruri se va desprinde de tine. Nu uita, iubirea fără onestitate nu merită să fie numită iubire.

Am oftat, dezumflat, deprimat și cumplit de obosit.

– Îți mulțumesc, Ruth, pentru sinceritatea ta. Înseamnă foarte mult pentru mine.

La plecare, Ruth m-a îmbrățișat. Nu mai făcuse asta niciodată. Era firavă în brațele mele, cu oasele atât de delicate; am respirat mirosul discret de flori și lână al jerseului, și din nou mi-a venit să plâng. Dar n-am făcut-o sau n-am putut s-o fac.

În schimb, am plecat și nu m-am uitat înapoi.

Am luat un autobuz până acasă. Am stat la fereastră, privind afară, gândindu-mă la Kathy, la pielea ei albă și la acei minunați ochi verzi. Tânjeam enorm după dulceața buzelor ei, după moliciunea ei. Însă Ruth avea dreptate. Iubirea fără onestitate nu merită să fie numită iubire.

Trebuia să merg acasă și să mă confrunt cu Kathy. Trebuia s-o părăsesc.

10

Kathy era acasă când am ajuns. Stătea pe canapea, scriind un mesaj pe telefon.

- Unde ai fost? m-a întrebat fără să ridice privirea.

- Doar la o plimbare. Cum a fost repetiția?

- În ordine. Obositoare.

M-am uitat la ea cum tastează, întrebându-mă cui îi scrie. Știam că acesta e momentul în care să vorbesc.

„Știu că ai o aventură - vreau să divorțăm.“ Am deschis gura să-i spun. Însă am constatat că n-am voce. Și până să-mi pot regăsi glasul, Kathy mi-a luat-o înainte. S-a oprit din tastat și a lăsat telefonul din mână.

- Theo, trebuie să vorbim.

- Despre ce?

- N-ai nimic să-mi spui?

Era o notă severă în vocea ei. I-am ocolit privirea, ca să nu-mi poată citi gândurile. Mă simțeam rușinat și prins pe picior greșit - de parcă eu aș fi fost cel cu secretul rușinos.

Și eram, din punctul ei de vedere. Kathy a întins mâna în spatele canapelei și a luat ceva. Și pe dată am simțit cum îmi sare inima. Ținea borcănelul cu marijuana. Uitasem să-l ascund la loc în camera de oaspeți după ce m-am tăiat la deget.

- Ce-i asta? a întrebat, ridicându-l.

- Marijuana.

- Asta știi. Ce caută aici?

- Am cumpărat-o. Am avut chef de ea.

- Chef de ce anume? Să te droghezi? Vorbești serios? Am ridicat din umeri, ferindu-mi privirea, ca un copil neascultător.

- Ce mama dracului? Adică, Dumnezeu! Kathy și-a scuturat capul, indignată. Uneori mi se pare că nu te cunosc deloc.

Îmi venea s-o pocnesc. Îmi venea să sar la ea și s-o lovesc cu pumnii. Îmi venea să dau iama prin încăpere, să izbesc mobilele de pereți. Îmi venea să plâng, și să urlu, și să mă îngrop în brațele ei.

N-am făcut nimic din toate astea.

- Hai să mergem la culcare, am zis și am ieșit din cameră.

Ne-am culcat în tăcere. Stăteam întins în întuneric lângă ea. Am stat așa ore întregi, simțind căldura trupului ei, privind-o în timp ce dormea.

„De ce n-ai venit la mine“, aș fi vrut să zic. „De ce n-ai vorbit cu mine? Eram cel mai bun prieten al tău. Dacă ai fi spus doar un cuvânt, am fi putut să rezolvăm problema împreună. De ce n-ai vorbit cu mine? Sunt aici. *Sunt chiar aici.*“

Aș fi vrut s-o trag lângă mine. Aș fi vrut s-o țin în brațe. Însă n-am putut. Kathy plecase – persoana pe care o iubeam atât de mult dispăruse pentru totdeauna, lăsând în locul ei această străină.

Un suspin mi-a urcat în gât. În cele din urmă, au venit lacrimile, și roindu-mi pe obraji.

În tăcere, în întuneric, am plâns.

A doua zi dimineată ne-am sculat și am făcut ce făceam de obicei – ea s-a dus în baie și eu am făcut cafea. Când a venit în bucătărie, i-am dat o cană.

– Ai scos niște sunete ciudate azi-noapte, a zis. Vorbeai în somn.

– Ce am spus?

– Nu știu. Nimic. N-avea noimă. Probabil din pricină că erai așa de *drogat*. Mi-a aruncat o privire nimitoare și s-a uitat la ceas. Trebuie să plec. O să întârzi.

Kathy și-a terminat cafeaua și a pus cana în chiuvetă. M-a sărutat în fugă pe obraz. Atingerea buzelor ei aproape că m-a făcut să tresar.

După ce a plecat, am făcut duș. Am dat temperatura aproape până la clocot. Apa fierbinte îmi biciuia fața în timp ce plângeam – alungând lacrimile năvalnice, ca de prunc. După aceea, în vreme ce mă ștergeam, m-am zărit în oglindă. Am fost șocat – eram cenușiu la față, smochinit, îmbătrânisem peste noapte cu treizeci de ani. Eram bătrân, sleit, tinerețea mea se evaporase.

M-am hotărât pe loc.

S-o părăsesc pe Kathy ar fi ca și cum mi-aș smulge o mână sau un picior. Pur și simplu, nu eram pregătit să mă mutilez singur. Indiferent ce zicea Ruth. Ruth nu era infailibilă. Kathy nu era tata; nu eram osândit să repet trecutul. Îmi puteam schimba viitorul. Eu și Kathy fuseserăm fericiți înainte; am putea să fim iarăși. Într-o zi s-ar putea să-mi mărturisească totul, să-mi spună despre asta, iar eu aș ierta-o. Aveam s-o scoatem la capăt.

N-o s-o las pe Kathy să plece. N-o să spun nimic. O să mă prefac că n-am citit niciodată acele mesaje. Și, cumva, o să uit. O să îngrop totul. N-aveam de ales, trebuia să merg mai departe. Am refuzat să cedez; am refuzat să mă prăbușesc și să mă pierd cu firea.

La urma urmei, nu răspundeam doar pentru mine.
Cum rămânea cu pacienții aflați în îngrijirea mea?
Unii oameni depindeau de mine.

Nu puteam să-i las baltă.

- O caut pe Elif, am zis. Ai idee unde o pot găsi?
Yuri s-a uitat la mine curios.

- Ai vreo treabă cu ea?

- Doar s-o salut. Vreau să cunosc toți pacienții - să știe cine sunt, să știe că sunt aici.

Yuri părea neîncrezător.

- Bine. În fine, nu te simți vinovat dacă n-o să fie prea receptivă. S-a uitat la ceasul de pe perete. E trecut de jumătate, așa că tocmai a ieșit de la terapia prin artă. Cel mai probabil e în camera de relaxare.

- Mulțumesc.

Camera de relaxare era o încăpere rotundă mare, cu canapele ponosite, măsuțe joase, o bibliotecă plină cu cărți uzate pe care nimeni nu voia să le citească. Mirosea a ceai răsuflat și a fum de țigară stătut care pătase mobilierul. Două paciente jucau table într-un colț. Elif era singură la masa de biliard. M-am apropiat zâmbind.

- Bună, Elif.

S-a uitat în sus cu ochi speriați, bănuitori.

- Ce-i?

- Nu te speria, nu-i nici o problemă. Vreau doar să vorbesc un pic cu tine.

- Nu ești doctorul meu. Am deja unul.

- Nu sunt doctor. Sunt psihoterapeut.

Elif a mârâit cu dispreț.

- Am unul și dintr-ăștia.

Am zâmbit, ușurat în sinea mea că e pacienta Indirei, nu a mea. De aproape, Elif era și mai fioroasă. Nu era vorba doar despre dimensiunile ei enorme, ci și de furia încrustată adânc pe chip – o strâmbătură permanentă și ochi negri mânioși care, se vedea limpede, erau tulburați. Duhnea a transpirație și de la țigările pe care le fuma întruna și care îi înnegriseră vârfurile degetelor și îi îngălbeniseră unghiile și dinții.

- Voiam doar să-ți pun două întrebări, am zis, dacă îmi îngădui, despre Alicia.

Elif s-a strâmbat și a trântit tacul pe masă. S-a apucat să așeze bilele pentru jocul următor. Apoi s-a oprit. Stătea, pur și simplu, acolo, părând că se gândește la altceva, în tăcere.

- Elif?

N-a reacționat. Mi-am dat seama după expresia ei ce anume nu era în ordine.

- Auzi voci, Elif?

O privire bănuitoare. O ridicare din umeri.

- Ce spun?

- „Nu ești în siguranță.“ Îmi spun să fiu atentă.

- Înțeleg. Corect. Nu mă cunoști, așa că e rezonabil să n-ai încredere în mine. Încă nu. Poate, cu timpul, asta o să se schimbe.

Elif mi-a aruncat o privire care sugera că se îndoia de asta.

Am făcut un gest din cap spre masa de biliard.

- Ai chef de un joc?

- Nu.

- De ce nu?

A ridicat din umeri.

- Celălalt tac e rupt. Încă nu l-au înlocuit.

- Dar pot folosi tacul tău, nu?

Tacul era așezat pe masă. Am dat să-l ating - și l-a tras deoparte.

- E tacul meu, la dracu'! Ia-ți altul!

M-am tras înapoi, tulburat de ferocitatea reacției ei. A lovit bilele cu forță. Am urmărit-o o vreme cum joacă. Apoi am încercat iarăși.

- Mă întrebam dacă nu cumva mi-ai putea spune ceva ce s-a întâmplat când Alicia a fost adusă la The Grove. Îți amintești?

Elif a făcut semn că nu. Am continuat:

- Am citit în dosarul ei că ați avut o dispută la cantină. Tu ai fost cea atacată?

- O, da, da, a încercat să mă omoare, nu-i așa? A încercat să-mi taie dracului beregata.

- În foaia de observație scrie că o asistentă te-a văzut șoptindu-i ceva Aliciei. Mă întrebam ce a fost.

- Nu. Elif a scuturat din cap cu înverșunare. N-am zis nimic.

- Nu vreau să spun că ai provocat-o. Sunt doar curios. Ce i-ai zis?

- Am întrebat-o ceva, ce naiba.

- Ce ai întrebat?

- Am întrebat dacă el a meritat-o.

- Cine?

- El. Bărba-su.

Elif a zâmbit; cu toate că nu era un zâmbet adevărat, mai degrabă o grimasă nereușită.

- Vrei să zici - soțul ei? Am șovăit, nesigur că am înțeles. Ai întrebat-o pe Alicia dacă soțul ei a meritat să fie omorât?

Elif a încuviințat și a dat o lovitură.

- Și am întrebat cum arăta el. Când l-a împușcat și teasta i s-a spart și creierii i s-au scurs afară.

A râs.

Am simțit brusc un val de dezgust - la fel cu sentimentele pe care îmi închipui că Elif i le-a provocat Aliciei. Elif te făcea să simți dezgust și ură - asta era patologia ei, așa o făcuse mama ei să se simtă când era foarte mică. Demnă de ură și de dezgust. Așa că Elif te provoacă în mod inconștient s-o urăști - și de cele mai multe ori izbutea.

- Și cum stau lucrurile acum? am întrebat. Tu și Alicia vă înțelegeți?

- O, da, omule. Ne batem pe burtă. Cele mai bune prietene.

Elif a râs iar. Înainte să pot răspunde, am simțit telefonul vibrând în buzunar. M-am uitat. N-am recunoscut numărul.

- Trebuie să răspund. Îți mulțumesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

Elif a bombănit ceva nedeslușit și s-a întors la joc.

Am ieșit pe coridor și am răspuns.

- Alo? am zis.

- Ești Theo Faber?

- Da. Cine ești?

- Max Berenson, ai lăsat vorbă să te sun.

- A, da. Bună. Mulțumesc că mă suni. Mă întrebam dacă am putea vorbi despre Alicia.

- De ce? Ce s-a întâmplat? E vreo problemă?

- Nu. Adică nu tocmai. O tratez și voiam să-ți pun vreo două întrebări despre ea. Oricând îți convine.

- Oare n-am putea face asta la telefon? Sunt cam ocupat.

- Prefer să vorbim față în față, dacă se poate.

Max Berenson a oftat și a mormăit, vorbind cu cineva din apropiere. Apoi:

- Mâine-seară la șapte, la mine la birou.

Tocmai voiam să-i cer adresa, dar a închis.

Recepționera lui Max Berenson era răcită cobză. A luat un șervețel, și-a suflat nasul și mi-a făcut semn să aștept.

- E la telefon. O să vină îndată.

Am încuviințat din cap și m-am așezat în zona de așteptare. Câteva scaune cu spătarul drept, incomode, o măsuță cu un teanc de reviste vechi. Toate sălile de așteptare arată la fel, mi-am zis; aș fi putut la fel de bine să fiu nu la un avocat, ci la un doctor sau la un director de pompe funebre.

Ușa din partea opusă a holului s-a deschis. Max Berenson a apărut și mi-a făcut semn să intru. A dispărut din nou în biroul său. M-am ridicat și l-am urmat.

Mă așteptam la ce-i mai rău, dat fiind stilul lui morocănos de la telefon. Dar, spre surprinderea mea, a început cu scuze.

- Îmi pare rău că am fost tăios când am vorbit, a zis. Am avut o săptămână grea și nu mă simt prea bine. Vrei, te rog, să iei loc?

M-am așezat pe scaunul din fața biroului.

- Mulțumesc, am zis. Și mulțumesc că ai fost de acord să mă primești.

- Păi, la început n-am fost sigur că ar trebui. Mă gândeam că ești un reporter care încearcă să mă facă să vorbesc despre Alicia. Dar apoi am sunat la The Grove ca să verific dacă lucrezi acolo.

- Înțeleg. Se întâmplă des? Să sune reporterii, vreau să zic.

- Nu de curând. O făceau înainte. Am învățat să fiu cu ochii-n patru... Era pe cale să mai spună ceva, dar l-a împiedicat un strănut. A întins mâna spre o cutie cu șervețele. Scuze, m-am molipsit de răceală în familie.

Și-a suflat nasul. M-am uitat mai bine la el. Spre deosebire de fratele său mai mic, Max Berenson nu era un bărbat atrăgător. Max era impunător, cu chelie care avansa, iar fața îi era ciupită de cicatrice de la acnee. Își dăduse cu apă de colonie de modă veche, cu miros înțepător, de felul celei cu care își dădea tatăl meu. Și biroul lui era la fel de tradițional și avea mirosul liniștitor de mobilier tapițat cu piele, lemn și cărți. Nici că putea fi mai diferit de lumea în care trăise Gabriel; o lume plină de culoare și frumusețe de dragul frumuseții. Era evident că el și Max nu semănau deloc.

Pe birou era o fotografie înrămată a lui Gabriel. Un instantaneu - poate că făcut de Max? - în care Gabriel stătea pe un gard pe un câmp, cu părul fluturând în vânt și cu un aparat de fotografiat atârnat de gât. Arăta mai degrabă a actor decât a fotograf. Sau a actor care joacă rolul unui fotograf.

Max m-a surprins privind fotografia și a dat din cap, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

- Fratele meu avea părul și înfățișarea atrăgătoare. Eu m-am ales cu creierul. A răs. Glumesc. De fapt, am fost adoptat. Nu eram rude de sânge.

- N-am știut asta. Ați fost adoptați amândoi?

- Nu, numai eu. Părinții noștri au crezut că nu pot avea copii. Însă, la puțin timp după ce m-au adoptat pe mine, au conceput propriul copil. Se pare că se întâmplă destul de frecvent. Are de-a face cu reducerea stresului.

- Tu și Gabriel erați apropiați?

- Mai apropiați decât cei mai mulți frați. Cu toate că el era în centrul atenției, desigur. Eu eram eclipsat de el.

- Din ce cauză?

- Păi, era greu să nu fiu. Gabriel era deosebit, chiar și în copilărie. Max se juca cu verigheta. O tot răsucea pe deget în timp ce vorbea. Gabriel obișnuia să ia cu el peste tot aparatul de fotografiat, știi, să facă poze. Tata credea că e nebun. S-a dovedit că era genial, fratele meu. Îi cunoști lucrările?

Am zâmbit diplomatic. N-aveam chef să intru într-o discuție despre meritele lui Gabriel ca fotograf. În schimb, am dirijat discuția înapoi spre Alicia.

- Trebuie s-o fi cunoscut bine.

- Pe Alicia? Trebuie? Ceva din atitudinea lui Max s-a schimbat când am pomenit numele ei. Căldura i-a dispărut. Tonul a devenit rece. Nu știu dacă te pot ajuta, a continuat. N-am reprezentat-o pe Alicia la tribunal. Te pot pune în legătură cu colegul meu, Patrick Doherty, dacă vrei amănunte despre proces.

- Nu acesta e genul de informații pe care le caut.

- Nu? Mi-a aruncat o privire curioasă. Ca psihoterapeut, nu poate fi o practică uzuală să te întâlnești cu avocatul pacientului?

- Nu dacă pacientul poate vorbi el însuși, nu.

Max a părut să reflecteze la asta.

- Înțeleg. Păi, cum ziceam, nu știu cum te pot ajuta, așa că...

- N-am decât vreo două întrebări.

- Foarte bine. Dă-i drumul.

- Îmi amintesc că la vremea aceea am citit în presă că i-ai văzut pe Gabriel și pe Alicia în seara de dinaintea crimei.

- Da, am cinat împreună.

- Cum păreau?

Ochii lui Max au devenit opaci. Probabil că i se pusese de sute de ori această întrebare și răspunsul său era automat, fără să gândească.

- Normali. Totul părea normal.

- Și Alicia?

- Normală. A ridicat din umeri. Poate un pic mai nervoasă decât de obicei, însă...

- Însă?

- Nimic.

Am simțit că mai era ceva. Am așteptat. Și, după o clipă, Max a continuat:

- Nu am idee cât de multe știi despre relația lor.

- Doar ce-am citit în ziare.

- Și ce-ai citit?

- Că erau fericiți.

- Fericiți? Max a zâmbit cu răceală. Oh, erau fericiți. Gabriel s-a străduit din răputeri s-o facă fericită.

- Înțeleg.

Dar nu înțelegeam. Nu știam unde bate. Trebuie să fi arătat nedumerit, pentru că a ridicat din umeri și a zis:

- N-o să intru în amănunte. Dacă bârfă e ceea ce cauți, vorbește cu Jean-Felix, nu cu mine.

- Jean-Felix?

- Jean-Felix Martin. Cel care se ocupă de galeria Aliciei. Se cunosc de mulți ani. Prieteni la cataramă. Niciodată nu mi-a plăcut de el, ca să fiu sincer.

- Nu mă interesează bârfa, am zis - notându-mi în minte să vorbesc cât mai curând cu puțință cu Jean-Felix -, mă interesează mai mult părerea ta personală. Pot să-ți pun o întrebare directă?

- Credeam că tocmai ai făcut asta.

- Îți plăcea de Alicia?

Max s-a uitat la mine fără nici o expresie pe chip.

- Sigur că da.

Nu l-am crezut.

- Am impresia că joci două roluri. Cea de avocat, care este, bineînțeles, discretă. Și cea de frate. Pe frate am venit să-l văd.

A urmat un moment de tăcere. M-am întrebat dacă Max o să-mi ceară să plec. A dat să spună ceva, dar s-a răzgândit. Apoi s-a ridicat brusc de la birou și s-a dus la fereastră. A deschis-o. Un val de aer rece a năvălit înăuntru. Max a respirat adânc, ca și cum s-ar fi sufocat în cameră. În cele din urmă a vorbit, cu vocea joasă:

- Adevărul este că... o uram... o detestam.

N-am spus nimic. Am așteptat să continue. Se uita mai departe pe fereastră. A rostit rar:

- Gabriel nu era doar fratele meu, era cel mai bun prieten al meu. Era cel mai bun om din lume. Prea bun. Și tot talentul lui, bunătatea lui, dragostea lui de viață - stinse, din pricina *acelei cățele*. Nu doar viața lui a distrus-o, ci și pe a mea. Slavă Domnului că părinții noștri n-au trăit să vadă asta...

S-a înecat, copleșit brusc de emoție.

Era greu să nu simți durerea lui Max, și mi-a părut rău pentru el.

- Trebuie să-ți fi fost extrem de greu să organizezi apărarea Aliciei, am zis.

Max a închis fereastra și s-a întors la birou. Își recăpătase stăpânirea de sine. Era din nou în rolul avocatului. Neutru, echilibrat, lipsit de emoții. A ridicat din umeri.

- E ceea ce ar fi dorit Gabriel. Întotdeauna voia tot ce e mai bun pentru Alicia. Era nebun după ea. Ea era doar nebună.

- Crezi că era nebună?

- Tu să-mi spui... Ești psihoterapeutul ei.

- Ce crezi?

- Știu doar ce am observat.

- Adică?

- Schimbări de dispoziție. Accese de furie. Crize de violență. Spărgea lucruri, sfărâma. Gabriel mi-a spus că l-a amenințat de mai multe ori că îl omoară. Ar fi trebuit să-l ascult, să fac ceva după ce a încercat să se sinucidă, ar fi trebuit să intervin - să insist să primească ajutor. Dar n-am făcut-o. Gabriel era hotărât s-o protejeze și, ca un tâmpit, l-am lăsat.

A oftat și s-a uitat la ceas - un semnal pentru mine să încheiem conversația. Dar n-am făcut decât să mă holbez la el.

- Alicia a încercat să se sinucidă? Cum adică? Și când? Vrei să zici, după crimă?

Max a clătinat din cap.

- Nu, cu câțiva ani înainte. Nu știi? Am presupus că știi.

- Când a fost asta?

- După ce a murit tatăl ei. A luat o supradoză... Pilule, așa ceva. Nu-mi amintesc exact. A avut un soi de cădere.

Tocmai voiam să insist, când s-a deschis ușa. A apărut recepționera și a spus, cu vocea fonfăită:

- Dragă, trebuie să plecăm. O să întârziem.

- Așa e, a zis Max. Vin, dragă.

Ușa s-a închis. Max s-a ridicat, cerându-mi scuze din privire.

- Avem bilete la teatru.

Probabil că păream surprins, pentru că a râs.

- Noi - eu și Tanya - ne-am căsătorit anul trecut.

- A. Înțeleg.

- Moartea lui Gabriel ne-a apropiat. N-aș fi rezistat fără ea.

Telefonul lui Max a sunat, distrăgându-i atenția. I-am făcut semn cu capul să răspundă.

- Mulțumesc, mi-ai fost de mare ajutor, am zis.

M-am strecurat afară din birou. M-am uitat mai bine la Tanya de la recepție - era blondă, drăguță, minionă. Și-a suflat nasul și am observat diamantul mare de pe inelar.

Spre surprinderea mea, s-a ridicat și a venit la mine, încruntată. Mi-a spus, precipitat, cu glas coborât:

- Dacă vrei să afli despre Alicia, a zis, vorbește cu vărul ei, Paul. El o cunoaște mai bine decât oricine.

- Am încercat să vorbesc la telefon cu mătușa ei, Lydia Rose, am zis. N-a fost prea binevoitoare.

- Las-o pe Lydia. Du-te la Cambridge. Vorbește cu Paul. Întreabă-l despre Alicia și despre noaptea de după accident și...

Ușa biroului s-a deschis. Tanya a amuțit pe dată. A apărut Max și ea s-a repezit spre el, cu un zâmbet larg.

- Ești gata, iubitele? a întrebat.

Tanya zâmbea, dar părea agitată. Se teme de Max, mi-am zis. M-am întrebat de ce.

13

JURNALUL ALICIEI BERENSON

22 iulie

Urăsc faptul că există în casă o pușcă.

Aseară ne-am certat iar din pricina ei. Cel puțin, am crezut că de aceea ne certăm – acum nu mai sunt sigură.

Gabriel a zis că din vina mea ne-am certat. Presupun că așa e. Nu-mi place să-l văd așa de necăjit, privindu-mă cu ochii plini de suferință. Nu-mi place să-l rănesc – și totuși, uneori îmi doresc cu disperare să-l rănesc și nu știu de ce.

A zis că m-am întors acasă într-o dispoziție oribilă. Că am urcat la etaj și am început să zbier la el. Poate că așa am făcut. Presupun că eram supărată. Nu știu prea bine ce s-a întâmplat. Tocmai mă întorsesem din parc. Nu-mi amintesc prea multe despre plimbare – visam cu ochii deschiși, cu gândul la lucru, la tabloul cu Iisus. Îmi amintesc că la întoarcere am trecut pe lângă o casă. Doi băieți se jucau cu un furtun. N-aveau mai mult de șapte sau opt ani. Cel mare îl stropea pe cel mic – un curcubeu care scânteia în lumină. Un

curcubeu perfect. Cel mic și-a întins brațele, râzând. Am trecut de ei și mi-am dat seama că am obraji uzi de lacrimi.

Nu m-am mai gândit la ei, însă acum pare evident. Nu vreau să recunosc adevărul – că o parte uriașă din viața mea lipsește. Că am negat că aș vrea copii, prefăcându-mă că nu mă interesează, că nu-mi pasă decât de arta mea. Și nu-i adevărat. Nu-i decât o scuză – adevărul e că mă sperie ideea de a avea copii. Nu ar fi în siguranță cu mine.

Nu cu sângele mamei mele curgându-mi prin vene.

Asta aveam pe suflet, conștient sau inconștient, când am ajuns acasă. Gabriel avea dreptate, eram într-o stare de spirit proastă.

Însă n-aș fi explodat dacă nu l-aș fi găsit curățându-și pușca. Mă supără foarte tare faptul că o are. Și mă doare să văd că nu se descotorosește de ea, oricât l-am rugat s-o facă. Întotdeauna spune același lucru – că e una dintre vechile puști ale tatălui său, de la fermă, și i-a dat-o lui când avea șaisprezece ani, că are valoare sentimentală și așa mai departe. Nu-l cred. Cred că există alt motiv pentru care o păstrează. Am spus asta. Iar Gabriel a zis că nu-i nimic rău în faptul că vrea să fie în siguranță – că vrea să-și apere casa și nevasta. Dacă ne pomenim cu un spărgător?

– Atunci o să chemăm poliția, am zis. Nu-l împușcăm, fir'ar să fie!

Ridicasem vocea, dar el a ridicat-o și mai mult și, până să mă dezmeticesc, zbieram unul la altul. Poate că sărisem peste cal. Dar nu făceam decât să-i răspund pe măsură – există în Gabriel o parte agresivă, o parte pe care n-o văd decât rareori – iar când se întâmplă, mă sperie. În acele clipe e ca și cum aș trăi cu un străin. Și asta e înspăimântător.

N-am mai vorbit în restul serii. Ne-am dus la culcare în tăcere.

Dimineața am făcut dragoste și ne-am împăcat. Se pare că întotdeauna ne rezolvăm problemele în pat. E, cumva, mai ușor, când ești despuiat și pe jumătate adormit sub pătură, să șoptești „Îmi pare rău“ și chiar s-o gândești. Toate apărările și justificările de doi bani sunt lepădate, zac într-o grămadă pe podea laolaltă cu hainele noastre.

- Poate că ar trebui să facem o regulă, să ne certăm întotdeauna în pat. M-a sărutat. Te iubesc. O să mă despart de pușcă, promit.

- Nu, am zis. N-are importanță, las-o baltă. E în ordine. Zău.

Gabriel m-a sărutat iar și m-a luat în brațe. M-am lipit de el, cu trupul gol peste al lui. Am închis ochii și m-am întins pe o stâncă prietenoasă care era modelată după trupul meu. Și m-am simțit împăcată, în sfârșit.

23 iulie

Scriu asta în Caffè dell'Artista. În ultima vreme vin aici aproape în fiecare zi. Simt mereu nevoia să plec de acasă. Când sunt în preajma altor oameni, fie și numai a chelneriței plictisite de aici, mă simt cumva legată de lume, ca o ființă omenească. Altfel, sunt în primejdie să nu mai exist. Ca și cum aș putea să dispar de pe fața pământului.

Uneori îmi doresc să pot dispărea - cum ar fi în seara asta. Gabriel și-a invitat fratele la cină. Mi-a trântit-o în față de dimineață.

- Nu ne-am văzut cu Max de-o veșnicie, a zis. De la petrecerea de casă nouă a lui Joel. O să fac un grătar.

Gabriel mi-a aruncat o privire ciudată. N-ai nimic împotriva, nu?

- De ce-aș avea ceva împotriva?

Gabriel a râs.

- Nu te pricepi deloc să minți, știi? Îți pot citi fața ca pe o carte foarte subțire.

- Și ce spune?

- Că nu te dai în vânt după Max. Niciodată nu te-ai dat.

- Nu-i adevărat. Simțeam că mă înroșesc, am ridicat din umeri și mi-am ferit privirea. Sigur că-mi place de Max, am zis. Va fi plăcut să-l vedem... Când o să-mi pozezi din nou? Trebuie să termin tabloul.

Gabriel a zâmbit.

- Ce zici de weekendul ăsta? Și, apropo de tablou - fă-mi hatârul. Nu i-l arăta lui Max, bine? Nu vreau să mă vadă în chip de Iisus - n-o să mai pot trăi cu asta.

- Max n-o să-l vadă, am zis. Încă nu-i gata.

Și chiar dacă ar fi, Max e ultima persoană care aș vrea să-mi calce în atelier. Am gândit asta, dar n-am spus-o.

Acum mă gândesc cu oroare la întoarcerea acasă. Vreau să stau aici, în această cafenea cu aer condiționat, și să mă ascund până după plecarea lui Max. Însă chelnerița scoate deja mici sunete nerăbdătoare și se uită la ceas ostentativ. Curând o să fiu dată afară. Și asta înseamnă că, doar dacă nu bântui toată seara pe străzi ca o nebună, nu-mi rămâne decât să mă duc acasă și să înfrunt situația. Și să-l suport pe Max.

24 iulie

Sunt iar în cafenea. Cineva stătea la masa mea și chelnerița mi-a aruncat o privire înțelegătoare - cel

puțin cred că asta îmi transmitea, solidaritate, dar s-ar putea să mă înșel. M-am așezat la altă masă, cu fața spre interior, nu spre exterior, lângă aparatul de aer condiționat. Nu e prea multă lumină – e rece și întunecat –, ceea ce se potrivește cu starea mea de spirit.

Aseară a fost groaznic. Mai rău decât mi-aș fi închipuit că o să fie.

Nu l-am recunoscut pe Max când a venit – nu cred că îl mai văzusem vreodată fără costum. Părea cam tălâmb în pantaloni scurți. Transpira din abundență după drumul pe jos de la stație – capul chel îi era roșu și lucios, și pete întunecate i se vedeau la subsuoară. La început nu m-a privit în ochi. Sau poate că eu am fost cea care nu se uita la el?

A lăudat casa, cât de schimbată arată, că a trecut așa mult de când l-am invitat ultima oară pe la noi, încât începuse să creadă că n-o să-l mai invităm niciodată. Gabriel se tot scuza, zicând că am fost foarte ocupați, eu cu expoziția care se apropie, și el cu lucrul, și nu ne-am văzut cu nimeni. Gabriel zâmbea, dar îmi dădeam seama că îl deranja faptul că Max făcea caz de asta.

La început m-am stăpânit destul de bine. Așteptam momentul potrivit. Și apoi l-am găsit. Max și Gabriel s-au dus în grădină și au aprins grătarul. Eu am rămas în bucătărie, cu pretextul că fac o salată. Știam că Max o să găsească o scuză ca să vină la mine. Și am avut dreptate. După vreo cinci minute i-am auzit pașii grei. Nu merge deloc ca Gabriel – Gabriel nu face zgomot, e ca o pisică, niciodată nu-l aud umblând prin casă.

– Alicia, a zis Max.

Mi-am dat seama că-mi tremură mâinile în timp ce tăiam roșiile. Am lăsat cuțitul din mână. M-am răsucit spre el.

Max a ridicat sticla de bere goală și a zâmbit. Încă nu se uita la mine.

- Am venit să iau alta, a zis.

Am încuviințat din cap. N-am spus nimic. A deschis frigiderul și a luat altă sticlă. S-a uitat după desfăcător. I l-am arătat pe blatul de lucru.

Mi-a zâmbit ciudat când a desfăcut capacul, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Dar i-am luat-o înainte:

- O să-i spun lui Gabriel ce s-a întâmplat, am zis. Cred că trebuie să știi.

Lui Max i-a pierit zâmbetul. S-a uitat la mine pentru prima oară, cu ochii ca de șarpe.

- Ce?

- O să-i spun lui Gabriel. Ce s-a întâmplat acasă la Joel.

- Nu știi despre ce vorbești.

- Nu?

- Nu-mi amintesc. Mă tem că eram beat turtă.

- Aiurea.

- E adevărat.

- Nu-ți amintești că m-ai sărutat? Nu-ți amintești că m-ai pipăit?

- Alicia, nu face asta.

- Să nu fac ce? Mare caz de asta? M-ai agresat.

Simțeam cum mă înfurii. Făceam un efort să-mi controlez vocea și să nu încep să strig. M-am uitat pe fereastră. Gabriel era în fundul grădinii, aplecat peste grătar. Fumul și aerul cald îi distorsionau imaginea, și silueta lui era complet lipsită de formă.

- Te respectă, am zis. Ești fratele lui mai mare. O să sufere foarte mult când o să-i spun.

- Atunci n-o face. Nu-i nimic de spus.

- Trebuie să știe adevărul. Trebuie să știe cum este cu adevărat fratele lui. Tu...

Înainte să termin, Max m-a înșfăcat de braț și m-a tras spre el. M-am dezechilibrat și m-am prăbușit peste el. A ridicat pumnul și am crezut că o să mă pocnească.

- Te iubesc, a zis, te iubesc, te iubesc, te...

Înainte să pot reacționa, m-a sărutat. Am încercat să mă trag deoparte, însă nu mi-a dat drumul. I-am simțit buzele aspre peste ale mele și limba făcându-și loc în gura mea. Instinctul a țâșnit la suprafață.

I-am mușcat limba cât de tare am putut.

Max a țipat și m-a îmbrâncit. Când a ridicat privirea, avea gura plină de sânge.

- Cățea afurisită!

Avea vocea schimbată, dinții roșii. M-a fulgerat cu privirea ca un animal rănit.

Nu-mi vine să cred că Max e fratele lui Gabriel. Nu are nici una dintre calitățile minunate ale lui Gabriel, nici un strop de decență, nici un strop de blândețe. Max mă dezgustă - și i-am spus-o.

- Alicia, să nu-i spui nimic lui Gabriel, a zis. Vorbesc serios. Te previn.

N-am mai spus nimic. Simțeam pe limbă gustul sângelui lui, așa că am deschis robinetul și mi-am clătit gura până a dispărut. Apoi m-am dus în grădină.

În timpul cinei am simțit din când în când privirea lui Max. Ridicam capul și îi surprindeam ochii, iar el se uita în altă parte. N-am mâncat nimic. Gândul la mâncare îmi făcea greață. Nu puteam să scap de gustul sângelui lui.

Nu știi ce să fac. Nu vreau să-l mint pe Gabriel. Nici nu vreau să rămână un secret. Însă, dacă îi spun lui Gabriel, n-o să mai vorbească niciodată cu Max. L-ar distruge să știe că nu trebuia să aibă încredere în fratele lui. Pentru că are încredere în Max. E idolul lui. Și n-ar trebui.

Nu cred că Max *chiar* mă iubește. Cred că-l urăște pe Gabriel, asta-i tot. Cred că e nebun de invidie și vrea să ia toate lucrurile care-i aparțin lui Gabriel, printre care mă număr și eu. Însă acum, că i-am ținut piept,

nu cred că o să mă mai deranjeze – cel puțin sper să nu. Oricum, pentru o vreme.

Așadar, pe moment o să păstrez tăcerea.

Firește, Gabriel mă poate citi ca pe o carte. Sau poate că nu sunt așa de bună actriță. Aseară, pe când ne pregăteam de culcare, a zis că m-am purtat ciudat tot timpul cât a fost aici Max.

– Eram doar obosită.

– Nu, a fost mai mult decât atât. Erai atât de distantă. Ai fi putut să-ți dai un pic silința. Îl vedem atât de rar. Nu știu de ce te deranjează așa de mult.

– Nu-i asta. N-avea nimic de-a face cu Max. Eram cu mintea în altă parte, mă gândeam la lucru. Sunt în urmă cu pregătirea expoziției, nu mă pot gândi la altceva.

Am spus asta cu toată convingerea de care am fost în stare.

Gabriel mi-a aruncat o privire neîncrezătoare, dar a lăsat-o baltă, pe moment. Va trebui să mă confrunt iar cu asta data viitoare când o să-l vedem pe Max, dar ceva îmi spune că nu se va întâmpla o bună bucată de timp.

Mă simt mai bine că am scris despre asta. Mă simt, cumva, mai în siguranță pentru că e așternut pe hârtie. Înseamnă că am o dovadă – o probă.

Dacă va fi vreodată nevoie.

26 iulie

Azi e ziua mea. Am împlinit treizeci și trei de ani.

Ce ciudat – sunt mai bătrână decât mi-am închipuit că o să fiu; imaginația mea nu mergea atât de departe. Am trăit mai mult decât mama – e un sentiment tulburător faptul că sunt mai bătrână decât ea. A ajuns la

treizeci și doi de ani, după care s-a oprit. Acum sunt mai mare decât ea și n-o să mă opresc. O să înaintez tot mai mult în vârstă, însă ea n-o va face.

Gabriel a fost foarte drăguț de dimineată – m-a trezit cu un sărut și mi-a dăruit treizeci și trei de trandafiri roșii. Erau minunați. Și-a înțepat degetul într-un spin. O lacrimă roșie ca sângele. A fost perfect.

Apoi, m-a dus la picnic în parc, ca să luăm micul dejun. Soarele de-abia se înălțase, așa că temperatura era suportabilă. Dinspre apă venea o boare răcoroasă și mirosea a iarbă cosită. Am stat culcați pe malul heleșteului, sub o salcie plângătoare, pe pătura albastră pe care am cumpărat-o din Mexic. Ramurile salciei formau un baldachin deasupra noastră, iar soarele ardea ca prin ceață printre frunze. Am băut șampanie și am mâncat roșii mici și dulci cu somon afumat și pâine. Undeva, într-un ungher dosnic al minții mele, era o impresie vagă de cunoscut; o impresie sâcâitoare de *déjà vu* pe care n-o puteam defini. Poate că era, pur și simplu, o amintire a poveștilor copilăriei, a basmelor și a copacilor fermecați care sunt porți către alte lumi. Poate că era ceva mai prozaic. Și apoi mi-am amintit:

M-am văzut, foarte mică, stând sub salcia din grădina noastră din Cambridge. Petreceam ore întregi ascunsă acolo. Poate că n-am fost un copil fericit, însă în timpul petrecut sub salcie simțeam aceeași mulțumire pe care o simt stând aici cu Gabriel. Și acum era ca și cum trecutul și prezentul s-ar fi îmbinat într-un moment perfect. Aș fi vrut să dureze la infinit. Gabriel a adormit și l-am desenat, încercând să prind petele de soare de pe fața sa. De data asta m-am descurcat mai bine cu ochii. A fost mai ușor, pentru că erau închiși – dar, cel puțin, am izbutit să le dau forma corectă. Arăta

ca un băiețel, încolăcit în somn și respirând ușor, cu firimituri în jurul gurii.

Am terminat picnicul, ne-am întors acasă și am făcut dragoste. Și Gabriel m-a ținut în brațe și a spus ceva uimitor:

- Alicia, iubito, ascultă. Mă tot gândesc să vorbim despre ceva.

Felul în care a spus-o m-a făcut să mă simt numai-decât agitată. Mi-am adunat puterile, temându-mă de ce e mai rău.

- Spune.

- Vreau să avem un copil.

A trecut o vreme până să pot vorbi. Eram așa de uluită, că nu știam ce să spun.

- Dar... nu-ți doreai copii. Ai zis...

- Uită de asta. M-am răzgândit. Vreau să avem un copil. Ei bine? Ce zici?

Gabriel se uita la mine plin de speranță, așteptându-mi răspunsul. Am simțit cum mi se umplu ochii de lacrimi.

- Da, am zis, da, da, da...

Ne-am îmbrățișat și am plâns și am râs.

Acum e în pat, doarme. A trebuit să mă furișez din cameră și să scriu toate astea - vreau să-mi amintesc această zi tot restul vieții. Fiecare secundă din ea.

Sunt bucuroasă. Sunt plină de speranță.

14

M-am tot gândit la ce a spus Max Berenson – despre încercarea de sinucidere a Aliciei după ce i-a murit tatăl. Nu apărea nimic despre asta în dosarul ei, și m-am întrebat de ce.

A doua zi l-am sunat pe Max și l-am prins tocmai când pleca de la birou.

- Aș vrea să-ți mai pun vreo două întrebări, dacă nu te superi.

- Tocmai ies pe ușă.

- N-o să dureze mult.

Max a oftat și a coborât telefonul ca să-i spună ceva neînțeles Tanyei.

- Cinci minute, a zis. Asta-i tot ce capeți.

- Mulțumesc, îți sunt recunoscător. Ai pomenit de încercarea de sinucidere a Aliciei. Mă întrebam la ce spital a fost tratată.

- N-a fost internată în spital.

- Nu?

- Nu. S-a vindecat acasă. A îngrijit-o fratele meu.

- Dar... cu siguranță a văzut-o un medic? A fost o supradoză, spuneai?

- Da. Și, desigur, Gabriel a adus un medic. Și el... medicul, a fost de acord să nu vorbească despre asta.

- Cine era medicul? Îți amintești numele lui?

A urmat o pauză, cât timp Max s-a gândit.

- Îmi pare rău, nu-ți pot spune... Nu-mi amintesc.

- A fost medicul lor de familie?

- Nu, sunt sigur că nu. Fratele meu și cu mine avem același medic de familie. Îmi amintesc că Gabriel a avut grija să-mi ceară să nu-i pomenesc de asta.

- Și ești sigur că nu-ți poți aminti numele?

- Îmi pare rău. Asta-i tot? Trebuie să plec.

- Încă ceva... Eram curios în privința termenilor din testamentul lui Gabriel.

Aer tras brusc în piept, și tonul lui Max a devenit pe dată mai aspru.

- Testamentul lui? Chiar că nu văd legătura...

- Alicia era principalul beneficiar?

- Trebuie să spun că mi se pare o întrebare ciudată.

- Păi, încerc să înțeleg...

- Să înțelegi ce anume? Max a continuat fără să mă lase să-mi termin vorba, părând iritat. Eu am fost principalul beneficiar. Alicia moștenise o grămadă de bani de la tatăl ei, așa că Gabriel a considerat că e asigurată. Prin urmare, mi-a lăsat mie cea mai mare parte a bunurilor. Desigur, habar n-avea că aceste bunuri vor deveni atât de valoroase după moartea sa. Asta-i tot?

- Și cum e cu testamentul Aliciei? Când moare ea, cine moștenește?

- Asta, a zis Max apăsător, e mai mult decât îți pot spune. Și sper, sincer, că e ultima noastră conversație.

S-a auzit un clic când a închis. Însă ceva din tonul lui îmi spunea că o să mai aud de Max Berenson.

N-a trebuit să aștept prea mult.

Diomedes m-a chemat în cabinetul lui după prânz. A ridicat privirea când am intrat, dar n-a zâmbit.

- Ce-i cu tine?

- Cu mine?

- Nu face pe prostul. Știi de la cine am primit un telefon de dimineață? Max Berenson. Zice că ai luat legătura cu el de două ori și ai pus o mulțime de întrebări personale.

- I-am cerut informații despre Alicia. Părea să nu-l deranjeze.

- Ei bine, acum îl deranjează. Zice că e hărțuire.

- Ei, zău așa...

- Ultimul lucru de care avem nevoie e un avocat care face gură. Tot ce faci trebuie să fie între zidurile acestei instituții și sub supravegherea mea. S-a înțeles?

Eram furios, dar am încuviințat. M-am uitat în podea ca un adolescent bosumflat. Diomedes a reacționat corect, bătându-mă părintește pe umăr.

- Theo. Lasă-mă să-ți dau un sfat. Te ocupi de asta într-un fel nepotrivit. Pui întrebări, cauți indicii, ca și cum ar fi o poveste polițistă. A răs și a scuturat din cap. N-o să ajungi la el în acest fel.

- Să ajung la ce?

- La adevăr. Amintește-ți de Bion: „Fără amintire, fără dorință“. Fără un plan - ca terapeut, singurul tău scop este să fii prezent și receptiv la sentimentele tale când stai în fața ei. E tot ce trebuie să faci. Restul va veni de la sine.

- Știu, am zis. Ai dreptate.

- Da, am. Și să nu mai aud că ai vizitat rudele Aliciei, s-a înțeles?

- Ai cuvântul meu.

În acea după-amiază m-am dus la Cambridge să-l văd pe vărul Aliciei, Paul Rose.

Pe măsură ce trenul se apropia de gară, peisajul devenea mai plat și câmpurile lăsau la vedere o întindere de lumină albastră și rece. M-am bucurat să ies din Londra - cerul era mai puțin apăsător și puteam să respir mai bine.

Am coborât din tren împreună cu un șuvoi de studenți și turiști, folosind harta din telefon ca să mă orientez. Străzile erau liniștite; auzeam ecoul pașilor mei pe caldarâm. Dintr-odată, drumul s-a sfârșit. În față era un teren viran, sol mocirlos și iarbă care se întindeau până la râu.

Numai o casă se afla lângă râu. Încăpățânată și impunătoare, ca o cărămidă mare, roșie, înfiptă în noroi. Era o casă urâtă, un monstru victorian. Zidurile erau acoperite de iederă și grădina era năpădită de plante, mai mult buruieni. Am avut impresia că natura acaparase tot mai mult teren, recăpătându-și teritoriul care fusese cândva al său. Aceasta era casa în care se născuse Alicia. Aici își petrecuse primii optsprezece ani din viață. Între aceste ziduri se formase personalitatea ei: rădăcinile vieții de adult, toate cauzele și alegerile

ulterioare erau îngropate aici. Uneori e greu să-ți dai seama de ce răspunsurile la prezent se află în trecut. O simplă analogie ar putea fi de ajutor: o psihiatră de frunte din domeniul abuzului sexual mi-a spus cândva că, în cei treizeci de ani în care lucrase foarte mult cu pedofili, nu întâlnise nici unul care să nu fi suferit el însuși abuzuri în copilărie. Asta nu înseamnă că toți copiii care suferă abuzuri vor ajunge ei înșiși să comită abuzuri; dar e imposibil ca un om care n-a suferit abuzuri să ajungă să comită abuzuri. Nimeni nu se naște rău. După cum spunea Winnicott: „Un bebeluș nu-și poate urî mama fără ca mai întâi mama să urască bebelușul“. În pruncie suntem nevinovați, ca niște bureți, tăblițe pe care nu scrie nimic; avem doar nevoi elementare: să mâncăm, să defecăm, să iubim și să fim iubiți. Însă ceva nu merge cum trebuie, în funcție de împrejurările nașterii noastre și de casa în care creștem. Un copil chinuit, care suferă abuzuri, nu se poate răzbuna în realitate, pentru că e neputincios și fără apărare, însă poate – și trebuie – să viseze la răzbunare. Furia, la fel ca frica, are o natură reactivă. Ceva rău i s-a întâmplat Aliciei, probabil devreme în copilărie, ca să provoace impulsurile ucigașe care au apărut după atâția ani. Oricare ar fi fost provocarea, nu orice om din lumea asta ar fi luat arma și ar fi tras direct în fața lui Gabriel – de fapt, cei mai mulți oameni n-ar putea. Faptul că Alicia a făcut-o arată spre ceva care nu e în ordine în lumea ei interioară. Iată de ce era crucial pentru mine să știu cum a trăit în această casă; să aflu ce s-a întâmplat ca s-o modeleze, s-o facă persoana care a devenit – cineva în stare să ucidă.

Mi-am croit drum prin grădina năpădită de plante, printre buruieni și flori sălbatice care se legănau în vânt, apoi am luat-o pe lângă o latură a casei. În spate

era o salcie mare – un copac frumos, maiestuos, cu ramurile lungi, goale, măturând pământul. Mi-am imaginat-o pe Alicia copil jucându-se în jurul ei și în lumea tainică, fermecată, de sub ramuri.

Am zâmbit.

Apoi, brusc, m-am simțit neliniștit. Simțeam ochii cuiva ațintiți asupra mea.

Am ridicat privirea spre casă. La o fereastră de la etaj era o față. O față urâtă, fața unei bătrâne, lipită de geam – holbându-se la mine. Am simțit un fior de teamă, ciudat, inexplicabil.

N-am auzit pașii din spate decât când a fost prea târziu. S-a auzit un pocnet – o bufnitură puternică – și am simțit o durere cumplită în ceafă.

Și totul s-a întunecat.

16

Când mi-am venit în fire, eram culcat pe spate, pe pământul tare și rece. Prima senzație a fost durerea. Capul îmi zvâcnea, mă înțepa, ca și cum mi-ar fi crăpat țeasta. Am ridicat mâna și mi-am atins ușurel ceafa.

- Nu curge sânge, a zis o voce. Dar mâine o să ai o vânătaie urâtă. Unde mai pui și o durere de cap înfiorătoare.

Am ridicat privirea și l-am văzut pentru prima oară pe Paul Rose. Stătea deasupra mea, ținând o bătă de baseball. Era cam de vârsta mea, dar mai înalt și mai solid. Avea o față de băiețandru și o coamă de păr roșcat, de aceeași culoare cu a Aliciei. Duhnea a whisky.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar n-am putut.

- E mai bine să rămâi acolo. Să-ți tragi un pic sufletul.

- Cred că am o comoție.

- Se poate.

- De ce mama naibii ai făcut asta?

- La ce te așteptai, omule? Am crezut că ești un hoț.

- Ei bine, nu sunt.

- Acum știi. Ți-am scormonit prin portofel. Ești psihoterapeut.

A băgat mâna în buzunarul de la spate și a scos portofelul meu. Mi l-a aruncat. Mi-a aterizat pe piept.

- Ți-am văzut legitimația, a zis. Ești la spitalul ăla - The Grove?

Am încuviințat din cap și mișcarea mi-a făcut țeasta să zvâcnească.

- Da.

- Atunci știi cine sunt.

- Vărul Aliciei?

- Paul Rose. Mi-a întins mâna. Haide. Te ajut să te ridici.

M-a săltat cu o ușurință surprinzătoare. Era puternic. Nu mă țineam prea bine pe picioare.

- Ai fi putut să mă omori, am bombănit.

Paul a ridicat din umeri.

- Ai fi putut să fii înarmat. Ai intrat nepoftit pe proprietatea mea. La ce te așteptai? De ce-ai venit?

- Am venit să te văd. M-am strâmbat de durere. Îmi doresc să n-o fi făcut.

- Hai înăuntru, să stai jos.

Mă durea prea tare ca să fac altceva decât să merg acolo unde m-a condus. Capul îmi zvâcnea la fiecare pas. Am intrat pe ușa din spate.

Pe dinăuntru, casa era la fel de părăginită ca pe dinafară. Pereții bucătăriei erau acoperiți cu un model geometric portocaliu demodat, care părea să fie vechi de patruzeci de ani. Tapetul se cojea; fâșii care se curbau, se răsuceau și se înnegreau ca și cum ar fi luat foc. Insecte mumificate spânzurau de pânzele de păianjen din colțurile tavanului. Praful de pe podea era așa de gros, că părea un covor murdar. Și un iz de urină de pisică m-a făcut să-mi vină să vărs. Am numărat cel puțin cinci pisici în bucătărie, dormind pe scaune sau

pe celelalte suprafețe. Pe podea erau saci de plastic plini cu conserve de mâncare pentru pisici, care puțeau.

- Șezi, a zis. O să fac ceai.

Paul a rezemat bâta de baseball de perete, lângă ușă. N-am scăpat-o din priviri. Nu mă simțeam în siguranță în preajma lui.

Mi-a dat o cană crăpată plină cu ceai.

- Bea-l, a zis.

- Ai vreun calmant?

- Am pe undeva niște aspirină, o s-o caut. Uite-aici... A ridicat o sticlă de whisky. Asta o să te ajute.

A turnat niște whisky în cană. Am sorbit. Era fierbinte, dulce și tare. Au urmat câteva momente de tăcere cât timp și-a băut Paul ceaiul, uitându-se la mine - îmi amintea de Alicia și de privirea ei pătrunzătoare.

- Cum se simte? a întrebat în cele din urmă. A continuat înainte să apuc să răspund: N-am fost s-o văd. Nu-i ușor să plec... Mama nu se simte bine; nu-mi place s-o las singură.

- Înțeleg. Când ai văzut-o ultima dată pe Alicia?

- Oh, acum câțiva ani. N-am văzut-o mult timp. N-am mai ținut legătura. Am fost la nunta lor și am văzut-o de vreo două ori după aceea, dar... Gabriel era foarte posesiv, cred. Oricum, ea nu ne-a mai sunat după ce s-a măritat. Nu ne-a mai vizitat. Ca să fiu sincer, pe mama a durut-o destul de mult.

N-am spus nimic. Mi-era greu să gândesc, cu capul zvâcnindu-mi. Îl simțeam cum mă privește.

- Așadar, de ce voiai să mă vezi? a zis.

- Doar câteva întrebări... Voiam să te întreb despre Alicia. Despre... copilăria ei.

Paul a încuviințat din cap și și-a mai turnat niște whisky în cană. Acum părea că se destinde; băutura avea efect și asupra mea, atenuând durerea, și gândeam

mai bine. „Rămâi la obiect“, mi-am spus. „Află niște lucruri. Apoi pleacă dracului de aici.“

- Ați crescut împreună?

Paul a încuviințat din cap.

- M-am mutat aici împreună cu mama când a murit tata. Aveam opt sau nouă ani. Trebuia să fie doar temporar, cred, dar apoi mama Aliciei a fost omorâtă în accident... Așa că mama a rămas - să aibă grijă de Alicia și de unchiul Vernon.

- Vernon Rose, tatăl Aliciei?

- Așa e.

- Și Vernon a murit nu demult?

- Da. Acum câțiva ani. Paul s-a încruntat. S-a sinucis. Spânzurat. Sus, în pod. Eu am găsit cadavrul.

- Trebuie să fi fost îngrozitor.

- Da, a fost greu - mai ales pentru Alicia. Dacă stau să mă gândesc, e ultima dată când am văzut-o. La înmormântarea unchiului Vernon. Ea era într-o stare proastă. Paul s-a ridicat în picioare. Mai vrei un păhărel?

Am încercat să refuz, dar el vorbea în continuare în vreme ce turna whisky.

- N-am crezut niciodată, știi. Că l-a omorât pe Gabriel; pentru mine, asta n-avea nici un sens.

- De ce nu?

- Păi, nu-i stătea deloc în fire. Nu era violentă.

„Acum este“, m-am gândit. Dar n-am spus nimic. Paul a sorbit din whisky.

- Tot nu vorbește?

- Nu. Tot nu vorbește.

- N-are nici un sens. Nimic din toate astea. Știi, cred că ea era...

Am fost întrerupți de o lovitură, un bubuit în tavan. S-a auzit o voce înăbușită, voce de femeie; nu se înțelegea ce spune.

Paul a sărit în picioare.

- Un moment, a zis și a ieșit.

S-a dus repede la baza scării. A ridicat vocea.

- Ești bine, mamă?

De sus a venit un răspuns mormăit pe care nu l-am înțeles.

- Poftim? A, bine. Stai... stai un pic.

Părea stingherit. M-a privit din partea cealaltă a holului, încruntat. Mi-a făcut semn cu capul.

- Vrea să mergi sus.

Ținându-mă mai bine pe picioare, dar încă slăbit, l-am urmat pe Paul, care tropăia în sus pe scara plină de praf.

Lydia Rose aștepta în capul scării. I-am recunoscut fața încruntată pe care o văzusem la fereastră. Avea părul lung și alb, împrăștiat pe umeri ca o pânză de păianjen. Era enormă – gâtul umflat, antebrațe carnoase, picioare ca niște trunchiuri de copac. Se lăsa greu pe baston, care se îndoia sub povara ei și părea că dintr-o clipă în alta o să se frângă.

- Cine-i ăsta? Cine-i ăsta?

Întrebarea șuierată îi era adresată lui Paul, cu toate că se holba la mine. Nu-și dezlipea privirea de mine. Din nou, aceeași privire intensă pe care o văzusem la Alicia.

Paul a vorbit cu glasul scăzut.

- Mamă. Nu te agita. E terapeutul Aliciei, asta-i tot. De la spital. A venit să stea de vorbă cu mine.

- Cu tine? Ce are de vorbit cu tine? Ce-ai făcut?

- Vrea doar să afle un pic mai multe despre Alicia.

- E reporter, tâmpitul dracului ce ești. Vocea ei era aproape un urlet. Dă-l afară!

-Nu-i reporter. I-am văzut legitimația, bine? Haide, mamă, te rog. O să te duc înapoi în pat.

Bodogănind, s-a lăsat condusă înapoi în dormitor. Paul mi-a făcut semn cu capul să-i urmez.

Lydia s-a lăsat pe pat cu o bufnitură zdravănă. Patul s-a cutremurat absorbindu-i greutatea. Paul i-a potrivit pernele. O pisică bătrână dormea la picioarele ei. Era cea mai urâtă pisică pe care o văzusem în viața mea - cu cicatrice din încăierări, cheală pe alocuri, cu o ureche smulsă. Mârâia în somn.

M-am uitat prin cameră. Era plină de gunoaie: vrafuri de reviste vechi și de ziare îngălbenite, mormane de haine vechi. Lângă perete era o butelie de oxigen și pe noptieră o cutie de biscuiți plină cu medicamente.

Simțeam tot timpul asupra mea ochii dușmănoși ai Lydiei. În privirea ei era nebunie; am fost sigur de asta.

-Ce vrea? a întrebat. Ochii îi săgetau în sus și în jos în timp ce mă studia. Cine-i ăsta?

-Doar ți-am spus, mamă. Vrea să afle câte ceva despre trecutul Aliciei, ca să-l ajute s-o trateze. E psihoterapeutul ei.

Lydia n-a lăsat loc de îndoială în privința părerii sale despre psihoterapeuți. A întors capul, a hârâit și a scuipat pe podea în fața mea.

Paul a gemut.

-Mamă, te rog...

-Gura. Lydia m-a fulgerat cu privirea. Alicia nu merită să fie la spital.

-Nu? am zis. Unde ar trebui să fie?

-Unde crezi? La închisoare. Lydia m-a privit cu dispreț. Vrei să afli despre Alicia? O să-ți spun eu despre ea. E o ticăloasă. Întotdeauna a fost, chiar și în copilărie.

Am ascultat și am simțit cum îmi zvâcnește din nou capul. Lydia a continuat, din ce în ce mai furioasă:

- Sărmanul meu frate, Vernon. Nu și-a revenit nicio dată după moartea Evei. Eu am avut grijă de el. Am avut grijă de Alicia. Și a fost ea oare recunoscătoare?

Era limpede că nu avea nevoie de un răspuns. Nici n-a așteptat vreunul.

- Știi cum m-a răsplătit Alicia? Pentru toată bunătatea mea? Știi ce mi-a făcut?

- Mamă, te rog...

- Gura, Paul! Lydia s-a răsucit spre mine. M-a surprins câtă mânie era în vocea ei. Ticăloasa m-a pictat. M-a pictat, fără să știu și fără să-i îngădui. M-am dus la expoziția ei - și iată-mă acolo, atârând pe perete. Vulgară, dezgustătoare - o batjocură obscenă.

Lydia tremura de furie, și Paul părea îngrijorat. Mi-a aruncat o privire nefericită.

- Poate că-i mai bine să pleci acum, omule. Nu-i bine ca mama să se supere.

Am încuviințat din cap. Lydia Rose nu era sănătoasă, fără îndoială. Eram mai mult decât bucuros să scap de acolo.

Am ieșit din casă și m-am întors la gară cu capul umflat și cu o durere de cap cumplită. Ce afurisită pierdere de vreme. N-am găsit nimic - în afară de faptul că era evident de ce plecase Alicia din acea casă cât de repede putuse. Îmi amintea de propria evadare de acasă, la optsprezece ani, fugind de tata. Era mai mult decât evident de cine fugise Alicia - de Lydia Rose.

M-am gândit la tabloul pe care i-l făcuse Alicia Lydiei. O batjocură obscenă, îl numise ea. Păi, venise vremea să fac o vizită la galeria Aliciei și să găsesc pictura care o supăraseră atât de tare pe mătușa ei.

Când am plecat din Cambridge, ultimul gând a fost la Paul. Îmi părea rău de el, că trebuia să trăiască împreună cu femeia aia monstruoasă – să fie sclavul ei neplătit. Era o viață singuratică – nu-mi închipuiam că are mulți prieteni. Ori o iubită. De fapt, n-aș fi surprins dacă ar fi încă virgin. Era ceva pipernicit la el, în ciuda mărimii; ceva contradictoriu.

Lydia mi-a produs o antipatie bruscă și violentă – probabil din pricină că îmi amintea de tata. Aș fi ajuns ca Paul dacă rămâneam în acea casă; dacă rămâneam cu părinții mei în Surrey, la cheremul unui nebun.

M-am simțit deprimat pe tot drumul de întoarcere la Londra. Trist, obosit, aproape de lacrimi. N-aș fi putut spune dacă simțeam tristețea lui Paul ori pe a mea.

Când am ajuns acasă, Kathy nu era acolo.

I-am deschis laptopul și am încercat să intru în e-mail, dar n-am reușit. Ieșise din cont.

A trebuit să accept posibilitatea ca ea să nu mai repete niciodată greșeala. Aveam să tot încerc până mi se apleacă, să cedez în fața obsesiei, aducându-mă singur în pragul nebuniei? Eram destul de lucid ca să evaluez clișeul care devenisem – soțul gelos – și nu mi-a scăpat ironia faptului că în acest moment Kathy repeta rolul Desdemonei din *Othello*.

Ar fi trebuit să-mi trimit mie mesajele în prima seară, de cum le-am citit. Atunci aș fi avut niște dovezi concrete. Asta a fost greșeala mea. Ca atare, am început să mă îndoiesc de cele văzute. Oare mă puteam baza pe amintirile mele? La urma urmei, eram drogat până-n albul ochilor – oare nu înțelesesem aiurea ce citisem? M-am pomenit născocind teorii trase de păr ca să dovedesc nevinovăția lui Kathy. Poate că era doar un exercițiu de actorie – scria intrând în pielea personajului, pregătindu-se pentru *Othello*. Când s-a pregătit pentru *Toți fiii mei* și-a petrecut șase săptămâni vorbind cu accent american. Poate că acum se petrecea

ceva asemănător. Cu excepția faptului că mesajele erau semnate de Kathy, nu de Desdemona.

Măcar de mi-aș fi închипuit totul – atunci aș putea să uit, așa cum uiți un vis – m-aș putea trezi, și el s-ar destrăma. Însă eram prins în acest coșmar nesfârșit al neîncrederii, bănuielii, paranoiei. Cu toate că, la suprafață, nu se schimbaseră prea multe lucruri. Încă mai ieșeam la plimbare duminica, arătam la fel ca orice altă pereche care se preumbla prin parc. Poate că tăcerile noastre erau mai lungi decât de obicei, însă păreau destul de plăcute. Totuși, sub tăcere, în mintea mea se purta o conversație unilaterală febrilă. Repetam un milion de întrebări. De ce face asta? Cum poate s-o facă? De ce zice că mă iubește, și s-a măritat cu mine, și-o trage cu mine și împarte patul cu mine – și apoi mă minte de la obraz și mă tot minte, an după an? De câtă vreme durează povestea? Îl iubește pe bărbatul acela? O să mă părăsească pentru el?

M-am uitat în telefonul ei de vreo două ori, când era la duș, căutând SMS-uri, dar n-am găsit nimic. Dacă primise mesaje care s-o dea de gol, le ștersese. Nu era proastă; doar neglijentă, uneori. Poate că n-o să știu niciodată adevărul. Poate că n-o să-l aflu niciodată.

Într-un fel, așa speram.

Kathy s-a uitat cu atenție la mine în timp ce stăteam amândoi pe canapea, după plimbare.

– E totul în ordine?

– Ce vrei să zici?

– Nu știu. Pari un pic pleoștit.

– Azi?

– Nu numai azi. În ultima vreme.

Mi-am ferit privirea.

– Doar munca. Am o grămadă de lucruri pe cap.

Kathy a încuviințat. O strângere de mână compătimitoare. Era actriță bună. Aproape că puteam să cred că-i păsa.

- Cum merg repetițiile? am zis.

- Mai bine. Lui Tony i-au venit niște idei bune. O să lucrăm până târziu săptămâna viitoare ca să le punem în aplicare.

- Bine.

Nu mai credeam o boabă din ce spunea. Analizam fiecare propoziție, așa cum aș fi făcut cu un pacient. Căutam subtextul, citind printre rânduri indicii nonverbale - inflexiuni subtile, evaziuni, omisiuni. Minciuni.

- Ce mai face Tony?

- Bine, a zis, ridicând din umeri, ca să arate că nu se sinchisește.

N-am crezut asta. Îl idolatriza pe Tony, regizorul, și vorbea la nesfârșit despre el - cel puțin, obișnuia s-o facă, nu-l mai pomenise prea mult în ultima vreme. Vorbea despre piese și roluri și teatru - o lume necunoscută mie. Auzisem multe despre Tony; însă nu-l văzusem decât o dată, în treacăt, când m-am dus s-o iau pe Kathy după repetiție. Mi s-a părut ciudat că ea nu ne face cunoștință. Era căsătorit și soția lui era actriță; am avut impresia că lui Kathy nu prea-i place de ea. Poate că soția lui era la fel de geloasă ca mine pe relația lor. Am propus să ieșim toți patru la cină, însă Kathy n-a fost prea încântată de idee. Uneori mă întrebam dacă nu cumva încearcă să ne țină departe unul de altul.

Kathy și-a deschis laptopul. În timp ce scria a întors ecranul ca să nu-l văd. Îi auzeam degetele lovind în taste. Cui îi scria? Lui Tony?

- Ce faci? am întrebat, căscând.

- Îi trimit un mesaj verișoarei mele... Acum e la Sydney.

- Zău? Salut-o din partea mea.

- Bine.

Kathy a mai scris o vreme, apoi s-a oprit și a lăsat laptopul.

- Mă duc să fac o baie.

Am încuviințat din cap.

- Bine.

Mi-a aruncat o privire amuzată.

- Înveselește-te, dragule. Ești sigur că totul e în ordine?

Am zâmbit și am încuviințat din cap. S-a ridicat și a ieșit. Am așteptat până când am auzit ușa băii închizându-se și sunetul apei curgând. M-am mutat pe locul unde stătuse ea. M-am întins după laptop. L-am deschis cu degetele tremurătoare. Am redeschis motorul de căutare și m-am dus la adresa ei de e-mail.

Însă ieșise din cont.

Am împins deoparte laptopul cu scârbă. La un moment dat, toate astea trebuie să înceteze, mi-am zis. E calea pe care pândește nebunia. Ori eram deja nebun?

Tocmai mă pregăteam să mă urc în pat, trăgând deoparte cuvertura, când Kathy a intrat în dormitor cu periuța de dinți în mână.

- Am uitat să-ți spun. Nicole se întoarce la Londra săptămâna viitoare.

- Nicole?

- Ți-o amintești pe Nicole. Ne-am dus la petrecerea ei de rămas-bun.

- A, da. Credeam că s-a mutat la New York.

- S-a mutat. Și acum se întoarce. O pauză. Vrea să ne întâlnim joi... Joi seară, după repetiție.

Nu știu ce anume mi-a trezit bănuielile. Să fi fost faptul că se uita spre mine, dar fără să mă privească în ochi? Am simțit că minte. N-am spus nimic. Nici ea. A dispărut din ușă. O auzeam în baie, scuipând pasta de dinți și clătindu-și gura.

Poate că nu era nimic. Poate că era ceva cu totul nevinovat, și Kathy chiar avea să se întâlnească joi cu Nicole.

Poate.

Nu exista decât o modalitate de a afla.

De data asta nu era coadă în fața galeriei Aliciei, cum fusese în ziua aceea, în urmă cu șase ani, când mă dusesem s-o văd pe *Alcesta*. În vitrină era acum expus alt pictor, căruia, în ciuda posibilului său talent, îi lipsea fama Aliciei și, prin urmare, capacitatea de a atrage mulțimea.

Când am intrat în galerie, am început să tremur; era și mai frig decât pe stradă. Era ceva înghețat și în atmosferă, pe lângă temperatură; mirosea a bare din oțel dezgolite și a podele de ciment gol. Era lipsit de suflet, mi-am zis. Gol.

Custodele stătea la birou. S-a ridicat când m-am apropiat.

Jean-Felix Martin abia trecuse de patruzeci de ani, un bărbat chipeș cu ochi negri, la fel ca părul, îmbrăcat într-un tricou strâmt pe care era un craniu roșu. I-am spus cine sunt și de ce am venit. Spre surprinderea mea, părea foarte bucuros să vorbească despre Alicia. Vorbea cu accent. L-am întrebat dacă e francez.

- La origine - din Paris. Dar sunt aici din studenție - oh, de cel puțin douăzeci de ani. Acum mă consider mai degrabă britanic. A zâmbit și a arătat spre o încăpere din spate. Hai să bem o cafea.

- Mulțumesc.

Jean-Felix m-a condus într-un birou care era mai mult depozit, plin de tablouri.

- Cum o duce Alicia? a întrebat, umblând la o cafetieră care părea complicată. Tot nu vorbește?

Am clătinat din cap.

- Nu.

A încuviințat și a oftat.

- E tare trist. Ia loc, te rog. Ce vrei să știi? O să mă străduiesc cât pot de mult să răspund sincer. Jean-Felix mi-a oferit un zâmbet crispat, oarecum curios. Cu toate că nu prea pricep de ce ai venit la mine.

- Erai apropiat de Alicia, nu? În afară de relația profesională...

- Cine ți-a spus asta?

- Fratele lui Gabriel, Max Berenson. El mi-a sugerat să vorbesc cu tine.

Jean-Felix și-a dat ochii peste cap.

- Oh, l-ai văzut pe Max, da? Ce individ *plicticos*.

A spus-o cu atâta dispreț, încât nu mi-am putut stăpâni râsul.

- Îl cunoști pe Max Berenson?

- Destul de bine. Mai bine decât mi-aș dori. Mi-a înmânat o ceșcuță cu cafea. Eu și Alicia eram foarte apropiați. Foarte apropiați. Ne cunoaștem de mulți ani - cu mult înainte de a-l fi întâlnit pe Gabriel.

- Nu mi-am dat seama de asta.

- O, da. Am fost colegi la școala de artă. Și după ce am absolvit, am zugerăvit împreună.

- Vrei să zici că ați colaborat?

- Păi, nu chiar. Jean-Felix a râs. Vreau să zic că am zugerăvit împreună pereți. Ca zugravi de locuințe.

Am zâmbit.

- A, înțeleg.

- S-a dovedit că sunt mai bun la zugrăvit decât la pictat. Așa că am renunțat, cam în perioada în care arta Aliciei a început să ia avânt. Și când am ajuns să conduc acest spațiu mi s-a părut normal să prezint lucrările Aliciei. A fost un proces foarte firesc, organic.

- Da, așa pare. Și cum a fost cu Gabriel?

- Ce-i cu el?

Am simțit aici o zbârlire, o reacție defensivă care mi-a dat de înțeles că era o cale pe care merita s-o explorez.

- Păi, mă întreb cum se potrivește el în dinamica asta. Presupun că l-ai cunoscut destul de bine?

- Nu cine știe ce.

- Nu?

- Nu. Jean-Felix a șovăit o clipă. Gabriel nu s-a ostenit să mă cunoască. Era foarte... preocupat de sine însuși.

- S-ar zice că nu ți-a plăcut de el.

- Nu prea mult. Nu cred că-i plăcea de mine. De fapt, știu că nu.

- De ce?

- Habar n-am.

- Crezi că era, poate, gelos? Pe relația ta cu Alicia? Jean-Felix a sorbit din cafea și a încuviințat.

- Mda. E posibil.

- Te-a considerat, poate, o amenințare?

- Asta să mi-o spui tu. Se pare că ai toate răspunsurile.

Am priceput aluzia. N-am mai insistat. În schimb, am încercat altă abordare.

- Ai văzut-o pe Alicia cu câteva zile înaintea crimei, mi se pare?

- Da. M-am dus acasă la ea.

- Îmi poți povesti un pic?

- Păi, urma să aibă o expoziție și rămăsese în urmă cu lucrul. Era îngrijorată, pe drept cuvânt.

- Nu văzuseși nici unul dintre noile tablouri?

- Nu. Mă tot amâna. Mi-am zis că-i mai bine să văd ce face. Mă așteptam să fie în atelierul din fundul grădinii. Dar nu era.

- Nu?

- Nu. Am găsit-o în casă.

- Cum ai intrat?

Jean-Felix a părut surprins de întrebare.

- Poftim?

Îmi dădeam seama că făcea o evaluare mintală rapidă. Apoi a dat din cap.

- A, pricep ce vrei să spui, a zis. Păi, era o poartă din stradă spre fundul grădinii. De obicei era descuiată. Și din grădină am intrat în bucătărie pe ușa din spate. Care era și ea descuiată. A zâmbit. Știi, pari mai degrabă detectiv decât psihiatru.

- Sunt psihoterapeut.

- E vreo diferență?

- Nu fac decât să încerc să înțeleg starea de spirit a Aliciei. În ce dispoziție ți s-a părut că era?

Jean-Felix a ridicat din umeri.

- Părea în ordine. Un pic stresată din pricina lucrului.

- Asta-i tot?

- Nu părea că are de gând să-și împuște soțul peste câteva zile, dacă la asta te referi. Părea... bine. A băut restul de cafea și a șovăit ca și cum i-ar fi venit o idee. Ai vrea să vezi niște tablouri de-ale ei?

Fără să aștepte răspunsul, Jean-Felix s-a ridicat și s-a dus la ușă, făcându-mi semn să-l urmez.

- Vino.

20

L-am urmat pe Jean-Felix într-un depozit. S-a dus la o ladă mare, a tras aproape un suport și a scos trei tablouri învelite în pături. Le-a sprijinit pe el. L-a dezvelit cu grijă pe fiecare. Apoi s-a dat înapoi și mi l-a prezentat pe primul cu un gest afectat.

- *Voilà.*

M-am uitat la pictură. Avea aceeași calitate foto-realistă ca și celelalte lucrări ale Aliciei. Era o reprezentare aproape geografică a accidentului de mașină care îi omorâse mama. O femeie stătea în mașina distrusă, aplecată peste volan. Era plină de sânge și, evident, moartă. Spiritul, sufletul ei se ridica din cadavru, ca o pasăre mare cu aripi galbene, înălțându-se spre cer.

- Nu-i splendid? a zis Jean-Felix, privind tabloul. Toate nuanțele de galben și roșu și verde - m-aș putea pierde în el. E voios.

Voios nu era cuvântul pe care l-aș fi ales. Tulburător, probabil. Nu știam prea bine ce simțeam în legătură cu el.

M-am dus la tabloul următor. Iisus pe cruce. Sau nu?

- E Gabriel, a zis Jean-Felix. Seamănă mult.

Era Gabriel - însă Gabriel înfățișat ca Iisus, țintuit, atârând pe cruce, cu sângele picurând din răni, cu

cunună de spini pe cap. Ochii nu priveau în jos, ci se uitau înainte – fără să clipească, chinuiți, fără-ndoială plini de reproș. Păreau că mă străpung. M-am uitat la pictură mai de aproape – la obiectul nepotrivit prins cu o curea pe pieptul lui Gabriel. O pușcă.

– E arma care l-a ucis?

Jean-Felix a încuviințat din cap.

– Da. Era a lui, mi se pare.

– Și a fost pictat înainte de crimă?

– Cam cu o lună înainte. Arată ce avea în minte Alicia, nu? Jean-Felix s-a dus la al treilea tablou. Era o pânză mai mare decât celelalte. Acesta e cel mai bun. Dă-te înapoi ca să vezi mai bine.

M-am supus și am făcut câțiva pași în spate. Apoi m-am răsucit și am privit. În clipa în care am văzut tabloul, am izbucnit fără să vreau în râs.

Subiectul era mătușa Aliciei, Lydia Rose. Și era evident de ce o supăraseră așa de tare. Lydia era goală, culcată pe un pat mititel. Patul se încovoia sub greutatea ei. Era enormă, monstruos de grasă, o explozie de carne care se revărsa peste pat și ajungea pe podea și se întindea prin cameră, unduindu-se ca niște valuri de cremă cenușie.

– Dumnezeuule, am zis. E o cruzime.

– Cred că e încântător. Jean-Felix m-a privit cu interes. O cunoști pe Lydia?

– Da. Am fost s-o văd.

– Înțeleg, a zis, zâmbind. Ți-ai făcut temele. N-am cunoscut-o pe Lydia. Alicia o ura, știi.

– Da, am zis, privind tabloul. Da, văd asta.

Jean-Felix s-a apucat să învelească la loc tablourile, cu grijă.

– Și *Alcesta*? am zis. Pot s-o văd?

– Sigur. Vino cu mine.

Jean-Felix m-a condus de-a lungul coridorului îngust până la capătul galeriei. Acolo, *Alcesta* ocupa singură un perete. Era la fel de frumoasă și de misterioasă cum îmi aminteam. Alicia despuiată în atelier, în fața unei pânze goale, pictând cu o pensulă roșie ca sângele. Am cercetat expresia Aliciei. Din nou sfida orice interpretare. M-am încruntat.

- E imposibil de descifrat.

- Asta e ideea - e un refuz de a comenta. E un tablou despre tăcere.

- Nu prea înțeleg ce vrei să zici.

- Păi, în miezul artei zace un mister. Tăcerea Aliciei este taina ei - misterul ei, în sens religios. De aceea l-a numit *Alcesta*. Ai citit piesa? Scrisă de Euripide. S-a uitat la mine cu curiozitate. Citește-o. Atunci o să înțelegi.

Am încuviințat - și apoi am observat la tablou ceva ce nu văzusem înainte. M-am aplecat ca să văd mai bine. Pe masa din fundalul tabloului era un vas cu fructe - mere și pere. Iar pe merele roșii erau niște umflături mici și albe - umflături albe și alunecoase care se furișau în mere și în jurul lor. Le-am arătat cu degetul.

- Sunt...?

- Viermi? Jean-Felix a încuviințat din cap. Da.

- Fascinant. Mă întreb ce înseamnă.

- E minunat. O capodoperă. Cu adevărat. Jean-Felix a oftat și mi-a aruncat o privire scurtă peste tablou. Și-a coborât vocea, de parcă Alicia ar fi putut să ne audă. Ce păcat că n-ai cunoscut-o pe atunci. Era cea mai interesantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Cei mai mulți oameni nu sunt vii, știi, nu cu adevărat - umblă prin viață ca niște somnambuli. Însă Alicia era atât de intens vie... Era greu să-ți dezlipești

privirea de ea. Jean-Felix și-a întors capul spre tablou și s-a uitat la trupul despiuat al Aliciei. Atât de frumoasă.

M-am uitat iar la trupul Aliciei. Însă acolo unde Jean-Felix vedea frumusețe, eu vedeam doar durere; vedeam rănila pe care și le făcuse singură și cicatricile vătămării de sine.

- Ți-a spus vreodată de încercarea de sinucidere?

Tatonam, însă Jean-Felix a mușcat momeala.

- A, știi de asta? Da, sigur.

- După ce a murit tatăl ei?

- S-a prăbușit cu totul. A încuviințat. Adevărul e că Alicia era dată peste cap de-a binelea. Nu ca artist, ci ca om era extrem de vulnerabilă. Când tatăl ei s-a spânzurat, a fost prea mult. N-a putut să facă față.

- Trebuie să-l fi iubit foarte mult.

Jean-Felix a scos un soi de hohot de râs sugrumat. S-a uitat la mine ca și cum aș fi fost nebun.

- Ce vrei să zici?

- Cum adică?

- Alicia nu-l iubea. Își ura tatăl. Îl disprețuia.

Asta m-a lăsat cu gura căscată.

- Alicia ți-a spus asta?

- Sigur că da. Îl ura încă din copilărie - de când a murit mama ei.

- Dar - atunci de ce a încercat să se sinucidă după moartea lui? Dacă n-a fost durere, ce-a fost?

Jean-Felix a ridicat din umeri.

- Vinovăție, poate? Cine știe?

„E ceva ce nu-mi spune“, mi-am zis. Ceva nu se potrivea. Ceva nu era cum trebuie.

I-a sunat telefonul.

- Scuză-mă un moment, a zis.

S-a întors cu spatele la mine ca să răspundă. Se auzea vocea unei femei. Au vorbit un pic, stabilind o întâlnire. „Te sun eu, dragă“, a zis și a închis.

Jean-Felix s-a răsucit spre mine.

- Scuză-mă.

- Nu-i nimic. Iubita?

A zâmbit.

- Doar o prietenă... Am o mulțime de prietene.

„Pun pariu că ai“, mi-am zis. Am simțit un fior de dezgust; nu știam prea bine de ce. Când m-a condus afară i-am pus o ultimă întrebare:

- Doar un singur lucru. Ți-a vorbit vreodată Alicia de un medic?

- Un medic?

- Se pare că a mers la un medic cam în perioada tentativei de sinucidere. Încerc să dau de el.

- Hmm. Jean-Felix s-a încruntat. Se poate... era cineva...

- Îți amintești numele?

S-a gândit un moment și a clătinat din cap.

- Îmi pare rău. Nu, zău că nu.

- Ei bine, dacă îți vine în minte, poate că o să-mi dai de știre?

- Sigur. Dar mă îndoiesc. S-a uitat la mine și a șovăit. Vrei un sfat?

- Nu mi-ar strica.

- Dacă vrei cu adevărat s-o faci pe Alicia să vorbească... dă-i niște vopsele și pensule. Las-o să picteze. E singurul fel în care o să-ți vorbească. Prin arta ei.

- E o idee interesantă... Mi-ai fost de mare ajutor. Mulțumesc, domnule Martin.

- Spune-mi Jean-Felix. Și, când o vezi pe Alicia, spune-i că o iubesc.

A zâmbit și din nou am simțit o ușoară repulsie: Jean-Felix avea ceva ce îmi cădea greu la stomac. Îmi dădeam seama că fusese cu adevărat apropiat de Alicia; se știau de mult timp și era limpede că era atras de ea.

Era îndrăgostit de ea? Nu eram sigur. M-am gândit la fața lui Jean-Felix când se uita la *Alcesta*. Da, era dragoste în ochii lui, dar dragoste pentru tablou, nu neapărat pentru cea care îl pictase. Arta era cea la care râvnea Jean-Felix. Altfel, ar fi vizitat-o pe Alicia la The Grove. N-ar fi părăsit-o, eram sigur de asta. Un bărbat nu părăsește niciodată în acest fel o femeie.

Nu, dacă o iubește.

În drum spre serviciu am intrat în Waterstones și am cumpărat un exemplar din *Alcesta*. În introducere scria că este cea mai veche dintre tragediile lui Euripide care s-au păstrat, și una dintre cele mai puțin jucate.

M-am apucat de ea în metrou. Nu era ceva de citit pe nerăsuflete. O piesă chiar ciudată. Eroul, Admet, e condamnat la moarte de către Parce. Însă, mulțumită lui Apollo, care intervine pentru el, i se oferă o porțiță de scăpare – Admet poate să rămână în viață dacă e în stare să convingă pe altcineva să moară în locul său. Își întreabă mama și tatăl dacă primesc să moară în locul lui, dar ei îl refuză fără ocolișuri. Nu prea știi ce să crezi despre Admet în acest moment. Nu-i un comportament prea eroic, oricum ai lua-o, și vechii greci trebuie să-l fi considerat cam gogoman. *Alcesta* e făcută dintr-un aluat mai puternic – se oferă să moară în locul soțului. Poate că nu se așteaptă ca Admet să se învoiască, însă el o face, și *Alcesta* moare, ajungând în Hades.

Totuși, lucrurile nu se termină aici. E un soi de happy-end, *deux ex machina*. Hercule o răpește pe *Alcesta* din Hades și o aduce înapoi pe tărâmul celor vii. Ea revine la viață. Admet e mișcat până la lacrimi

de regăsirea soției. Emoțiile Alcestei sunt mai greu de deslușit – ea rămâne tăcută. Nu vorbește.

Am tresărit citind asta. Nu-mi credeam ochilor.

Am citit iarăși ultima pagină a piesei, încet, cu atenție.

Alcesta se întoarce din morți, iarăși vie. Și rămâne tăcută – nu poate sau nu vrea să vorbească despre cele trăite. Admet, disperat, apelează la Hercule:

„Și ea de ce-a rămas acuma fără glas?”

Nu vine nici un răspuns. Tragedia se încheie cu Alcesta condusă înapoi în casă de Admet – în tăcere.

De ce? De ce-a rămas fără glas?

JURNALUL ALICIEI BERENSON

2 august

Azi e și mai cald. Se pare că e mai cald la Londra decât la Atena. Dar măcar Atena are o plajă.

Azi m-a sunat Paul, din Cambridge. Am fost surprinsă să-i aud vocea. Nu mai vorbiserăm de luni întregi. Primul gând a fost că probabil o fi murit mătușa Lydia – nu mi-e rușine să spun că am simțit o străfulgerare de ușurare.

Dar nu de asta sunase Paul. De fapt, nu prea știu de ce m-a sunat. A fost destul de evaziv. Tot așteptam să ajungă la miezul chestiunii, însă n-a făcut-o. Mă tot întreba dacă sunt bine, dacă Gabriel e bine și mormăia ceva despre faptul că Lydia era ca întotdeauna.

– O să vin în vizită, am zis. N-am mai fost de o veșnicie, aveam de gând s-o fac.

Adevărul e că am multe sentimente complicate legate de mersul acasă și de faptul de a fi în acea casă, cu Lydia și Paul. Prin urmare, amân întoarcerea și ajung să mă simt vinovată, așa că nu ies în câștig nici așa, nici așa.

- Ar fi plăcut să stăm la povești, am zis. O să vin să te văd curând. Tocmai ieșeam din casă, așa că...

Și atunci Paul a vorbit atât de încet, încât nu l-am auzit.

- Poftim? am zis. Vrei, te rog, să repeți?

- Am zis că am neazuri, Alicia. Am nevoie de ajutorul tău.

- Despre ce e vorba?

- Nu pot să-ți spun la telefon. Trebuie să te văd.

- Dar... nu cred că pot să vin chiar acum la Cambridge.

- Vin eu la tine. După-amiază. Bine?

Era în vocea lui Paul ceva care m-a făcut să accept fără să stau pe gânduri. Părea disperat.

- Bine, am zis. Ești sigur că nu-mi poți spune acum?

- Ne vedem mai târziu, a zis Paul și a închis.

M-am gândit la asta tot restul dimineții. Ce-ar putea să fie așa de grav încât Paul să apeleze tocmai la mine? Era ceva legat de Lydia? Sau poate de casă? N-avea nici o noimă.

N-am fost în stare să lucrez deloc după prânz. Am dat vina pe arșiță, dar, de fapt, mintea mea era în altă parte. Am tândălit prin bucătărie, uitându-mă pe fereastră, până l-am văzut pe Paul pe stradă. Mi-a făcut semn cu mâna.

- Bună, Alicia.

Primul lucru care m-a izbit a fost cât de rău arăta. Slăbise mult, mai ales la față, la tâmple și la maxilar. Arăta ca un schelet, bolnăvicios. Epuizat. Speriat.

Am stat în bucătărie, cu ventilatorul portabil pornit. I-am oferit o bere, dar a zis că ar prefera ceva mai tare, ceea ce m-a surprins, pentru că nu-mi amintesc să fi fost mare băutor. I-am turnat un whisky - unul mic -, și el și-a mai turnat când a crezut că nu mă uit.

La început n-a zis nimic. Am stat în tăcere o vreme. Și apoi a repetat ce spusese la telefon. Aceleași cuvinte:

- Am necazuri.

L-am întrebat ce vrea să zică. Era vorba despre casă?

Paul m-a privit cu o față lipsită de expresie. Nu, nu era casa.

- Atunci ce?

- Eu, a zis. A șovăit o clipă, apoi a mărturisit. Am jucat. Și mă tem că am pierdut o grămadă de bani.

A reieșit că joacă în mod regulat de ani întregi. A zis că a pornit ca o modalitate de a ieși din casă - un loc unde să meargă, ceva de făcut, un pic de distracție -, și nu pot spune că-l învinovățesc. Dar a pierdut din ce în ce mai mult, iar acum lucrurile au scăpat de sub control. A luat din economii. Și de la bun început nu era prea mult acolo.

- De cât ai nevoie? am întrebat.

- Douăzeci de mii.

Nu-mi venea să cred.

- Ai pierdut douăzeci de mii?

- Nu deodată. Și am împrumutat de la niște tipi, iar acum își vor banii înapoi.

- Ce tipi?

- Dacă nu-i plătesc, am încurcat-o.

- I-ai spus mamei tale?

Știam deja răspunsul la întrebare. Paul o fi el cam aiurea, dar nu e prost.

- Sigur că nu. Mama m-ar omorî. Am nevoie de ajutorul tău, Alicia. De aceea sunt aici.

- N-am atâția bani, Paul.

- O să ți-i dau înapoi. N-am nevoie de toți odată. Doar de o parte.

N-am spus nimic, și el a insistat. „Ei“ voiau o parte în seara asta. Nu îndrăznește să se înapoieze cu mâna

goală. Oricât aş putea să-i dau, cât de cât. Nu ştiam ce să fac. Voiam să-l ajut, dar bănuiam că a-i da bani nu era felul de a trata această problemă. Mai ştiam şi că era greu să-şi ţină datoriile ascunse de mătuşa Lydia. Nu ştiu ce aş face dacă aş fi în locul lui Paul. Probabil că e mai înspăimântător s-o înfrunţi pe Lydia decât rechinii-cămătari.

- O să-ţi scriu un cec, am zis, în cele din urmă.

Paul părea jalnic de recunoscător, tot mormăia „mulţumesc, mulţumesc“.

I-am scris un cec de două mii de lire, plătitibil în numerar. Ştiu că nu asta voia, dar toată treaba era un teritoriu necunoscut pentru mine. Şi nu sunt sigură dacă să cred tot ce a spus. Ceva suna a făcătură.

- Poate că îţi fac rost de mai mult după ce vorbesc cu Gabriel, am zis. Dar e mai bine să găsim altă cale de ieşire. Ştii, fratele lui Gabriel e avocat. Poate că ar putea...

Paul a sărit cât colo, îngrozit, scuturând din cap.

- Nu, tot zicea, nu, nu. Nu-i spune lui Gabriel. Nu-l băga şi pe el. Te rog. O să găesc o cale de ieşire. O s-o găesc.

- Cum rămâne cu Lydia? Poate că ar trebui să...

Paul şi-a scuturat capul cu înverşunare şi a luat cecul. Părea dezamăgit de sumă, dar n-a zis nimic. A plecat curând după aceea.

Am impresia că l-am dezamăgit. E o impresie pe care am avut-o întotdeauna în privinţa lui Paul, încă din copilărie. Niciodată nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor lui - că ar fi trebuit să fiu pentru el o figură maternă. Ar trebui să mă cunoască mai bine. Nu sunt genul mămos.

I-am spus lui Gabriel când s-a întors. Şi, fireşte, s-a supărat pe mine. A zis că n-ar fi trebuit să-i dau

lui Paul nici un ban; și că nu-i datorez nimic, nu e răspunderea mea.

Știu că Gabriel are dreptate, însă adevărul e că nu mă pot abține să nu mă simt vinovată. Eu am scăpat de casa aia și de Lydia, Paul nu. Încă e prins în capcană acolo. Încă are opt ani. Vreau să-l ajut.

Însă nu știu cum.

6 august

Mi-am petrecut întreaga zi pictând, experimentând cu fundalul tabloului cu Iisus. Am făcut schițe după imagini pe care le-am fotografiat în Mexic – pământ roșu, crăpat, tufe întunecate, ghimpoase –, gândindu-mă cum să prind acea căldură, acea ariditate cumplită – și apoi l-am auzit pe Jean-Felix strigându-mă.

– Hei, păpușă, a zis. Te deranjez? Lucrezi?

– Da, chiar lucrez.

– Bine, bine, a zis. Continuă. Nu mai sunt decât șase săptămâni până la expoziție, știi. Ai rămas groaznic de mult în urmă. A hohotit, cu râsul ăla nesuferit. Probabil că mutra pe care am făcut-o m-a dat de gol, pentru că a adăugat iute: Glumesc. N-am venit să te verific.

N-am zis nimic. Doar m-am întors în atelier, iar el m-a urmat. Și-a tras un scaun în fața ventilatorului. Și-a aprins o țigară și fumul s-a învârtit în jurul lui. M-am întors la șevalet și am luat pensula. Jean-Felix a vorbit în timp ce eu am lucrat. S-a plâns de căldură, zicând că Londra nu era pregătită pentru a înfrunța acest fel de vreme. A comparat-o defavorabil cu Parisul și alte orașe. După o vreme nu l-am mai ascultat. Îi tot dădea cu gura, văicărindu-se, căutându-și scuze,

plângându-și de milă, plictisindu-mă de moarte. Nu mă întreabă niciodată nimic. Nu-l interesez cu adevărat. Chiar și după toți acești ani, nu sunt decât mijlocul de a atinge un scop – sunt publicul Spectacolului Jean-Felix.

Poate că-i urât din partea mea. E un vechi prieten – și mi-a fost întotdeauna alături. Se simte singur, asta-i tot. La fel ca mine. Ei bine, eu prefer să fiu singură decât cu persoana nepotrivită. De aceea n-am avut vreo relație serioasă înainte de Gabriel. Îl așteptam pe Gabriel, pe cineva adevărat, pe cât de solid și de adevărat pe cât erau ceilalți de falși. Jean-Felix a fost întotdeauna gelos pe relația noastră. A încercat să ascundă asta – și încă mai încearcă –, dar mi-e clar că-l urăște pe Gabriel. Întotdeauna spune despre el lucruri neplăcute, sugerând că Gabriel nu e la fel de talentat ca mine, că e înfumurat și egocentric. Cred că Jean-Felix își închipuie că într-o bună zi o să mă câștige de partea sa și o să-i cad la picioare. Ceea ce nu pricepe e că prin fiecare comentariu meschin și remarcă mușcătoare mă împinge și mai mult în brațele lui Gabriel.

Jean-Felix face aluzie întotdeauna la prietenia noastră care durează de mult, mult timp – cu asta se agață de mine – intensitatea acelor primi ani, când eram doar „noi împotriva lumii întregi“. Dar nu cred că Jean-Felix își dă seama că se agață de o parte a vieții mele în care nu eram fericită. Și orice dram de afecțiune am față de Jean-Felix este pentru acea perioadă. Suntem ca un cuplu căsătorit din care a dispărut iubirea. Azi îmi dau seama cât de mult îmi displace omul.

– Lucrez, am zis. Trebuie să mă ocup de asta, așa că, dacă nu ți-e cu supărare...

Jean-Felix s-a strâmbat.

- Îmi ceri să plec? Te urmăresc pictând de când ai pus prima dată mâna pe pensulă. Dacă te-am împiedicat să lucrezi în toți acești ani, mi-ai fi putut spune ceva mai devreme.

- Spun ceva acum.

Fața îmi ardea și simțeam că mă înfurii. Nu mă puteam stăpâni. Am încercat să pictez, însă mâna îmi tremura. Simțeam că Jean-Felix se uită la mine - îi puteam auzi de-a binelea mintea funcționând - ticăind, zbârnâind, învârtindu-se.

- Te-am supărat, a zis, în cele din urmă. De ce?

- Tocmai ți-am spus. Nu poți să tot dai buzna așa. Trebuie să-mi trimiți un mesaj sau să suni.

- Nu mi-am dat seama că am nevoie de invitație scrisă ca să-mi văd cea mai bună prietenă.

A fost o pauză. Îi picase prost. Presupun că nu exista altă modalitate. Nu plănuisem să i-o spun așa - aveam de gând să-i dau vestea mai blând. Dar, cumva, nu m-am putut stăpâni. Și chestia ciudată e că *voiam* să-l rănesc. Voiam să fiu brutală.

- Jean-Felix, ascultă-mă.

- Ascult.

- Nu există o modalitate ușoară să o spun. Dar, după expoziție, e vremea să se schimbe ceva.

- Ce să se schimbe?

- Să se schimbe galeria. În ceea ce mă privește.

Jean-Felix s-a uitat la mine uluit. Arăta ca un băiețel, gata să izbucnească în lacrimi, dar mi-am dat seama că nu simțeam decât iritare.

- E vremea unui nou început, am zis. Pentru amândoi.

- Înțeleg, a zis. Și presupun că asta e ideea lui Gabriel?

- Gabriel n-are nimic de-a face cu asta.

- Mă urăște de moarte.

- Vorbești prostii.

- Te-a înveninat împotriva mea. Am văzut asta.

O face de ani întregi.

- Nu-i adevărat.

- Ce altă explicație există? Ce alt motiv ai putea avea ca să-mi înfigi cuțitul în spate?

- Nu fi atât de melodramatic. E vorba doar despre galerie. Nu-i vorba despre noi doi. O să fim în continuare prieteni. Mai putem sta la taclale.

- Dacă mai întâi îți trimit un mesaj sau sun? A râs și a început să vorbească repede, ca și cum ar fi încercat să-și descarce sufletul înainte să-l pot opri. Oho, a zis, oho, oho. În tot acest timp am crezut cu adevărat în ceva, știi, în relația dintre noi doi – și acum ai hotărât că nu înseamnă nimic. Pur și simplu. Nimeni nu ține la tine ca mine, știi. Nimeni.

- Jean-Felix, te rog...

- Nu-mi vine să cred că ai hotărât și gata.

- Tot vreau să-ți spun de-o vreme.

Era clar că spusese ceva nepotrivit. Jean-Felix părea stupefiat.

- Cum adică de-o vreme? De cât timp?

- Nu știu. De-o vreme.

- Și ai jucat un rol în fața mea? Asta e? Sfinte Dumnezeule, Alicia. Nu pune capăt așa. Nu te lepăda de mine așa.

- Nu mă lepăd de tine. Nu mai fi așa de teatral. O să fim întotdeauna prieteni.

- Hai s-o luăm mai ușurel. Știi de ce-am venit? Ca să te invit la teatru vineri. A scos din haină două bilete și mi le-a arătat – erau pentru o tragedie de Euripide, la Național. Aș vrea să vii cu mine. E un mod mai

civilizat de a-ți lua rămas-bun, nu crezi? De dragul vremurilor de demult. Nu spune nu.

Am șovăit. Era ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac. Dar nu voiam să-l supăr și mai tare. În momentul acela cred că aș fi fost de acord cu orice, doar să-l urnesc de acolo. Așa că am spus da.

Ora 22.30

Când Gabriel a venit acasă, i-am spus ce s-a întâmplat cu Jean-Felix. A zis că oricum nu înțelesese nicio dată prietenia noastră. A zis că Jean-Felix are ceva care îți dă fiori și că nu-i place felul în care se uită la mine.

- Și cum se uită?

- Ca și când ai fi proprietatea lui, ceva de genul ăsta. Cred că ar trebui să părăsești galeria acum, înainte de expoziție.

- Nu pot să fac asta, e prea târziu. Nu vreau să mă urască. Nu știi cât de răzbunător e.

- S-ar zice că ți-e frică de el.

- Nu-mi este. Doar că mi-e mai ușor așa, să mă desprind treptat.

- Cu cât mai curând, cu atât mai bine. E îndrăgostit de tine. Știi asta, nu?

N-am protestat, însă Gabriel se înșală. Jean-Felix nu-i îndrăgostit de mine. E mai legat de tablourile mele decât de mine. Ceea ce e încă un motiv să mă îndepărtez de el. Lui Jean-Felix nu-i pasă deloc de mine. Totuși, Gabriel are dreptate în privința unui lucru.

Mi-e frică de el.

23

L-am găsit pe Diomedes în cabinetul său. Stătea pe un taburet în fața harpei cu coarde aurii.

- E un obiect minunat, am zis.

Diomedes a încuviințat.

- Și e foarte greu să cânti la el. A demonstrat, alunecând cu degete iubitoare peste coarde. În încăperea a răsunat o cascadă de sunete. Ai vrea să încerci?

Am zâmbit și am clătinat din cap. A răs.

- Te tot întreb, vezi tu, nădăjduind că o să te răzgândești. Nu renunț niciodată.

- Nu prea am talent la muzică. Mi-a spus-o, deloc pe ocolite, profesorul meu de muzică de la școală.

- La fel cu terapia, în muzică este vorba despre o relație, care depinde în întregime de profesorul pe care îl alegi.

- Nu încape îndoială că asta e adevărat.

A aruncat o privire pe fereastră și a dat din cap spre cerul care se întuneca.

- Norii aceia au zăpadă în ei.

- Mie mi se par nori de ploaie.

- Nu, e zăpadă, a zis. Crede-mă, mă trag dintr-un lung șir de păstori greci. În seara asta o să ningă.

Diomedes le-a aruncat norilor o ultimă privire plină de speranță, apoi s-a întors din nou spre mine.

- Cu ce te pot ajuta, Theo?

- Uite.

Am făcut cartea să alunece peste birou. S-a uitat la ea.

- Ce e?

- O tragedie scrisă de Euripide.

- Asta văd. De ce mi-o arăți?

- Păi, e *Alcesta* - titlul pe care Alicia l-a dat autoportretului pictat după uciderea lui Gabriel.

- O, da, da, așa e. S-a uitat la carte cu mai mult interes. Și-a atribuit rolul unei eroine tragice.

- Se poate. Trebuie să recunosc că sunt în ceață. M-am gândit că poate te vei descurca mai bine decât mine.

- Pentru că sunt grec? A râs. Presupui că eu cunosc foarte bine toate tragediile grecești?

- Păi, mai bine decât mine, în orice caz.

- Nu văd de ce. E ca și cum ai presupune că orice englez cunoaște foarte bine opera lui Shakespeare. Mi-a aruncat un zâmbet compătimitor. Ai noroc că asta e diferența între țările noastre. Fiecare grec cunoaște tragediile. Tragediile sunt miturile noastre, istoria noastră - sângele nostru.

- Atunci vei putea să mă ajuți în privința acesteia. Diomedes a luat cartea și a răsfoit-o.

- Și care e problema ta?

- Problema mea este faptul că ea nu vorbește. *Alcesta* moare în locul soțului ei. Iar la sfârșit învie, dar rămâne tăcută.

- Aha. La fel ca Alicia.

- Da.

- Din nou, pun întrebarea - care e problema ta?

- Ei bine, evident, există o legătură, dar n-o înțeleg.

De ce nu vorbește *Alcesta* la sfârșit?

- Păi, tu ce crezi?

- Nu știi. Poate că e copleșită de emoție?

- Se poate. Ce fel de emoție?

- Bucurie?

- Bucurie? A râs. Theo, gândește-te. Tu cum te-ai simți? Persoana pe care o iubești cel mai mult pe lume te-a condamnat să mori, din pricina lașității sale. Asta e o mare trădare.

- Vrei să zici că era supărată?

- N-ai fost trădat niciodată?

Întrebarea m-a străpuns ca un cuțit. Am simțit că mă înroșesc. Buzele mi s-au mișcat, dar n-a ieșit nici un sunet.

Diomedes a zâmbit.

- Văd că ai fost. Așadar... spune-mi. Cum se simte Alcesta?

- Mânioasă. Este... mânioasă.

- Da. Diomedes a încuviințat din cap. Mai mult decât mânioasă. E devastată - de furie. A chicotit. Nu te poți abține să nu te întrebi cum va fi în viitor relația dintre Alcesta și Admet. Încrederea, odată pierdută, e greu de regăsit.

A fost nevoie de câteva clipe până să mă încumet să vorbesc.

- Și Alicia?

- Ce-i cu ea?

- Alcesta a fost condamnată la moarte de lașitatea soțului. Iar Alicia...

- Nu, Alicia n-a murit... Nu fizic. A lăsat cuvântul în aer. Din punct de vedere *psihic*, pe de altă parte...

- Vrei să spui că s-a întâmplat ceva - care i-a ucis spiritul... Care i-a ucis sentimentul că e vie?

- S-ar putea.

Mă simțeam nemulțumit. Am luat cartea și m-am uitat la ea. Pe copertă era o statuie antică - o femeie

frumoasă imortalizată în marmură. M-am uitat la ea, gândindu-mă la ceea ce-mi spusese Jean-Felix.

- Dacă Alicia e moartă... ca Alcesta, atunci trebuie s-o readucem la viață.

- Corect.

- M-am gândit că, dacă pictura este pentru Alicia mijlocul ei de exprimare, ce-ar fi să-i oferim un glas?

- Și cum să facem asta?

- Ce-ar fi s-o lăsăm să picteze?

Diomedes mi-a aruncat o privire surprinsă - urmată de o fluturare neglijentă a mâinii.

- Face deja terapie prin pictură.

- Nu vorbesc despre terapia prin pictură. Vorbesc despre ideea ca Alicia să lucreze în felul ei - singură, cu propriul spațiu de creație. S-o lăsăm să se exprime, să-și elibereze emoțiile. Asta ar putea face minuni.

Diomedes n-a răspuns o vreme. A chibzuit.

- Va trebui să aranjezi cu cea care se ocupă de terapia prin pictură. Te-ai întâlnit cu ea? Rowena Hart? Nu-i ușor de convins.

- O să stau de vorbă cu ea. Dar am binecuvântarea ta?

Diomedes a ridicat din umeri.

- Dacă o poți convinge pe Rowena, dă-i drumul. Îți pot spune de pe acum - n-o să-i placă ideea. N-o să-i placă deloc.

24

- Cred că e o idee minunată, a zis Rowena.

- Da? Am încercat să nu-mi arăt surprinderea. Chiar așa?

- O, da. Singura problemă e că Alicia n-o să vrea.

- Ce te face să fii atât de sigură?

Rowena a pufnit cu dispreț.

- Pentru că Alicia este cea mai puțin simțitoare, cea mai necomunicativă japiță cu care am lucrat vreodată.

- Ah.

Am urmat-o pe Rowena în sala de pictură. Podeaua era stropită cu vopsele ca un mozaic abstract, iar pereții erau acoperiți cu lucrări - unele dintre ele bune, cele mai multe doar ciudate. Rowena avea părul blond și scurt, o încruntare săpată adânc și un aer sceptic, fără îndoială din pricina șirului nesfârșit de pacienți care nu cooperau. Alicia era, clar, una dintre aceste dezamăgiri.

- Nu participă la terapia prin pictură? am zis.

- Nu. Rowena a continuat să pună teancuri de picturi pe un raft în timp ce vorbea. Am avut mari speranțe când s-a alăturat grupului - am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să se simtă bine-venită -, dar nu face decât să stea acolo, holbându-se la coala albă. Nimic

n-o poate face să picteze sau măcar să ia un creion și să deseneze. E un exemplu îngrozitor pentru ceilalți.

Am dat din cap compătimitor. Scopul terapiei prin pictură este să-i faci pe pacienți să deseneze și să picteze și, lucru și mai important, să vorbească despre creațiile lor, legându-le de starea emoțională. E o modalitate foarte bună de a-ți așterne, literalmente, subconștientul pe hârtie – unde putem să ne gândim la el și să vorbim despre el. Ca întotdeauna, este vorba despre iscusința individuală a terapeutului. Ruth spunea că există prea puțini terapeuți iscusiți sau intuitivi – majoritatea nu sunt decât instalatori. Rowena era, după părerea mea, în foarte mare măsură un instalator. Era limpede că se simte desconsiderată de către Alicia. Am încercat să fiu cât mai împăciuitor cu putință.

– Poate că pentru ea e dureros, am sugerat cu blândețe.

– Dureros?

– Păi, nu poate să fie ușor pentru un pictor de valoarea ei să stea și să picteze împreună cu ceilalți pacienți.

– De ce nu? Pentru că e mai presus de asta? I-am văzut tablourile. Nu consider că au o valoare prea mare.

Și-a încrețit buzele de parcă ar fi gustat ceva neplăcut.

Așadar, iată de ce Rowenei nu-i plăcea de Alicia – era invidioasă.

– Oricine poate să picteze așa, a zis. Nu-i greu să reprezinți ceva în stilul foto-realist – ce e mai greu e să ai un punct de vedere în privința subiectului.

Nu voiam să mă angajez într-o dispută pe tema artei Aliciei.

– Prin urmare, ceea ce spui e că ai fi ușurată dacă te-aș scăpa de ea?

Rowena mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

- Ești bine-venit s-o iei.

- Mulțumesc. Îți sunt recunoscător.

Rowena a pufnit disprețuitoare.

- Va trebui să cumperi tu materialele de pictură.

Bugetul meu nu include și vopsele pe bază de ulei.

- Trebuie să fac o mărturisire.

Alicia nu s-a uitat la mine. Am continuat, urmărind-o cu atenție.

- S-a nimerit să trec pe lângă vechea ta galerie într-o zi când eram în Soho. Așa că am intrat. Directorul a avut amabilitatea să-mi arate unele dintre lucrările tale. E un vechi prieten de-al tău? Jean-Felix Martin?

Am așteptat o reacție. Nimic.

- Sper să nu consideri asta o invadare a intimității tale. Poate că ar fi trebuit să te întreb mai întâi. Sper că nu te deranjează.

Nici o reacție.

- Am văzut două tablouri pe care nu le mai văzusem. Cel cu mama ta... Și cel cu mătușa ta, Lydia Rose.

Alicia și-a ridicat încet capul și m-a privit. Era în ochii săi o expresie pe care n-o mai văzusem. Nu-mi dădeam seama ce. Oare era... amuzament?

- Pe lângă interesul evident pentru mine - ca terapeut al tău, vreau să zic -, mi s-a părut că tablourile afectează privitorul la un nivel personal. Sunt lucrări extrem de puternice.

Alicia și-a plecat privirea. Își pierdea interesul. Am continuat iute:

- M-au izbit două lucruri. În tabloul cu accidentul de mașină al mamei tale lipsește ceva din tablou... Tu. Nu te-ai pictat în mașină, cu toate că erai acolo.

Nici o reacție.

- M-am întrebat dacă nu cumva înseamnă că nu te poți gândi la asta decât ca la tragedia ei? Pentru că a murit? Dar, de fapt, în acea mașină era și o fetiță. O fată ale cărei sentimente de pierdere bănuiesc că n-au fost niciodată confirmate, nici trăite deplin.

Capul Aliciei s-a mișcat. Mi-a aruncat o privire. Era o privire provocatoare. Atinsesem ceva. Am mers mai departe.

- L-am întrebat pe Jean-Felix despre autoportretul tău, *Alcesta*. Despre înțelesul lui. Și a sugerat să citesc asta.

Am scos cartea cu piesa *Alcesta*. Am împins-o peste măsută. Alicia i-a aruncat o privire.

- „Și ea de ce-a rămas acuma fără glas?” Asta întreabă Admet. Și eu îți pun aceeași întrebare, Alicia. Ce anume nu poți să spui? De ce trebuie să păstrezi tăcerea?

Alicia a închis ochii – făcându-mă să dispar. Conversația era încheiată. M-am uitat la ceasul de pe perețele din spatele ei. Ședința aproape se terminase. Mai rămăseseră vreo două minute.

Îmi păstrasem până acum atuul. Și l-am jucat, cu o nervozitate despre care speram să nu se vadă.

- Jean-Felix a făcut o sugestie. M-am gândit că e destul de bună. S-a gândit că ar trebui să ți se permită să pictezi... Ți-ar plăcea? Am putea să-ți oferim un spațiu personal, cu pânze și pensule și vopsele.

Alicia a clipit. Ochii i s-au deschis. Era ca și cum în ei s-ar fi aprins o lumină. Erau ochii unui copil, mari și nevinovați, fără dispreț sau neîncredere. Culoarea

părea să-i fi revenit pe chip. Dintr-odată, părea minunat de vie.

– Am vorbit cu profesorul Diomedes – a fost de acord, la fel și Rowena... Așa că depinde doar de tine, Alicia. Ce crezi?

Am așteptat. Ea se holba la mine.

Și apoi, în sfârșit, am primit ceea ce doream – o reacție clară – un semn care mi-a spus că sunt pe calea cea bună.

A fost o mișcare mică. Mică de tot. Cu toate astea, spunea o grămadă de lucruri.

Alicia a zâmbit.

Cantina era cea mai caldă încăpere din The Grove. Caloriferele se înșirau de-a lungul pereților; și băncile cele mai apropiate de ele se umpleau întotdeauna primele. Prânzul era masa la care veneau cei mai mulți, angajații și pacienții mâncând alături. Vocile ridicate ale comensurilor alcătuiau o cacofonie, iscată de agitația neplăcută din momentele în care toți pacienții erau în aceeași încăpere.

Două angajate vesele din Caraibe râdeau și pălăvrăgeau în vreme ce serveau cârnați cu piure de cartofi, pește cu cartofi prăjiți, pui cu curry; toate acestea aveau o aromă mai bună decât gustul. Am ales peștele cu cartofi prăjiți, ca răul cel mai mic dintre cele trei. În drum spre masă am trecut pe lângă Elif. Era înconjurată de gașca ei, grupul celor mai dificile paciente, cu mutre posomorâte. Ea se plângea de mâncare.

- Nu mănânc mizeria asta, a zis, împingând deoparte tava.

Pacienta din dreapta a apucat tava, pregătindu-se să i-o ia din mâini, însă Elif i-a tras o palmă peste cap.

- Jigodie lacomă, a zberlat Elif. Dă-mi-o înapoi.

Asta a iscat un hohot de râs la masă. Elif a smucit farfuria și s-a aruncat asupra mâncării, care acum era ispititoare.

Am observat că Alicia stătea singură, în fundul încăperii. Ciugulea dintr-o bucătică de pește ca o pasăre anorexică; o plimba prin farfurie, dar n-o ducea la gură. Am fost tentat pe jumătate să mă așez lângă ea, dar am hotărât să n-o fac. Poate că, dacă și-ar fi ridicat ochii și m-ar fi privit, m-aș fi dus la ea. Însă și-a ținut ochii plecați, ca și cum ar fi încercat să se izoleze de lucrurile și de oamenii din jur. Să mă duc acolo ar fi părut o încălcare a intimității, așa că m-am așezat la capătul altei mese, la ceva distanță de paciente, și am început să-mi mănânc peștele și cartofii. Am luat doar o înghițitură din peștele apos, care n-avea nici un gust, reîncălzit, dar încă rece în mijloc. Am fost de acord cu părerea lui Elif. Tocmai voiam să-l arunc la coș, când cineva s-a așezat vizavi.

Spre surprinderea mea, era Christian.

- Ești bine? a zis, dând din cap.

- Da, tu?

Christian n-a răspuns. S-a înfipt cu hotărâre în orezul cu curry, tare ca piatra.

- Am auzit că ai de gând s-o faci pe Alicia să picteze, a zis printre înghițituri.

- Văd că veștile călătoresc repede.

- Așa-i pe aici. E ideea ta?

Am șovăit.

- Da. Cred că o să fie bine pentru ea.

Christian m-a privit cu îndoială.

- Fii cu ochii-n patru, omule.

- Mulțumesc pentru avertisment. Dar nu-i necesar.

- Zic și eu. Cei cu BPD sunt seducători. Iată ce se petrece aici. Nu cred că ești deplin conștient de asta.

- N-o să mă seducă, Christian.

A râs.

- Cred că a făcut-o deja. Îi dai exact lucrul pe care-l dorește.

- Îi dau lucrul de care are nevoie. E o diferență.

- De unde știi de ce anume are nevoie? Te identifici prea mult cu ea. E evident. Ea e pacienta, știi, nu tu.

M-am uitat la ceas, încercând să-mi maschez mânia.

- Trebuie să plec.

M-am ridicat și am luat tava. Am pornit, însă Christian a strigat după mine:

- O să se întoarcă împotriva ta, Theo, a zis. Așteaptă un pic. Să nu zici că nu te-am prevenit.

M-am simțit iritat. Și iritarea nu m-a părăsit întreaga zi.

După program, am plecat de la The Grove și m-am dus la magazinul din colțul străzii ca să-mi cumpăr un pachet de țigări. Am pus în gură o țigară, am aprins-o și am tras adânc în piept, aproape fără să-mi dau seama ce fac. Mă gândeam la cele spuse de Christian, rume-gându-le în vreme ce mașinile goneau pe lângă mine. „Cei cu BPD sunt seducători“, l-am auzit spunând.

Era adevărat? De aceea eram așa de iritat? Oare Alicia mă sedusese emoțional? Era limpede că asta credea Christian; și nu mă îndoiam că asta bănuia și Diomedes. Oare aveau dreptate?

Scrutându-mi conștiința, m-am simțit încrezător că răspunsul era „nu“. Voiam s-o ajut pe Alicia, da, însă eram, de asemenea, perfect capabil să rămân obiectiv în privința ei, să fiu vigilent, să pășesc cu atenție și să păstrez hotare solide.

Mă înșelam, desigur. Era deja prea târziu; cu toate că n-aș fi recunoscut nici măcar în sinea mea.

L-am sunat pe Jean-Felix la galerie. L-am întrebat ce s-a întâmplat cu materialele de pictură ale Aliciei – vopselele, pensulele și pânzele.

– Sunt toate într-un depozit?

A urmat o mică pauză până să răspundă.

– Păi, nu chiar... Am toate lucrurile ei.

– Da?

– Da. Am golit atelierul după proces și am luat tot ce merita să fie păstrat – toate schițele preliminare, caietele cu însemnări, șevaletul, vopselele – le țin pentru ea.

– Frumos din partea ta.

– Așadar, îmi urmezi sfatul? O lași pe Alicia să picteze?

– Da, am zis. Dacă o să iasă sau nu ceva din asta, rămâne de văzut.

– O, ceva o să iasă. Vei vedea. Nu-ți cer decât să mă lași să văd tablourile terminate.

Avea în voce o notă ciudată, flămândă. Mi-a venit brusc în minte imaginea tablourilor Aliciei înfășate în pături ca bebelușii în acel depozit. Oare chiar le ținea în siguranță pentru ea? Sau pentru că nu suporta să se despartă de ele?

– Te-ar deranja să aduci materialele la The Grove? am zis. Ți-ar fi la îndemână?

– Oh, eu...

A ezitat. I-am simțit neliniștea; m-am trezit sărindu-i în ajutor.

– Sau trec eu să le iau, dacă ți-e mai ușor?

– Da, da, poate că așa ar fi mai bine, a zis.

Lui Jean-Felix îi era frică să vină aici, îi era frică s-o vadă pe Alicia. De ce? Ce era între ei?

Care era lucrul cu care nu voia să se confrunte?

- La ce oră te întâlnești cu prietena ta? am întrebat.

- La șapte. După repetiție. Kathy mi-a dat cana ei de cafea. Dacă nu-ți poți aminti numele ei, Theo, e Nicole.

- Așa-i, am zis și am căscat.

Kathy mi-a aruncat o privire severă.

- Știi, e un pic jignitor că nu-ți amintești - e una dintre cele mai bune prietene ale mele. Ai fost la petrecerea ei când a plecat, ce mama naibii.

- Sigur că mi-o amintesc pe Nicole. I-am uitat doar numele, asta-i tot.

Kathy și-a dat ochii peste cap.

- Cum zici tu. Drogatule. Mă duc să fac duș, a zis și a plecat din bucătărie.

Am zâmbit în sinea mea.

La șapte.

La șapte fără un sfert mergeam de-a lungul râului spre locul unde se ținea repetiția lui Kathy, pe South Bank.

M-am așezat pe o bancă peste drum de sala de repetiții, cu spatele la intrare, astfel încât Kathy să nu mă vadă imediat dacă ieșea mai devreme. Din când în când

întorceam capul ca să arunc o privire peste umăr. Dar ușa se încăpățâna să rămână închisă.

Și apoi, la șapte și cinci minute, s-a deschis. S-au auzit discuții însuflețite și râsete, în timp ce actorii plecau din clădire. Se împrăștia în grupuri de câte doi sau trei. Nici urmă de Kathy.

Am așteptat cinci minute. Zece minute. Și șuvoiul de oameni s-a oprit, n-a mai ieșit nimeni. Probabil că n-o văzusem. Trebuie să fi plecat înainte să ajung eu. În afară, firește, de cazul în care nici nu fusese aici?

Să fi mințit despre repetiție?

M-am ridicat și m-am dus la ușa. Trebuia să fiu sigur. Dacă era încă înăuntru și mă vedea, ce-ar fi fost? Ce scuză aș putea să gădesc? Am venit să-i fac o surpriză? Da – aș putea spune că sunt acolo ca să le duc pe ea și pe „Nicole” la cină. Iar Kathy avea să se frământa și să iasă din impas cu o minciună, cine știe ce scuză de tot rahatul – „Nicole era bolnavă, Nicole a contramandat întâlnirea” –, iar eu și Kathy am ajunge să petrecem o seară stânjenitoare între patru ochi. Altă seară cu tăceri lungi.

Am întins mâna spre ușa de la intrare. Am șovăit un pic, am apucat clanța verde, ruginită, și am deschis ușa. Și iată-mă înăuntru.

Era un spațiu gol, cu pardoseală din ciment. Mirosea a umezeală. Sala de repetiții a lui Kathy era la etajul patru – se văita că trebuia să urce în fiecare zi până acolo –, așa că m-am dus la scara principală. Am ajuns la etajul unu și porneam spre al doilea, când am auzit o voce pe scară, venind de la etajul de deasupra. Era Kathy. Vorbea la telefon:

– Știu, îmi pare rău. Ne vedem curând. Nu mai durează mult. Bine, bine, pa.

Am înghețat – mai erau câteva secunde și dădeam nas în nas – și apoi m-am năpustit în jos și m-am ascuns după colț. Kathy a trecut pe lângă mine fără să mă vadă. A ieșit pe ușă. A trântit-o.

M-am grăbit după ea și am părăsit clădirea. Kathy se îndepărta, mergând repede spre pod. Am urmat-o, făcând slalom printre navetiști și turiști, încercând să păstrez distanța fără s-o scap din ochi.

A traversat podul și a coborât în stația de metrou Embankment. M-am dus după ea, întrebându-mă ce tren o să ia.

Dar n-a urcat în metrou. A trecut prin stație și a ieșit pe partea cealaltă. A mers mai departe spre Charing Cross Road. Am urmat-o. Am stat la câțiva pași în spatele ei la stop. Apoi am traversat Charing Cross Road și am intrat în Soho. Am mers după ea pe străzile înguste. A cotit la dreapta, apoi la stânga, apoi iar la dreapta. După care s-a oprit brusc. A stat la colțul lui Lexington Street. Și a așteptat.

Prin urmare, aici se întâlneau. Un loc bun – central, cu multă lume, anonim. Am șovăit, apoi m-am strecurat într-un local din colț. M-am așezat la bar. Oferea prin vitrină o vedere liberă spre Kathy, peste drum. Barmanul, plictisit, cu o barbă neîngrijită, mi-a aruncat o privire.

– Mda?

– O halbă. Guinness.

A căscat și s-a dus în celălalt capăt al barului ca să-mi toarne o halbă. N-o scăpam din ochi pe Kathy. Eram sigur că nu m-ar putea vedea prin vitrină chiar dacă s-ar fi uitat înapoi. La un moment dat Kathy chiar s-a uitat – drept la mine. Inima mi s-a oprit

o secundă – am fost sigur că m-a observat – dar nu, privirea i-a alunecat mai departe.

Minutele treceau și Kathy aștepta. Ca și mine. Mi-am băut berea încet, urmărind-o. Nu se grăbea, oricine o fi fost el. Ei nu-i plăcea asta. Lui Kathy nu-i plăcea să fie obligată să aștepte, cu toate că ea întârzia mereu. Vedeam că se enervează, se încruntă și se uită la ceas.

Și apoi un bărbat a trecut strada spre ea. În cele câteva secunde cât a traversat deja îl măsurasem și-l evaluasem. Era bine făcut. Avea părul lung până la umeri, blond – ceea ce m-a surprins, deoarece Kathy spunea întotdeauna că n-o atrag decât bărbații cu păr negru și ochi ca ai mei – doar dacă, desigur, asta nu era altă minciună.

Însă bărbatul a trecut pe alături. Ea nici măcar nu l-a privit. Curând, nu l-am mai văzut. Deci, nu era el. M-am întrebat dacă nu cumva Kathy și cu mine nu gândeam același lucru – că a lăsat-o cu ochii în soare.

Și apoi a făcut ochii mari. A zâmbit. A făcut semn cu mâna peste stradă – cuiva care nu se vedea. În sfârșit, mi-am zis. E el. Mi-am întins gâtul să văd...

Și, spre surprinderea mea, o blondă care arăta ca o târfă, de vreo treizeci de ani, cu o fustă cum nu se poate mai scurtă și tocuri neverosimil de înalte, s-a îndreptat clătînându-se până la Kathy. Am recunoscut-o pe dată. Nicole. S-au salutat îmbrățișându-se și pupându-se. Au plecat la braț, vorbind și râzând. Așadar, Kathy nu mințise că se întâlnește cu Nicole.

Mi-am înregistrat cu un șoc emoțiile – ar fi trebuit să fiu extrem de ușurat că îmi spusese adevărul. Ar fi trebuit să fiu recunoscător. Însă nu eram.

Eram dezamăgit.

- Ei bine, ce zici, Alicia? Multă lumină, nu? Îți place?

Yuri îi arăta cu mândrie noul atelier. Fusese ideea lui să rechiziționăm camera nefolosită de lângă „acvariul cu peștișori aurii“, și am fost de acord – părea o idee mai bună decât să împărțim sala de terapie prin pictură a Rowenei, lucru care, dată fiind ostilitatea ei, ar fi creat probleme. Acum Alicia putea să aibă propria încăpere, era liberă să picteze oricând avea chef și fără să fie întreruptă.

Alicia s-a uitat în jur. Șevaletul ei fusese despachetat și așezat la fereastră, unde era cea mai multă lumină. Cutia cu vopsele era deschisă pe o masă. Yuri mi-a făcut semn cu ochiul când Alicia s-a apropiat de masă. Era entuziasmat de planul acesta cu pictura, și îi eram recunoscător pentru sprijin – Yuri era un aliat util, pentru că era de departe cel mai îndrăgit membru al personalului de către pacienți, în orice caz. A dat din cap spre mine, zicând: „Noroc, acum ești pe cont propriu“. Apoi a plecat. Ușa s-a închis în urma lui cu o bufnitură. Însă Alicia n-a părut să audă.

Era în propria lume, aplecată peste masă, cercețându-și vopselele cu un surâs. A luat în mână pensulele din păr de zibelină și le-a mângâiat de parcă ar fi

fost flori gingașe. A desfăcut trei tuburi cu vopsea – albastru de Prusia, galben indian, roșu de cadmiu – și le-a pus unul lângă altul. Apoi s-a răsucit spre pânza albă de pe șevalet. A examinat-o. A stat acolo mult timp. Părea că intră într-un fel de transă, o reverie – mintea îi era altundeva, evadase cumva, călătorise departe de celula asta –, până ce, în cele din urmă, a ieșit din ea și s-a întors iar spre masă. A stors pe paletă niște vopsea albă și a amestecat-o cu un strop de roșu. A trebuit să amestece culorile cu o pensulă: cuțitele pentru vopsele au fost confiscate de Stephanie de îndată ce au ajuns la The Grove, din motive evidente.

Alicia a ridicat pensula spre pânză și a făcut un semn. O singură tușă de roșu în mijlocul spațiului alb.

A privit-o o vreme. Apoi a făcut alt semn. Și altul. Curând, picta fără pauză sau șovăială, cu o fluiditate deplină a mișcărilor. Era un fel de dans între Alicia și pânză. Stăteam acolo, privind formele pe care le crea.

Am rămas tăcut, de-abia cutezând să răsufli. Aveam impresia că asist la un moment intim, privind un animal sălbatic care fată. Și, cu toate că Alicia era conștientă de prezența mea, nu părea s-o deranjeze. În timp ce picta, ridica din când în când privirea și se uita la mine.

Aproape ca și cum m-ar fi studiat.

În următoarele zile tabloul a început să prindă formă, în mare la început, abia schițat, dar din ce în ce mai clar, apoi a răsărit din pânză cu o izbucnire de strălucire curată, foto-realistă.

Alicia pictase o clădire din cărămidă netencuită, un spital – neîndoielnic The Grove. Era în flăcări, arzând din temelii. Se deslușeau două siluete pe scara de incendiu. Un bărbat și o femeie care fugeau de foc.

Femeia era, neîndoielnic, Alicia, cu părul roșcat de aceeași culoare ca flăcările. În bărbat m-am recunoscut pe mine. O duceam pe Alicia în brațe, ținând-o sus în vreme ce flăcările îmi lungeau gleznelor.

Nu-mi dădeam seama dacă eram înfățișat în vreme ce o salvam pe Alicia sau eram pe cale s-o arunc în flăcări.

- E ridicol, a zis. Vin aici de ani întregi și nimeni nu mi-a spus vreodată că trebuie să sun înainte. Nu pot să aștept toată ziua. Sunt o persoană extrem de ocupată.

O americană stătea la biroul de recepție, plângându-i-se cu glas ridicat lui Stephanie Clarke. Am recunoscut-o pe Barbie Hellmann din ziare și din reportajele TV despre crimă. Era vecina Aliciei din Hampstead, care auzise împușcăturile în noaptea uciderii lui Gabriel și sunase la poliție.

Barbie era o californiană blondă de vreo șaizeci și cinci de ani, poate mai în vârstă. Parcă se îmbăiase în Chanel N° 5 și făcuse o grămadă de operații estetice. Numele i se potrivea - arăta ca o păpușă Barbie uimită. Era evident genul de femeie obișnuită să obțină ceea ce vrea - de unde protestele sonore la recepție, când a descoperit că trebuie să programeze o întâlnire ca să viziteze un pacient.

- Vreau să vorbesc cu directorul, a zis, cu un gest înfumurat, de parcă ar fi fost într-un restaurant, nu într-o instituție psihiatrică. E absurd. Unde e?

- Eu sunt directoarea, doamnă Hellmann, a zis Stephanie. Ne-am mai întâlnit.

A fost prima dată când am simțit o vagă simpatie pentru Stephanie; era greu să n-o compătimentești pentru că era ținta atacului lui Barbie. Barbie vorbea mult și vorbea repede, fără pauze, nelăsându-i timp adversarului să răspundă.

– Ei bine, n-ai pomenit niciodată despre programări. Barbie a răs tare. Pentru numele lui Dumnezeu, e mai ușor să obții o masă la The Ivy.

M-am alăturat lor și i-am zâmbit nevinovat lui Stephanie.

– Pot să vă ajut?

Stephanie mi-a aruncat o privire iritată.

– Nu, mulțumesc. Mă descurc.

Barbie m-a măsurat din cap până-n picioare cu oarecare interes.

– Cine ești?

– Sunt Theo Faber. Terapeutul Aliciei.

– A, da? a zis Barbie. Ce interesant.

Era evident că terapeuții sunt ceva la care se poate raporta; spre deosebire de directorii de clinici. De atunci încolo mi s-a adresat doar mie, tratând-o pe Stephanie ca și cum n-ar fi fost decât o recepționeră; chestie care, trebuie să recunosc, m-a amuzat într-un fel destul de răutăcios.

– Trebuie să fii nou, dacă nu ne-am cunoscut? a zis Barbie. Am deschis gura să răspund, dar ea a fost mai iute. De obicei vin cam o dată la două luni; am lipsit un pic mai mult de data asta pentru că m-am dus în SUA să-mi văd neamurile, dar de cum m-am întors mi-am zis că trebuie s-o vizitez pe Alicia mea – mi-e așa de dor de ea. Alicia a fost cea mai bună prietenă a mea, știi.

– Nu, nu știam.

- O, da. Când s-au mutat lângă mine, i-am ajutat mult pe Alicia și pe Gabriel să se integreze în cartier. Eu și Alicia am ajuns să fim extrem de apropiate. Ne făceam confidențe despre absolut tot.

- Înțeleg.

Yuri a apărut la recepție și i-am făcut semn să se apropie.

- Doamna Hellmann a venit s-o vadă pe Alicia, am zis.

- Spune-mi Barbie, dragule. Yuri și cu mine suntem prieteni vechi, a zis, făcându-i semn cu ochiul lui Yuri. Ne știm de un car de ani. Problema nu e el. E doamna asta de aici...

A făcut un semn disprețuitor spre Stephanie, care în cele din urmă a prins ocazia să vorbească.

- Îmi pare rău, doamnă Hellmann, a zis Stephanie, însă politica spitalului s-a schimbat de când ați fost aici anul trecut. Ne-am întărit măsurile de securitate. De acum va trebui să sunați înainte...

- Of, Dumnezeule, trebuie s-o luăm iar de la capăt? O să încep să țip dacă trebuie să mai aud asta o dată. De parcă viața n-ar fi și așa destul de complicată.

Stephanie s-a lăsat păgubașă și Yuri a condus-o pe Barbie înăuntru. I-am urmat.

Am intrat în camera vizitatorilor și am așteptat-o pe Alicia. Era o încăpere goală - o masă și două scaune, fără ferestre și cu o lumină de un galben bolnăvicios. Am stat în spate și am urmărit-o pe Alicia intrând însoțită de două asistente. N-a avut nici o reacție vizibilă la vederea lui Barbie. S-a dus la masă și s-a așezat fără să ridice privirea. Pe de altă parte, Barbie părea foarte emoționată.

- Alicia, draga mea, mi-a fost dor de tine. Ești așa de slabă, n-a mai rămas nimic din tine. Te invidiez.

Cum o duci? Femeia aia îngrozitoare aproape că nu m-a lăsat să te văd. A fost un *coșmar*...

Și tot așa, un șuvoi nesfârșit de flecăreală stupidă a lui Barbie, amănunte despre călătoria la San Diego ca să-și vadă mama și fratele. Alicia doar stătea acolo, tăcută, cu chipul ca o mască, fără să trădeze nimic, fără să arate nimic. După vreo douăzeci de minute a dat Domnul și monologul s-a încheiat. Alicia a fost condusă afară de Yuri, la fel de nepăsătoare ca la venire.

M-am apropiat de Barbie pe când pleca de la The Grove.

- Putem vorbi un pic? am zis.

Barbie a încuviințat din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la asta.

- Vrei să vorbim despre Alicia? Ar fi și vremea să-mi pună cineva niște afurisite de întrebări. Cei de la poliție n-au vrut să asculte nimic - chestie idioată, pentru că Alicia îmi făcea tot timpul confidențe, știi? Despre tot. Mi-a spus lucruri pe care n-o să-ți vină să le crezi.

Barbie a spus asta cu multă emfază și mi-a aruncat un zâmbet cochet. Știa că mi-a stârnit interesul.

- Cum ar fi? am zis.

Barbie a surâs enigmatic și și-a îmbrăcat haina de blană.

- Ei bine, nu pot să spun aici. Am întârziat deja destul. Vino pe la mine în seara asta - să zicem pe la șase?

Nu mă încânta ideea s-o vizitez pe Barbie acasă la ea - speram din tot sufletul să nu afle Diomedes. Însă n-aveam de ales - voiam să aflu ce anume știa. M-am silit să zâmbesc.

- Care e adresa?

Casa lui Barbie era una dintre cele câteva aflate peste drum de Hampstead Heath, cu vedere spre unul dintre heleșteie. Era mare și, dat fiind amplasamentul, probabil extrem de scumpă.

Barbie locuia în Hampstead de câțiva ani când Gabriel și Alicia se mutaseră alături. Fostul ei soț era un bancher de investiții și făcuse naveta între Londra și New York până la divorț. Și-a găsit o versiune mai tânără și mai blondă decât nevasta, iar Barbie s-a ales cu casa.

- Așa că toată lumea a fost mulțumită, a zis ea, râzând. Mai ales eu.

Casa lui Barbie era zugrăvită în bleu, spre deosebire de celelalte case de pe stradă, care erau albe. Grădina din față era împodobită cu copăcei și plante în ghivece.

Barbie m-a întâmpinat la ușă.

- Bună, scumpule. Mă bucur că ești punctual. E semn bun. Pe aici.

Am urmat-o prin hol până în living. Casa mirosea ca o seră: era plină de plante cu și fără flori - trandafiri, crini, orhidee peste tot. Tablouri, oglinzi și fotografii înrămate erau înghesuite pe pereți; statuete, vase și alte obiecte de artă își disputau spațiul de pe mese

și comode. Toate scumpe, dar îngrămădite așa păreau lipsite de valoare. Ca reprezentare a minții lui Barbie, asta sugera o lume interioară dezordonată, ca să nu zic mai mult. Mă ducea cu gândul la haos, îngrămădeală, lăcomie – foame imposibil de astâmpărat. Mă întrebam cum o fi fost copilăria ei.

Am dat deoparte două perne cu ciucuri ca să-mi fac loc și m-am așezat pe canapeaua mare, incomodă. Barbie a deschis dulăpiorul cu băuturi și a scos două pahare.

– Ce vrei să bei? Aș zice că ești băutor de whisky. Fostul meu soț bea o vadră de whisky pe zi. Zicea că are nevoie de el ca să mă suporte. A răs. De fapt, mă pricep la vinuri. Am fost la un curs în Franța, în regiunea Bordeaux. Am un nas excelent.

S-a oprit să-și tragă sufletul și m-am grăbit să vorbesc cât aveam ocazia.

– Nu-mi place să beau whisky. Nu mă dau în vânt după băutură... Doar câte o bere, din când în când, de fapt.

– Oh. Barbie părea destul de necăjită. N-am bere.

– Păi, e în ordine. Nu vreau nimic de băut...

– Ei bine, eu da, scumpule. A fost o zi grea.

Barbie și-a turnat un pahar mare de vin roșu și s-a ghemuit pe fotoliu, ca și cum s-ar fi pregătit de un taifas pe cinste.

– Sunt cu totul la dispoziția ta, a zis, cu un zâmbet frivol. Ce vrei să știi?

– Am vreo două întrebări, dacă nu te deranjează.

– Păi, dă-i drumul.

– A spus vreodată Alicia că merge la un medic?

– Un medic? Părea surprinsă de întrebare. Vrei să zici un psihiatru?

– Nu, vreau să zic medic medic.

- A, păi, eu nu... Barbie s-a oprit, șovăind. De fapt, acum, că pomenești asta, da, se ducea la cineva...

- Îi știi numele?

- Nu, dar îmi amintesc că i-am spus de doctorul meu, Monks, care e absolut incredibil. Nu trebuie decât să se uite la tine ca să vadă imediat ce nu-i în ordine și îți spune exact ce să mănânci. E uimitor...

Au urmat o explicație lungă și complicată despre cerințele regimului stabilit de doctorul lui Barbie și insistența să-l vizitez curând. Începeam să-mi pierd răbdarea. A fost nevoie de oarecare efort ca s-o aduc înapoi la oile noastre.

- Ai văzut-o pe Alicia în ziua crimei?

- Da, cu câteva ore înainte să se întâmple. A făcut o pauză ca să mai dea pe gât niște vin. M-am dus pe la ea. Obişnuiam să mă înființez acolo tot timpul la o cafea - mă rog, ea bea cafea, eu luam de obicei o sticlă cu ceva. Stăteam la taclale ore întregi. Eram tare apropiate, știi.

„Tot repeți asta“, mi-am zis în gând. Dar deja îi pusesem lui Barbie diagnosticul de aproape complet narcisistă; mă îndoiam că era în stare să se raporteze la alții altfel decât în funcție de propriile nevoi. Îmi închipuiam că Alicia nu vorbea cine știe cât în timpul acestor vizite.

- Cum i-ai descrie starea de spirit în acea după-amiază? Barbie a ridicat din umeri.

- Părea în ordine. O durea rău capul, asta-i tot.

- Nu era deloc nervoasă?

- Ar fi trebuit să fie?

- Păi, date fiind împrejurările...

Barbie mi-a aruncat o privire uimită.

- Doar nu crezi că-i vinovată? A râs. Of, scumpule, te credeam mai deștept.

- Mă tem că nu...

- Alicia *nici vorbă* să fie în stare să omoare pe cineva. Nu e o ucigașă. Ascultă-mă pe mine. E nevinovată. Sunt sută la sută sigură.

- Sunt curios cum poți fi sigură, date fiind dovezile...

- Nu dau doi bani pe ele. Am dovezile mele.

- Da?

- Chiar așa. Dar mai întâi... Trebuie să știu că pot să am încredere în tine. Ochii lui Barbie îi sfredeleau înfometăți pe ai mei. I-am susținut privirea fără să clilesc. Și atunci a trântit-o, uite-așa: Vezi tu, a fost un *bărbat*.

- Un bărbat?

- Da. Care o supraveghea.

- Cum adică o supraveghea?

- Așa cum am zis. O supraveghea. Le-am spus celor de la poliție, dar n-au părut interesați. Și-au format părerea din clipa în care au găsit-o pe Alicia cu cadavrul lui Gabriel și cu pușca. N-au vrut să asculte nici o altă poveste.

- Ce poveste mai exact?

- O să-ți spun. Și o să vezi de ce am vrut să vii în seara asta. Merită s-o auzi.

„Hai odată“, am gândit. Însă n-am zis nimic și am zâmbit încurajator.

Și-a umplut din nou paharul.

- A început cu vreo două săptămâni înainte de crimă. M-am dus pe la Alicia și am băut amândouă ceva și am observat că e mai tăcută decât de obicei. Am zis: „Ești bine?“ Și ea a izbucnit în plâns. N-o mai văzusem așa niciodată. Plângea dezlănțuit. De obicei era așa de reținută, știi... Însă în ziua aceea și-a dat drumul. Era dată peste cap, scumpule, de-a dreptul dată peste cap.

- Ce a spus?

- M-a întrebat dacă am observat pe cineva zăbovind prin apropiere. Văzuse pe stradă un bărbat care se uita la ea. Barbie a șovăit. O să-ți arăt. Mi-a trimis asta pe telefon.

Mâinile ei cu manichiură s-au întins după telefon, și a căutat printre fotografiile din el. Mi-a împins telefonul în dreptul feței.

M-am uitat la ecran. Mi-a trebuit o secundă ca să înțeleg ce văd. Fotografia neclară a unui copac.

- Ce e?

- A ce arată?

- Un copac?

- În spatele copacului.

În spatele copacului era o umflătură cenușie - putea fi orice, de la un stâlp până la un câine mare.

- E un bărbat, a zis. Se vede clar silueta.

Nu eram convins, dar n-am protestat. Nu voiam să-i distrag atenția lui Barbie.

- Spune mai departe, am zis.

- Asta-i tot.

- Dar ce s-a întâmplat?

Barbie a ridicat din umeri.

- Nimic. I-am zis Aliciei să le spună polițiștilor - și asta a fost când am descoperit că nu-i spusese nici măcar soțului.

- Nu i-a spus lui Gabriel? De ce?

- Nu știu. Am avut impresia că el nu-i un om prea înțelegător... în fine. Am insistat să le spună polițiștilor. Vreau să zic, cum rămânea cu mine? Cu siguranța mea? E pe afară unul care dă târcoale, și eu sunt o femeie care locuiește singură, știi? Vreau să mă simt în siguranță când merg seara la culcare.

- Alicia ți-a urmat sfatul?

Barbie a scuturat din cap.

- Nu, nu l-a urmat. După câteva zile mi-a spus că vorbise cu soțul ei și au ajuns la concluzia că ea își imaginase totul. M-a îndemnat să uit de asta și m-a rugat să nu-i spun lui Gabriel dacă îl văd. Nu știu, toată treaba nu-mi mirosea a bine. Și mi-a spus să șterg fotografia. N-am făcut-o; le-am arătat-o polițiștilor când a fost arestată. Dar nu i-a interesat. Își formaseră deja părerea. Însă sunt convinsă că a fost mai mult acolo. Pot să-ți spun...? Și-a coborât glasul până la o șoaptă dramatică. Alicia era *speriată*.

Barbie a făcut o pauză de efect și și-a terminat de băut vinul. S-a întins după sticlă.

- Ești sigur că nu vrei un păhărel?

Am refuzat din nou, i-am mulțumit, m-am scuzat și am plecat. N-avea rost să mai stau; nu mai avea nimic altceva să-mi spună. Aveam mai mult decât destule la care să mă gândesc.

Era întuneric când am plecat de la ea. Am stat o vreme în dreptul casei de alături - vechea casă a Aliciei. Fusese vândută la puțin timp după proces, iar acum acolo locuia un cuplu de japonezi. Erau - după spusese lui Barbie - foarte neprietenoși. Făcuse mai multe încercări de apropiere, cărora le-au rezistat. M-am întrebat cum ar fi să locuiesc lângă Barbie, să se înființeze tot timpul la mine acasă. M-am întrebat ce părere avea Alicia despre ea.

Am aprins o țigară și m-am gândit la ceea ce tocmai auzisem. Așadar, Alicia i-a spus lui Barbie că se simte supravegheată. Probabil că polițiștii au crezut că Barbie vrea să-și dea importanță și a născocit totul, iată de ce i-au ignorat povestea. Nu eram surprins; era greu s-o iei în serios pe Barbie.

Asta însemna că Alicia a fost destul de speriată ca să ceară ajutorul lui Barbie – și apoi al lui Gabriel. Și apoi? Alicia a mai spus cuiva? Trebuia să aflu.

Mi-a venit brusc în minte o imagine cu mine în copilărie. Un băiețel aproape pe punctul de a exploda de îngrijorare, ținând în mine toate temerile, toată durerea: umblând de colo colo la nesfârșit, neliniștit, îngrozit; singur cu teama de tatăl meu nebun. Nimeni căruia să-i spun. Nimeni care să mă asculte. Alicia trebuie să se fi simțit la fel de disperată, altfel nu și-ar fi deschis niciodată sufletul în fața lui Barbie.

M-am cutremurat și am simțit în ceafă doi ochi. M-am răsucit, dar nu era nimeni acolo, eram singur. Strada era pustie, plină de umbre și tăcută.

31

A doua zi dimineată am sosit la The Grove cu gândul să vorbesc cu Alicia despre ceea ce-mi povestise Barbie. Dar, de cum am ajuns la recepție, am auzit răcnetele unei femei. Urlete de durere reverberând pe coridoare.

- Ce e? Ce se întâmplă?

Paznicul nu m-a băgat în seamă. A trecut în fugă pe lângă mine și a intrat în salon. L-am urmat. Răcnetele au devenit mai tari când m-am apropiat. Am sperat că Alicia era bine, că nu era implicată, dar cumva aveam o presimțire rea.

Am dat colțul. Asistente, paciente și paznici se îngheșuiau lângă „acvariul cu peștișori aurii“. Diomedes vorbea la telefon, chemând paramedicii. Avea cămașa stropită cu sânge, dar nu al său. Două asistente stăteau în genunchi pe podea, ajutând o femeie care țipa. Femeia nu era Alicia.

Era Elif.

Elif se zvârcolea, răcnind de durere, cu mâinile încleștate pe fața plină de sânge. Din ochi îi curgea sânge. Ceva ieșea din orbită, înfipt în globul ocular. Arăta ca un băț. Dar nu era un băț. Am știut imediat ce este. Era o pensulă.

Alicia stătea la perete, ținută strâns de Yuri și de încă un asistent. Însă nu era nevoie să fie ținută. Era foarte calmă, perfect liniștită, ca o statuie. Chipul ei îmi amintea foarte mult de tablou – *Alcesta*. Absent, fără nici o expresie. Gol. Se holba la mine.

Și, pentru prima oară, mi-a fost frică.

- Cum se simte Elif? am întrebat.

Așteptam în „acvariu“ și l-am prins pe Yuri când s-a întors din secția de urgențe.

- Stabilă, a zis, oftând adânc. Ceea ce e cel mai bun lucru pe care îl putem spera.

- Aș vrea s-o văd.

- Pe Elif? Sau pe Alicia?

- Pe Elif mai întâi.

Yuri a încuviințat din cap.

- Vor ca în noaptea asta să se odihnească, dar mâine-dimineață te duc la ea.

- Ce s-a întâmplat? Erai aici? Presupun că Alicia a fost provocată?

Yuri a oftat din nou și a ridicat din umeri.

- Nu știu. Elif se învârtea pe lângă atelierul Aliciei. Trebuie să fi fost o înfruntare. N-am idee de la ce s-au încăierat.

- Ai cheia? Hai să mergem să ne uităm. Să vedem dacă găsim niște indicii.

Am plecat din „acvariu“ și ne-am dus în atelierul Aliciei. Yuri a descuiat ușa și a deschis-o. A aprins lumina.

Și acolo, pe șevalet, era răspunsul pe care îl căutam.

Tabloul Aliciei – tabloul cu The Grove arzând – fusese mâzgălit. Pe el era scris grosolan cu vopsea roșie cuvântul TÂRFĂ.

Am dat din cap.

- Ei bine, asta explică totul.

- Crezi că Elif a făcut asta?

- Cine altcineva?

Am găsit-o pe Elif în secția de urgențe. Stătea în capul oaselor în pat, cu o perfuzie în braț. Capul îi era înfășurat în bandaje groase, care îi acopereau un ochi. Era furioasă și avea dureri.

- Cară-te dracului, a zis când m-a văzut.

Am tras un scaun lângă pat și m-am așezat. I-am vorbit cu blândețe, respectuos.

- Îmi pare rău, Elif. Sincer. Ceea ce s-a întâmplat e un lucru groaznic. O tragedie.

- Ai al dracului de multă dreptate. Acum cară-te și lasă-mă în pace.

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

- Jigodia aia mi-a scos în mă-sa un ochi. Asta s-a întâmplat.

- De ce-a făcut-o? V-ați certat?

- Încerci să dai vina pe mine? N-am făcut nimic!

- Nu încerc să dau vina pe tine. Nu vreau decât să pricep de ce a făcut-o.

- Fincă îi lipsește în mă-sa o doagă, d-aia.

- N-a avut nimic de-a face cu tabloul? Am văzut ce-ai făcut. L-ai mâzgălit, nu-i așa?

Elif și-a mijit ochiul teafăr, apoi l-a închis strâns.

- A fost un lucru rău, Elif. Nu-i justifică reacția, totuși...

- Nu d-aia a făcut-o.

Elif și-a deschis ochiul și s-a uitat la mine cu dispreț. Am șovăit.

- Nu? Atunci de ce te-a atacat?

Buzele lui Elif s-au schimonosit într-un soi de zâmbet. N-a spus nimic. Am stat așa câteva clipe. Eram pe cale să mă dau bătut, când a vorbit:

- I-am spus adevărul, a zis.

- Ce adevăr?

- Că ești topit după ea.

Asta m-a uluit. Înainte să pot spune ceva, Elif a continuat, vorbind cu un dispreț rece:

- Ești căzut în freză după ea, omule. Asta i-am spus. „Te iubește“, i-am zis. „Te iubește... Theo și Alicia stau într-un copac. Theo și Alicia S E P U P Ă...“

Elif a izbucnit în râs, un râs pițigăiat, oribil. Mi-am imaginat urmarea - Alicia scoasă din fire, răsucindu-se, ridicând pensula... și înfigând-o în ochiul lui Elif.

- E nebună de legat, în mă-sa. Elif părea cât pe ce să izbucnească în lacrimi, chinuită, sleită. E dusă cu pluta.

Și, privind rana ei bandajată, nu m-am putut împiedica să nu mă întreb dacă nu cumva avea dreptate.

Întâlnirea a avut loc în cabinetul lui Diomedes, însă Stephanie Clarke a preluat controlul de la bun început. Acum nu mai eram în lumea abstractă a psihologiei, ci pe tărâmul concret al sănătății și siguranței, eram în jurisdicția ei și o știa. Judecând după tăcerea îmbufnată a lui Diomedes, era evident că o știa și el.

Stephanie stătea în picioare, cu brațele încrucișate; entuziasmul ei era palpabil. „E încântată“, mi-am zis, „să fie la cârmă și să aibă ultimul cuvânt. Cât de tare trebuie s-o fi călcat pe bătăturei noi toți, trecând peste cuvântul ei, coalizându-ne împotriva ei“. Acum își savura răzbunarea.

– Incidentul de ieri-dimineată a fost total inacceptabil, a zis. V-am prevenit că Alicia nu trebuie lăsată să picteze, dar ați trecut peste mine. Privilegiile individuale stârnesc întotdeauna invidie și resentimente. Știam că o să se întâmple ceva de felul ăsta. De acum încolo, siguranța va fi pe primul loc.

– De aceea a fost pusă Alicia la izolare? am întrebat. În interesul siguranței?

– E o amenințare la adresa ei și a celorlalți. A atacat-o pe Elif; ar fi putut s-o omoare.

– A fost provocată.

Diomedes a clătinat din cap și a intervenit în discuție. Vorbea pe un ton plictisit.

- Nu cred că vreun nivel de provocare ar justifica acest gen de atac.

Stephanie a încuviințat.

- *Exact.*

- A fost un incident izolat, am zis. A o pune pe Alicia la izolare nu e doar un act de cruzime - e un act barbar.

Văzusem pacienți la izolare la Broadmoor, încuiați într-o încăpăre mică, fără ferestre, în care abia încăpea un pat, nici vorbă de alte obiecte de mobilier. Câteva ore sau zile petrecute la izolare erau de ajuns ca să scoată din minți pe oricine, cu atât mai mult pe cineva care era deja instabil.

Stephanie a ridicat din umeri.

- Ca administrator al acestei clinici, am autoritatea să iau orice măsuri consider că sunt necesare. M-am consultat cu Christian și a fost de acord cu mine.

- Cum să nu fie.

Din partea cealaltă a camerei, Christian mi-a aruncat un zâmbet încrezut. Simțeam și privirea lui Diomedes. Știam ce gândesc ei - lăsam lucrurile să devină personale și îmi lăsam sentimentele să iasă la iveală; dar nu-mi păsa.

- Închiderea ei nu e răspunsul. Trebuie să vorbim în continuare cu ea. Trebuie să înțelegem.

- Eu înțeleg perfect, a zis Christian pe un ton foarte condescendent, de parcă i-ar fi vorbit unui țânc retardat. E vorba de tine, Theo.

- De mine?

- De cine altcineva? Tu ești cel care înrăutățește lucrurile.

- În ce sens le înrăutățesc?

- E adevărat, nu? Ai luptat să i se reducă doza de medicamente...

Am râs.

- N-a fost cine știe ce luptă. A fost o intervenție. Era drogată până peste cap. Zombi.

- Tâmpenii.

M-am răsucit spre Diomedes.

- Doar nu încercați cu adevărat să dați vina pe mine! Despre asta e vorba?

Diomedes a clătinat din cap, dar și-a ferit privirea.

- Sigur că nu. Și totuși, e evident că terapia a destabilizat-o. A fost o provocare prea mare, prea curând. Bănuiesc că acesta este motivul întâmplării nefericite.

- Nu sunt de acord.

- Poate că ești prea aproape ca să vezi limpede. Și-a aruncat brațele în aer și a oftat. Un om învins. Nu ne putem permite alte greșeli, nu într-o situație atât de critică - după cum știi, e în cumpănă viitorul acestei instituții. Orice greșală pe care o facem îi dă Trustului încă o scuză ca să ne închidă.

M-a iritat foarte tare defetismul lui, acceptarea lui obosită.

- Răspunsul nu este s-o îndopăm cu medicamente și să aruncăm cheia celulei, am zis. Nu suntem paznici de închisoare.

- Sunt de aceeași părere, a zis Indira. Mi-a aruncat un zâmbet încurajator și a continuat: Problema e că am ajuns să ne temem atât de tare să nu apară vreo problemă, că mai bine dăm doze prea mari de medicamente decât să ne asumăm vreun risc. Trebuie să fim destul de curajoși și să stăm în prezența nebuniei, s-o stăpânim, în loc s-o încuiem într-o celulă.

Christian și-a dat ochii peste cap și tocmai voia să obiecteze, însă Diomedes a vorbit primul, clătinând din cap:

- E prea târziu pentru asta. E vina mea. Alicia nu e o candidată potrivită pentru psihoterapie. N-ar fi trebuit să îngădui asta.

Diomedes spunea că el era de vină, însă știam că, în realitate, mă învinuia pe mine. Toți ochii erau ațintiți asupra mea: încruntarea dezamăgită a lui Diomedes; privirea lui Christian, batjocoritoare, triumfătoare; privirea ostilă a lui Stephanie; expresia îngrijorată a Indirei.

Am încercat să nu sune ca și cum aș implora.

- Opriți-o pe Alicia să picteze, dacă trebuie, am zis. Dar nu-i sistați terapia - e singura modalitate de a ajunge la ea.

Diomedes a clătinat din cap.

- Încep să cred că e imposibil de ajuns la ea.

- Dați-mi doar puțin timp...

Dar în vocea lui era o fermitate care mi-a dat de înțeles că n-avea rost să mai insist.

- Nu, a zis Diomedes. S-a terminat.

Diomedes n-o nimerise cu norii plini de zăpadă. N-a nins; în schimb, în acea după-amiază a plouat cu găleata. O furtună cu bubuiturile furioase ale tunetelor și cu fulgere.

Am așteptat-o pe Alicia în sala de terapie privind cum bate ploaia în ferestre.

Mă simțeam ostenit și deprimat. Totul fusese în zadar. O pierdusem pe Alicia înainte s-o pot ajuta; acum nu voi mai putea niciodată s-o ajut.

Un ciocănit la ușă. Yuri a condus-o pe Alicia în sala de terapie. Arăta mai rău decât mă așteptam. Era palidă, cenușie, ca o stafie. Se mișca stângaci și piciorul drept îi tremura întruna. Afurisitul de Christian, mi-am zis. Era îndopată cu medicamente.

A urmat un moment lung de tăcere după plecarea lui Yuri. Alicia nu s-a uitat la mine. În cele din urmă, am vorbit. Clar și răspicat, ca să fiu sigur că înțelege.

- Alicia. Îmi pare rău că ai fost trimisă la izolare. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

Nici o reacție. Am șovăit.

- Mă tem că, din cauza a ceea ce i-ai făcut lui Elif, ședințele noastre de terapie s-au terminat. N-a fost hotărârea mea - nici vorbă -, însă nu pot să fac nimic.

Aș vrea să-ți ofer această ocazie ca să vorbești despre cele întâmplate, să explici atacul asupra lui Elif. Și să-ți exprimi regretul pe care sunt convins că-l simți.

Alicia n-a spus nimic. Nu eram sigur că vorbele mele răzbat prin ceața în care o aruncaseră medicamentele.

- O să-ți spun ce simt eu, am continuat. Sunt supărat, ca să fiu sincer. Sunt supărat că treaba noastră se încheie înainte s-o fi început propriu-zis și sunt supărat că nu te-ai străduit mai mult.

Capul Aliciei s-a mișcat. M-a privit în ochi.

- Ți-e teamă, știu asta, am zis. Am încercat să te ajut, dar nu mă lași. Și acum nu știu ce să fac.

Am tăcut, învins.

Și atunci Alicia a făcut ceva ce n-am să uit niciodată.

A întins mâna tremurătoare spre mine. Ținea strâns ceva - un carnețel legat în piele.

- Ce e asta?

Nici un răspuns. Îl ținea mai departe întins. M-am uitat la el curios.

- Vrei să-l iau?

Nici o reacție. Am șovăit și apoi am luat cu blândețe carnetul dintre degetele ei tremurătoare. L-am deschis și l-am răsfoit. Erau însemnări scrise de mână, un jurnal intim.

Jurnalul Aliciei.

Judecând după scris, rândurile erau așternute într-o stare de spirit haotică, mai ales ultimele pagini, pe care cuvintele erau greu de citit - săgeți care legau diferite paragrafe scrise în unghiuri diferite pe pagină, mângăleli și desene care umpleau unele pagini, flori care se transformau în vițe, acoperind cele scrise și făcându-le aproape ilizibile.

M-am uitat la Alicia, arzând de curiozitate.

- Ce vrei să fac cu el?

Întrebarea nu era necesară. Era limpede ce voia Alicia.

Voia să-l citesc.

PARTEA A TREIA

Iată ce trebuie să evit, să nu introduc nici o ciudățenie acolo unde nu există. Cred că acesta e pericolul atunci când ții un jurnal: exagerezi totul, stai neconținut la pândă, forțezi continuu adevărul.¹

Jean-Paul Sartre

Dacă nu sunt cinstit din fire, sunt totuși, uneori, din întâmplare.²

William Shakespeare, *Poveste de iarnă*

¹ Jean Paul Sartre, *Greața*, traducere de Alexandru George, Editura Univers, București, 1990, p. 18

² William Shakespeare, *Poveste de iarnă*, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, 1971, p. 698

JURNALUL ALICIEI BERENSON

8 august

Azi s-a întâmplat ceva ciudat.

Eram în bucătărie, făcând cafea și uitându-mă pe fereastră – privind fără să văd – visând cu ochii deschiși – și apoi am observat ceva, sau, mai degrabă, pe cineva – afară. Un bărbat. L-am observat pentru că stătea neclintit – ca o statuie – cu fața spre casă. Era pe celălalt trotuar, lângă intrarea în Hampstead Heath. Stătea în umbra unui copac. Era înalt, bine făcut. Nu i-am putut desluși trăsăturile, purta ochelari de soare și o șapcă.

Nu-mi dădeam seama dacă mă vede sau nu prin fereastră, însă părea că se uită drept la mine. Mi-am zis că e ciudat – sunt obișnuită cu oamenii care așteaptă pe celălalt trotuar în stația de autobuz. Însă el nu aștepta autobuzul. Se uita la casă.

Mi-am dat seama că stăteam acolo de câteva minute, așa că m-am forțat să plec de la fereastră. M-am dus în atelier. Am încercat să pictez, dar nu mă puteam concentra. Mintea mi se tot întorcea la acel bărbat. Am hotărât să mai stau douăzeci de minute și apoi să mă întorc în bucătărie și să mă uit. Și dacă e tot acolo, ce urmează? Nu făcea nimic rău. Ar putea

să fie un spărgător care cercetează casa – presupun că ăsta a fost primul gând –, dar de ce să stea așa, sărind în ochi? Poate că voia să se mute aici? Poate că e cel care cumpără casa din capătul străzii, pusă în vânzare? Asta ar explica situația.

Dar când m-am întors în bucătărie și m-am uitat pe geam, plecase. Strada era pustie.

Presupun că n-o să aflu niciodată ce făcea. Ce ciudat.

10 august

Aseară m-am dus la teatru cu Jean-Felix. Gabriel n-ar fi vrut să merg, dar tot m-am dus. Aveam oroare s-o fac, însă mi-am zis că, dacă îi dau lui Jean-Felix ce vrea și merg cu el, poate că toate astea se vor sfârși. Cel puțin așa speram.

Am stabilit să ne întâlnim devreme, să bem ceva – ideea lui –, și când am ajuns acolo era încă lumină. Soarele era jos pe cer, colorând râul în sângeriu. Jean-Felix mă aștepta în fața Teatrului Național. L-am văzut înainte să mă vadă. Cerceta cu privirea mulțimea, încrunțat. Dacă aș mai fi avut vreo îndoială că fac ceea ce trebuie, priveliștea chipului lui încrunțat ar fi risipit-o. Eram copleșită de o teamă oribilă și aproape că m-am răsucit pe călcâie și am zbughit-o. Dar s-a întors și m-a văzut înainte să apuc s-o fac. Mi-a făcut semn cu mâna și m-am dus la el. M-am forțat să zâmbesc, la fel ca el.

– Mă bucur nespun că ai venit, a zis Jean-Felix. Eram îngrijorat că n-o să vii. Mergem să bem ceva?

Am băut în foaier. Era jenant, ca să nu zic mai mult.

Nici unul din noi n-a pomenit de ziua de ieri. Am vorbit mult despre nimic sau, mai degrabă, Jean-Felix

a vorbit, și eu am ascultat. Până la urmă, am băut două pahare. Nu mâncasem, și m-am simțit amețită; cred că asta era intenția lui Jean-Felix. Se străduia din răspuțeri să mă antreneze în discuție, însă conversația era forțată – era orchestrată, regizată. Tot ce-i ieșea din gură părea să înceapă cu „n-a fost amuzant când” sau „îți amintești momentul în care” – ca și cum ar fi repetat mici amintiri, în speranța că acestea mă vor înduioșa și-mi vor aduce aminte câte am trăit împreună, cât de apropiați am fost. Părea să nu-și dea seama că hotărârea mea era luată. Și nimic din ce ar putea spune acum n-o va schimba.

În cele din urmă, mă bucur că m-am dus. Nu pentru că l-am văzut pe Jean-Felix, ci pentru că am văzut piesa. *Alcesta* nu-i o tragedie de care să fi auzit – presupun că e obscură din cauză că e un soi mai mic de poveste de familie, și de aceea mi-a plăcut atât de mult. Punerea în scenă era din zilele noastre, într-o căsuță de la periferia Atenei. Mi-a plăcut că n-avea mare amploare. O tragedie intimă, pe lângă chiuveta din bucătărie. Un bărbat e condamnat la moarte, și soția lui, *Alcesta*, vrea să-l salveze. Actrița care o juca pe *Alcesta* arăta ca o statuie grecească, avea o față minunată – îmi venea s-o pictez –, m-am gândit să-i aflu datele de contact și să iau legătura cu agentul ei. Aproape că i-am pomenit despre asta lui Jean-Felix, dar m-am abținut. Nu vreau să-l mai implic în viața mea la nici un nivel. La final aveam ochii în lacrimi – *Alcesta* moare și renaște. Literalmente, se întoarce din morți. E acolo ceva la care trebuie să cuget. Încă nu știu prea bine ce anume. Desigur, Jean-Felix a avut tot soiul de reacții la piesă. Dar nici una dintre ele n-a fost în rezonanță cu ale mele, așa că m-am închis în mine și nu l-am mai ascultat.

Nu puteam să-mi scot din minte moartea și reînvierea Alcestei – mă tot gândeam la asta pe când traversam podul spre stație. Jean-Felix m-a întrebat dacă vreau să mai bem ceva, dar i-am spus că sunt obosită. A fost altă pauză stânjenitoare. Am stat în fața gurii de metrou. I-am mulțumit pentru seară și i-am spus că a fost distractiv.

– Hai să mai bem un păhărel, a insistat Jean-Felix. Încă unul. De dragul trecutului?

– Nu, trebuie să merg acasă.

Am încercat să plec, și m-a înșfăcat de braț.

– Alicia, a zis. Ascultă-mă. Trebuie să-ți spun ceva.

– Nu, te rog, nu e nimic de spus, zău...

– Ascultă. Nu e ce crezi tu.

Și avea dreptate, nu era. Mă așteptam ca Jean-Felix să pledeze pentru prietenia noastră ori să încerce să mă facă să mă simt vinovată că plec de la galerie. Însă ceea ce a spus m-a luat cu totul prin surprindere.

– Trebuie să ai grijă, a zis. Ești mult prea încrezătoare. Cei din jurul tău... Tu ai încredere în ei. Nu trebuie. Nu trebuie să ai încredere în ei.

M-am holbat la el absentă. A trecut o vreme până să pot rosti:

– Despre ce vorbești? Ce vrei să zici?

Jean-Felix a clătinat doar din cap și n-a spus nimic. Mi-a dat drumul la mână și a plecat. L-am strigat, dar nu s-a oprit.

– Jean-Felix. Oprește-te!

Nu s-a uitat înapoi. L-am văzut cum dispăre după colț. Am rămas acolo, ca și cum aș fi prins rădăcini. Nu știam ce să cred. Ce urmărea aruncând un avertisment misterios și apoi plecând așa? Presupun că voia să mă domine și să mă lase nesigură și prinsă pe picior greșit. Și izbutise.

De asemenea, m-a lăsat furioasă. Acum, într-un fel, îmi ușurase situația. Acum sunt hotărâtă să-l exclud din viața mea. Ce voia să spună cu „cei din jurul meu“? Probabil că asta înseamnă Gabriel. Dar de ce?

Nu. N-o să fac asta. E exact ceea ce vrea Jean-Felix – să-mi vâre în cap tot soiul de prostii. Să mă facă să fiu obsedată de el. Să se bage între mine și Gabriel.

N-o să mă las dusă de nas. N-o să mă mai gândesc la asta.

M-am întors acasă și Gabriel era în pat, dormea. Trebuia să plece la cinci dimineața la o ședință foto. Dar l-am trezit și am făcut dragoste. Mi se părea că nu-s destul de aproape de el, că nu-l simt destul de adânc în mine. Voiam să fiu una cu el. Voiam să mă cațăr înăuntrul lui și să dispar.

11 august

L-am văzut din nou pe bărbatul acela. De data asta era ceva mai departe, stătea pe o bancă din parc. Însă era el, mi-am dat seama; cei mai mulți oameni poartă pantaloni scurți și tricouri și culori deschise pe vremea asta, iar el purta cămașă și pantaloni negri, ochelari de soare negri și șapcă. Și capul îi era îndreptat spre casă, uitându-se la ea.

Mi-a trecut prin minte un gând ciudat. Poate că nu-i un spărgător, poate că-i un pictor. Poate că-i un pictor ca mine și se gândește să picteze strada – sau casa. Însă, de cum am gândit asta, am știut că nu-i adevărat. Dacă avea cu adevărat de gând să picteze casa, n-ar sta doar acolo – ar face schițe.

M-am ambalat de-a binelea și l-am sunat pe Gabriel. A fost o greșeală. Mi-am dat seama că e ocupat - ultimul lucru de care avea nevoie era să-l sun eu, scoasă din minți din pricină că mi se pare că cineva ne supraveghează casa.

Desigur, doar presupun că bărbatul supraveghează casa.

Ar putea să mă supravegheze pe mine.

13 august

A fost iar aici.

La puțin timp după ce a plecat Gabriel, de dimineață. Am făcut un duș și l-am văzut pe fereastra de la baie. De data asta era mai aproape. Stătea în stația de autobuz. Ca și cum ar fi așteptat pur și simplu autobuzul.

Nu știu pe cine își închipuie că păcălește.

M-am îmbrăcat repede și m-am dus în bucătărie ca să văd mai bine. Însă plecase.

Am hotărât să-i spun lui Gabriel când vine acasă. Am crezut că o să spună că-s aiureli, însă a luat totul în serios. Părea de-a dreptul îngrijorat.

- E Jean-Felix? a întrebat imediat.

- Nu, sigur că nu. Cum poate să-ți treacă prin cap așa ceva?

Am încercat să par surprinsă și indignată. Dar, în realitate, și eu mă întrebam același lucru. Bărbatul și Jean-Felix arată la fel. Ar putea să fie Jean-Felix, dar, chiar și așa, pur și simplu nu vreau să cred asta. N-ar încerca să mă sperie așa. Sau da?

- Care e numărul lui Jean-Felix? a zis Gabriel. Îl sun chiar acum.

- Iubitule, nu, te rog. Sunt sigură că nu-i el.

- Chiar sigură?

- Absolut. Nu s-a întâmplat nimic. Nu știu de ce fac atâta caz. Nu-i nimic.

- Cât de mult a stat aici?

- Nu mult - cam o oră, apoi s-a făcut nevăzut.

- Cum adică s-a făcut nevăzut?

- Pur și simplu s-a făcut nevăzut.

- Hmm. E vreo șansă să ți se fi năzărit?

Ceva din felul în care a spus asta m-a iritat.

- Nu mi s-a năzărit. Am nevoie să mă crezi.

- Te cred.

Însă mi-am dat seama că nu mă crede întru totul. Doar în parte. O parte din el doar îmi făcea pe plac. Ceea ce mă înfurie, dacă e s-o zic pe-a dreaptă. Mă înfurie așa de tare, că trebuie să mă opresc aici - altfel s-ar putea să scriu ceva de care să-mi pară rău.

14 august

Am sărit jos din pat de cum m-am trezit. M-am uitat pe fereastră, nădăjduind că bărbatul o să fie iar acolo - ca să-l poată vedea și Gabriel. Dar nu era nici urmă de el. Așa că m-am simțit și mai toantă.

După-amiază am hotărât să ies la plimbare, în ciuda zăpușelii. Voiam să fiu în parc, departe de clădiri și străzi și alți oameni - să fiu singură cu gândurile mele. Am mers în sus pe Parliament Hill, trecând de trupurile care se bronzau, risipite pe amândouă părțile aleii. Am găsit o bancă liberă și m-am așezat. Am privit Londra care scânteia în depărtare.

Tot timpul cât am stat acolo am fost conștientă de ceva. M-am tot uitat peste umăr, dar nu am văzut pe nimeni. Însă cineva a fost acolo tot timpul. Am simțit asta. M-am simțit supravegheată.

Pe drumul de întoarcere, am trecut pe lângă heleșteu. S-a nimerit să ridic privirea – și iată-l, bărbatul acela – stătea pe celălalt mal, prea departe ca să-l văd clar –, dar era el. Știam că era el. Stătea complet nemișcat, holbându-se la mine.

Și am simțit fiorul de gheață al fricii. Și am acționat instinctiv:

– Jean-Felix? am strigat. Tu ești? Încetează. Nu mă mai urmări!

Nu s-a clintit. M-am mișcat cât de repede am putut. Am băgat mâna în buzunar, am scos telefonul și l-am fotografiat. La ce bun, habar n-am. Apoi m-am întors și am pornit repede spre capătul heleșteului, fără să-mi îngădui să privesc înapoi până nu am ajuns la aleea principală. Mă temeam că el o să fie chiar în spatele meu.

M-am răsucit pe călcâie – dispăruse.

Sper că nu e Jean-Felix. Chiar sper asta.

Când am ajuns acasă eram cu nervii în piuneze – am tras storurile și am stins luminile. M-am uitat atent pe fereastră – și era acolo.

Bărbatul stătea pe stradă, holbându-se la mine. Am înghețat – nu știam ce să fac.

Aproape că mi-a sărit inima din piept când cineva m-a strigat:

– Alicia? Alicia, ești aici?

Era cucoana aia groaznică din casa de alături. Barbie Hellmann. M-am dezlipit de fereastră, m-am dus la ușa din spate și am deschis-o. Barbie intrase pe poarta laterală și era în grădină, cu o sticlă de vin.

– Bună, scumpo, a zis, am văzut că nu ești în atelier și mă întrebam pe unde ești.

– Am fost plecată, tocmai m-am întors.

– Ai timp de un păhărel?

A spus asta cu vocea de copilă pe care o folosește uneori și care mă enervează la culme.

- De fapt, trebuie să mă întorc la lucru.

- Doar o dușcă. Și apoi trebuie să plec, în seara asta am ora de italiană. Bine?

Fără să aștepte răspunsul, a intrat. A bâiguit ceva despre întunericul din bucătărie și s-a apucat să ridice storurile fără să mă întrebe. Tocmai voiam s-o opresc, dar, când m-am uitat afară, nu era nimeni pe stradă. Bărbatul plecase.

Nu știu de ce i-am spus despre asta lui Barbie. Nu-mi place tipa și n-am încredere în ea, dar eram speriată, presupun, și aveam nevoie să vorbesc cu cineva - și s-a nimerit să fie acolo. Am băut împreună, lucru neobișnuit pentru mine, și am izbucnit în plâns. Iar Barbie s-a uitat la mine cu ochii cât cepele, amuțită de data asta. După ce m-am potolit, a lăsat din mână sticla de vin și a zis:

- Asta cere ceva mai tare.

A turnat două pahare de whisky.

- Poftim, a zis și mi-a dat unul. Ai nevoie de asta.

Adevăr grăise - aveam nevoie de asta. L-am dat pe gât și mi-a venit inima la loc. Acum era rândul meu să ascult, în timp ce Barbie vorbea. Nu voia să mă sperie, a zis, însă nu sună bine.

- Am văzut asta la vreun milion de show-uri TV. Îți studiază casa, bine? Înainte să facă mișcarea.

- Crezi că-i un spărgător?

Barbie a ridicat din umeri.

- Sau un violator. Ce mai contează? E de rău orice ar fi.

Am râs. Mă simțeam ușurată și recunoscătoare că mă ia cineva în serios, chiar dacă nu era decât Barbie. I-am arătat fotografia din telefon, dar n-a fost impresionată.

- Trimite-mi-o pe telefonul meu, ca să mă pot uita la ea cu ochelarii. Îmi pare o pată încețoșată. Ia spune-mi. I-ai pomenit despre asta soțului tău?

Am hotărât să mint.

- Nu, am zis. Încă nu.

Barbie mi-a aruncat o privire ciudată.

- De ce nu?

- Nu știu, presupun că mă tem că Gabriel ar putea să creadă că exagerez sau că mi s-a năzărit.

- Ți s-a năzărit?

- Nu.

Barbie a părut mulțumită.

- Dacă Gabriel nu te ia în serios, o să mergem împreună la poliție. Tu și cu mine. Pot să fiu foarte convingătoare, crede-mă.

- Mulțumesc, dar sunt sigură că n-o să fie nevoie.

- E deja nevoie. Ia asta în serios, scumpo. Îmi promiți că-i spui lui Gabriel când vine acasă?

Am încuviințat. Însă hotărâsem deja să nu-i mai spun nimic lui Gabriel. Nu era nimic de spus. N-am vreo dovadă că bărbatul mă urmărea sau mă supraveghea. Barbie avea dreptate, fotografia nu dovedește nimic.

Totul e în închipuirea mea - asta o să zică Gabriel. E mai bine să nu-i mai spun nimic, ca să nu-l supăr iar. Nu vreau să-l sâcâi.

O să uit totul.

Ora 4 dimineața

A fost o noapte rea.

Gabriel s-a întors, epuizat, pe la zece. Avusese o zi lungă și voia să meargă la culcare devreme. Am încercat și eu să adorm, dar n-am putut.

Și apoi, acum vreo două ore, am auzit un zgomot. Venea din grădină. M-am sculat și m-am dus la fereastră din spate. M-am uitat afară; nu vedeam pe nimeni, dar simțeam asupra mea privirea cuiva. Cineva mă urmărea din umbră.

Am reușit să mă smulg de la fereastră și am fugit în dormitor. L-am zgâlțâit pe Gabriel.

- Bărbatul e afară, am zis, e lângă casă.

Gabriel nu știa despre ce vorbesc. Când a priceput, a început să se înfurie.

- Pentru numele lui Dumnezeu, a zis. Las-o baltă. Trebuie să mă întorc la lucru peste trei ore. N-am chef de jocul ăsta afurisit.

- Nu-i un joc. Vino să vezi. Te rog.

Așa că s-a dus la fereastră - și, desigur, bărbatul nu era acolo. Nu era nimeni acolo.

Voiam ca Gabriel să meargă afară, să verifice, dar n-a vrut. S-a întors la etaj, iritat. Am încercat să-l conving, dar a zis că nu vorbește cu mine și s-a dus să se culce în camera de oaspeți.

Nu m-am întors în pat. De atunci stau aici, așteptând, ascultând, atentă la orice sunet, verificând ferestrele. Nici urmă de el până acum.

Încă vreo două ore. Curând o să fie lumină.

15 august

Gabriel a coborât gata de plecare la ședința foto. Când m-a văzut la fereastră și și-a dat seama că stătușem trează toată noaptea, a tăcut și a început să se poarte ciudat.

- Alicia, așază-te, a zis apoi. Trebuie să vorbim.

- Da. Trebuie să vorbim. Despre faptul că nu mă crezi.

- Cred faptul că tu crezi asta.

- Nu-i același lucru. Nu-s idioată, ce mama naibii.
- N-am zis că ai fi idioată.
- Atunci ce zici?

Am crezut că suntem pe cale să ne luăm la ceartă, așa că m-a uluit ceea ce a spus Gabriel. Vorbea în șoaptă. De-abia îl auzeam. A spus:

- Vreau să vorbești cu cineva. Te rog.
- Ce vrei să spui? Cu un polițist?

- Nu, a zis Gabriel, părând din nou furios. Nu cu un polițist.

Am înțeles la ce se gândea, ce spunea. Însă aveam nevoie să-l aud spunând-o. Voiam să rostească vorbele.

- Atunci cu cine?
- Cu un medic.

- Nu mă duc la medic, Gabriel...

- Am nevoie să faci asta pentru mine. Trebuie să mă întâmpini la jumătatea drumului. A repetat: Am nevoie să mă întâmpini la jumătatea drumului.

- Nu pricep la ce te referi. La jumătatea cărui drum? Sunt chiar aici.

- Nu, nu ești. Nu ești aici!

Arăta atât de obosit, atât de necăjit. Voiam să-l protejez. Voiam să-l liniștesc.

- Bine, dragule, am zis. O să fie bine, o să vezi.

Gabriel a clătinat din cap, ca și cum nu m-ar fi crezut.

- O să programez o consultație la doctorul West. De îndată ce te poate primi. Astăzi, dacă se poate. A șovăit și s-a uitat la mine. Bine?

Gabriel a întins mâna spre mine - aș fi vrut să i-o împing deoparte sau să i-o zgării. Aș fi vrut să-l mușc sau să-l lovesc, sau să-l îmbrâncesc peste masă și să zbir: „Crezi că sunt o afurisită de smintită, dar nu sunt smintită! Nu sunt, nu sunt, nu sunt!”

Dar n-am făcut nimic din toate astea. În schimb, am încuviințat, am prins mâna lui Gabriel și am ținut-o.
- Bine, dragule, am zis. Cum vrei tu.

16 august

Azi m-am dus la doctorul West. Împotriva voinței mele, dar m-am dus.

Îl urăsc, am hotărât. Îl urăsc pe el și casa lui îngustă, și să stau în cămăruța aia ciudată de la etaj, auzindu-i câinele cum latră în living. Nu s-a oprit o clipă din lătrat tot timpul cât am stat acolo. Voiam să strig la el să înceteze, și mă gândeam că doctorul West o să spună ceva despre asta, dar s-a purtat ca și cum nu l-ar fi auzit. Poate că nu-l auzea. Nu părea să audă nici ce spuneam eu. I-am povestit ce s-a întâmplat. I-am povestit despre bărbatul care supraveghea casa și că l-am văzut urmărindu-mă prin parc. I-am spus toate astea, dar el n-a răspuns. Doar stătea acolo, cu zâmbetul ăla subțire. Se uita la mine de parcă aș fi fost o insectă sau așa ceva. Știu că se presupune că e prieten cu Gabriel, dar nu văd cum ar putea fi prieteni. Gabriel e așa de cald, iar doctorul West e opusul căldurii. E un lucru ciudat de spus despre un medic, dar nu are strop de bunătate în el.

După ce am terminat de povestit despre bărbat, n-a spus nimic o veșnicie. Tăcerea părea să se întindă la infinit. Singurul sunet venea de la câinele ăla de la parter. Am început să mă acordez mintal la lătrat, intrând într-un fel de transă. Am fost surprinsă când doctorul West a vorbit.

- Am mai fost în punctul acesta, Alicia, a zis, nu-i așa?

M-am uitat absentă la el. Nu prea știam ce voia să zică.

- Am fost?

A încuviințat din cap.

- Da. Am fost.

- Știu că crezi că-mi imaginez toate astea, am zis. Nu-mi imaginez. E adevărat.

- Asta ai spus și data trecută. Îți amintești data trecută? Îți amintești ce s-a întâmplat?

N-am răspuns. Nu voiam să-i dau satisfacția asta. Am stat doar acolo, fulgerându-l cu privirea, ca un copil îndărătnic.

Doctorul West n-a așteptat vreun răspuns. A vorbit mai departe, amintindu-mi ce s-a întâmplat după moartea tatălui meu, despre căderea psihică pe care am suferit-o, acuzațiile paranoice pe care le făcusem - convingerea că eram supravegheată, urmărită, spionată.

- Așadar, vezi, am mai fost aici, nu-i așa?

- Dar atunci a fost altfel. Era doar o *impresie*. N-am văzut cu adevărat pe cineva. De data asta am văzut pe cineva.

- Și pe cine ai văzut?

- Ți-am spus deja. Un bărbat.

- Descrie-mi-l.

Am șovăit.

- Nu pot.

- De ce nu?

- Nu l-am văzut clar. Ți-am spus - era prea departe.

- Înțeleg.

- Și... era deghizat. Purta o șapcă. Și ochelari de soare.

- Multă lume poartă ochelari de soare pe vremea asta. Și șepci. Sunt toți deghizați?

Începea să-mi sară țandăra.

- Știi ce încerci să faci.

- Adică?

- Încerci să mă faci să recunosc că-mi pierd din nou mințile - ca după ce a murit tata.

- Asta crezi că se întâmplă?

- Nu. Atunci am fost bolnavă. Acum nu sunt bolnavă. N-am nici o problemă, în afară de faptul că cineva mă spionează, și tu nu mă crezi!

Doctorul West a încuviințat din cap, dar n-a zis nimic. A scris ceva în carnet.

- O să-ți dau din nou medicamente, a zis. Ca precauție. Nu vrem ca lucrurile să scape de sub control, nu-i așa?

Am scuturat din cap.

- Nu iau nici o pastilă.

- Înțeleg. Ei bine, dacă refuzi medicamentele, e important să fii conștientă de consecințe.

- Ce consecințe? Mă ameninți?

- N-are nimic de-a face cu mine. Vorbesc despre soțul tău. Ce crezi că simte Gabriel în legătură cu tot ce s-a întâmplat ultima dată când n-ai fost sănătoasă?

Mi l-am imaginat pe Gabriel la parter, așteptând în living împreună cu câinele care lătra.

- Nu știu, am zis. Ce-ar fi să-l întreb pe el?

- Vrei ca el să treacă din nou prin toate astea? Poate crezi că există o limită pentru cât poate îndura?

- Ce vrei să zici? Că o să-l pierd pe Gabriel? Asta gândești?

Până și faptul că o spuneam mă făcea să-mi vină rău. Gândul să-l pierd - nu puteam suporta asta. Aș face orice ca să-l păstrez, chiar și să mă prefac că sunt smințită când știu că nu sunt. Așa că am cedat. Am acceptat să fiu „sinceră“ cu doctorul West în privința a ce cred și ce simt și să-i spun dacă aud voci. Am promis să

iau pilulele pe care mi le-a dat și să revin peste două săptămâni la control.

Doctorul West părea mulțumit. A zis că acum putem merge la parter, la Gabriel. Pe când cobora treptele în fața mea m-am gândit să întind mâinile și să-i dau brânci pe scară. Îmi doresc s-o fi făcut.

Gabriel părea mult mai vesel în drum spre casă. Se tot uita la mine și zâmbea în timp ce conducea mașina.

- Bravo. Sunt mândru de tine. O să ajungem la liman, o să vezi.

Am încuviințat din cap, dar n-am spus nimic. Pentru că, desigur, e o tâmpenie - „noi“ n-o să ajungem la nici un liman.

O să trebuiască să mă descurc singură.

A fost o greșeală să povestesc cuiva. Măine o să-i spun lui Barbie să uite totul; o să zic că nu mă mai gândesc la ce a fost și nu mai vreau să vorbim despre asta. O să mă creadă într-o ureche și o să se supere că-i refuz melodrama, dar, dacă mă port firesc, curând o să uite totul. Cât despre Gabriel, o să-l liniștesc. O să mă port ca și cum totul ar fi reintrat în normal. O să dau un spectacol pe cinste. N-o să las garda jos nici o clipă.

La întoarcere am trecut pe la farmacie și Gabriel mi-a luat medicamentele de pe rețetă. Ajunși acasă, ne-am dus în bucătărie.

Mi-a dat pastilele galbene și un pahar cu apă.

- Ia-le.

- Nu-s copil, am zis. Nu-i nevoie să mi le pui în mână.

- Știi că nu ești copil. Nu vreau decât să mă asigur că le iei - și nu le arunci.

- O să le iau.

- Haide, atunci.

Gabriel m-a privit cum bag pastilele în gură și beau un pic de apă.

- Ai fost cuminte, a zis și m-a sărutat pe obraz.
A plecat din cameră.

De cum s-a întors cu spatele, am scuipat pastilele. Le-am scuipat în chiuvetă și le-am făcut să dispară pe scurgere. Nu iau nici un medicament. Cele pe care mi le-a dat ultima dată doctorul West aproape că m-au făcut să-mi pierd mințile. Și n-am de gând să risc din nou așa ceva.

Acum trebuie să am mintea limpede.
Trebuie să fiu pregătită.

17 august

Am început să-mi ascund jurnalul. În camera de oaspeți este o scândură care se desprinde în dușumea. Îl păstrez acolo, ascuns în spațiul de sub podea. De ce? Păi, sunt prea sinceră în paginile astea. Nu-i prudent să-l las la vedere. Mi-l tot închipui pe Gabriel dând peste jurnal și chinuindu-se să-și înfrâneze curiozitatea, apoi deschizându-l și începând să citească. Dacă descoperă că nu-mi iau medicamentele o să se simtă atât de trădat, de rănit - n-aș putea suporta asta.

Slavă Domnului că am acest jurnal în care să scriu. Mă ajută să nu-mi pierd mințile. N-am pe nimeni cu care să pot vorbi.

Nimeni în care să am încredere.

21 august

N-am ieșit din casă de trei zile. Față de Gabriel m-am prefăcut că ies la plimbare după-amiaza, când e plecat de acasă, dar nu-i adevărat.

Mă înspăimântă gândul să ies. Aș fi prea expusă. Cel puțin aici, în casă, știu că sunt în siguranță. Pot să stau la fereastră și să urmăresc trecătorii. Cercetez fiecare chip care trece, căutând chipul aceluia bărbat, dar nu știu cum arată, asta-i problema. Poate că și-a lepădat deghizarea și trece prin fața mea complet neobservat.

E un gând îngrijorător.

22 august

În continuare, nici urmă de el. Dar nu trebuie să-mi pierd concentrarea, e doar o chestiune de timp. Mai devreme sau mai târziu se va întoarce. Trebuie să fiu pregătită. Trebuie să iau măsuri.

Când m-am trezit azi-dimineață, mi-am amintit de pușca lui Gabriel. O s-o iau din camera de oaspeți. O s-o țin la parter, unde pot să ajung la ea cu ușurință. O s-o pun în bufetul din bucătărie, lângă fereastră. Așa, îmi va fi la îndemână dacă am nevoie de ea.

Știu că toate astea sună ca naiba. Sper să nu se ajungă la așa ceva. Sper să nu-l mai văd niciodată pe bărbatul acela.

Dar am o presimțire îngrozitoare că o să-l mai văd.

Unde e? De ce n-a mai dat pe aici? Încearcă să mă facă să cobor garda? Nu trebuie s-o fac. Trebuie să-mi continui veghea la fereastră.

Să aștept mai departe.

Să veghez mai departe.

23 august

Încep să cred că mi-am închipuit totul. Poate că da.

Gabriel mă tot întreabă cum mă simt, dacă mi-e bine. Îmi dau seama că e îngrijorat, cu toate că eu

susțin că mi-e bine. Rolul pe care îl joc pare să nu-l mai convingă. Trebuie să mă străduiesc mai mult. Mă prefac că mă concentrez toată ziua pe pictură, când, de fapt, pictura nici că ar putea fi mai departe de gândurile mele. Mi-am pierdut orice legătură cu ea, orice elan să termin tablourile. Acum, când scriu asta, n-aș putea spune cu mâna pe inimă că voi mai picta din nou. În orice caz, nu până nu las în urmă toate astea.

Am tot găsit pretexte pentru faptul că nu vreau să ies din casă, însă Gabriel mi-a spus că în seara asta n-am de ales. Max ne-a invitat la masă în oraș.

Nu-mi pot imagina ceva mai rău decât să-l văd pe Max. L-am rugat pe Gabriel să refuze, spunând că trebuie să lucrez, dar mi-a spus că o să-mi facă bine să merg. A insistat și mi-am dat seama că vorbea serios, așa că n-am avut încotro. M-am dat bătută și am acceptat.

M-am perpelit toată ziua cu gândul la seara asta. Pentru că, de îndată ce mintea începea să lucreze, părea că toate se așază la locul lor. Totul avea sens. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme, e la mintea cocoșului.

Acum înțeleg. Bărbatul - bărbatul care mă supraveghează - nu-i Jean-Felix. Jean-Felix nu-i destul de ticălos sau de viclan ca să facă așa ceva. Cine altcineva ar vrea să mă tortureze, să mă sperie, să mă pedepsească?

Max.

Sigur că-i Max. Trebuie să fie Max. Încearcă să mă scoată din minți.

Mi-e groază, dar trebuie să-mi iau inima-n dinți cumva. O s-o fac în seara asta.

O să-l înfrunt.

24 august

A fost ciudat și un pic înspăimântător să ies aseară, după atâta vreme petrecută în casă.

Lumea de afară părea imensă – un spațiu vid în jurul meu, cerul nemărginit deasupra. Mă simțeam foarte mică și m-am prins de brațul lui Gabriel, ca să mă sprijin.

Cu toate că ne-am dus la vechiul nostru restaurant favorit, Augusto's, nu m-am simțit în siguranță. Nu părea plăcut sau familiar cum obișnuia să fie. Părea, cumva, diferit. Și mirosea diferit – mirosea a ceva ars. L-am întrebat pe Gabriel dacă a luat foc ceva în bucătărie, dar el a zis că nu miroase nimic, că îmi închipui.

- Totul e în ordine, a zis. Liniștește-te.

- Sunt liniștită, am zis. Nu par liniștită?

Gabriel n-a răspuns. Doar și-a încleștat maxilarul, așa cum face când e iritat. Ne-am așezat și l-am așteptat pe Max în tăcere.

Max a adus-o cu el la cină pe fata de la recepție. O cheamă Tanya. Se pare că au început o relație. Max se purta de parcă ar fi fost topit după ea, o tot pipăia, o atingea, o săruta – și în tot acest timp nu mă scăpa din ochi. Credea că o să mă facă geloasă? E un om îngrozitor. Mă scârbește.

Tanya a observat că se petrece ceva – de vreo două ori l-a surprins pe Max uitându-se la mine. Zău că ar trebui s-o previn în privința lui. Să-i spun în ce se bagă. Poate că o s-o fac, dar nu acum. Pe moment am alte priorități.

Max a zis că se duce la toaletă. Am așteptat puțin, apoi am prins ocazia. Am zis că și eu am nevoie să merg la toaletă. M-am ridicat de la masă și l-am urmat.

L-am ajuns din urmă după colț și l-am prins de braț. L-am înhățat zdravăn.

- Termină, am zis. Termină!

Max părea uluit.

- Să termin ce?

- Mă spionezi, Max. Mă supraveghezi. Știu că o faci.

- Poftim? Habar n-am despre ce vorbești, Alicia.

- Nu mă minți. Am constatat că mi-era greu să-mi stăpânesc vocea. Aș fi vrut să zbier. Te-am văzut, bine? Am făcut o fotografie. Te-am fotografiat.

Max a răs.

- Ce tot spui acolo? Dă-mi drumul, nebuno.

L-am plesnit peste față. Tare.

Și apoi m-am răsucit și am văzut-o pe Tanya stând acolo. Părea că ea fusese cea plesnită.

Tanya s-a uitat de la Max la mine, dar n-a zis nimic. A plecat din restaurant.

Max m-a fulgerat cu privirea și, înainte s-o urmeze, a șuiert:

- N-am nici o idee despre ce vorbești. Nu te supraveghez, în mama mă-sii. Acum dă-te la o parte.

Și din felul în care a spus-o, cu atâta furie, cu atâta dispreț, mi-am dat seama că Max spunea adevărul. L-am crezut. Nu am vrut, însă l-am crezut.

Dar dacă nu e Max... cine e?

25 august

Tocmai am auzit ceva. Un zgomot afară. M-am dus la fereastră. Și am văzut pe cineva mișcându-se printre umbre...

E bărbatul acela. E afară.

L-am sunat pe Gabriel, dar n-a răspuns. Ar trebui să sun la poliție? Nu știu ce să fac. Mâna îmi tremură așa de tare, că abia pot...

Îl aud – la parter – încercă să deschidă ferestrele și ușile. Încercă să intre.

Trebuie să ies de aici. Trebuie să fug.

Oh, Dumnezeule – îl aud...

E înăuntru.

E în casă.

PARTEA A PATRA

Scopul terapiei nu este să corecteze trecutul, ci să-l facă pe pacient capabil să se confrunte cu propria istorie și să o jelească.

Alice Miller

1

Am închis jurnalul Aliciei și l-am pus pe birou.

Am stat acolo, fără să mă mișc, ascultând ploaia care lovea în fereastră. Am încercat să înțeleg ce tocmai citisem. Evident, erau mult mai multe lucruri legate de Alicia Berenson decât am presupus. Ea fusese pentru mine ca o carte închisă; acum acea carte era deschisă și conținutul ei mă luase cu totul prin surprindere.

Aveam o mulțime de întrebări. Alicia bănuia că era supravegheată. Descoperise până la urmă cine era bărbatul? A spus cuiva? Trebuia să aflu. Din câte știam, nu vorbise despre asta decât cu trei persoane - Gabriel, Barbie și cu acest misterios doctor West. S-a limitat la ele sau a mai spus cuiva? Altă întrebare. De ce se termină jurnalul brusc? Mai sunt lucruri scrise altundeva? Alt carnet, pe care nu mi l-a dat? Și m-am întrebam de ce mi-a dat Alicia jurnalul să-l citesc. Comunica ceva, cu siguranță - și era o comunicare de o intimitate aproape șocantă. Să fie oare un gest de bună-credință - să-mi arate câtă încredere avea în mine? Ori ceva mai sinistru?

Mai era ceva; ceva ce trebuia să verific. Doctorul West - cel care o tratase pe Alicia. Un martor important, cu informații vitale despre starea ei de spirit în

momentul crimei. Și totuși, doctorul West nu depusese mărturie la procesul Aliciei. De ce? Nu era pomenit nicăieri. Până când i-am văzut numele în jurnal, era ca și cum n-ar fi existat. Cât de multe știa? De ce nu spusese nimic?

Doctorul West.

Nu putea fi același om. Era o coincidență, cu siguranță. Trebuia să aflu.

Am pus jurnalul în sertarul biroului și l-am încuiat. Și apoi, aproape imediat, m-am răzgândit. Am descuiat sertarul și am scos jurnalul. E mai bine să-l țin la mine – e mai sigur să nu-l scap din vedere. L-am strecurat în buzunarul paltonului, pe care mi l-am pus pe braț.

Am plecat din cabinet. Am coborât la parter și am mers pe coridor până am ajuns la o ușă din capăt.

Am stat acolo un moment, uitându-mă la ea. Un nume apărea pe o plăcuță de pe ușă. Scris: „DR C. WEST“.

Nu m-am ostenit să ciocănesc. Am deschis ușa și am intrat.

2

Christian stătea la birou, mâncând cu bețișoare sushi dintr-o cutie. A ridicat privirea și s-a încruntat.

- Nu știi să bați la ușă?

- Trebuie să vorbim.

- Nu acum, mănânc.

- Nu durează mult. Doar o întrebare scurtă. Ai tratat-o vreodată pe Alicia Berenson?

Christian a înghițit un bulgăre de orez și mi-a aruncat o privire indiferentă.

- Ce vrei să zici? Sigur că da. Conduc echipa care o tratează.

- Nu aici - vreau să zic înainte de a fi internată la The Grove.

M-am uitat cu atenție la Christian. Expresia lui mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu. S-a îmbujorat și a lăsat din mână bețișoarele.

- Despre ce vorbești?

Am scos din buzunar jurnalul Aliciei și l-am ridicat.

- Poate că te-ar interesa asta. E jurnalul Aliciei. A fost scris în lunile dinainte de crimă. L-am citit.

- Și ce are de-a face cu mine?

- Te pomenește în el.

- Pe mine?

- Se pare că ai tratat-o în particular înainte să fie internată la The Grove. N-am știut asta.

- Eu... nu pricep. Trebuie să fie o greșală.

- Nu cred. Ți-a fost pacientă timp de câțiva ani. Și totuși, nu te-ai dus să depui mărturie la proces, în ciuda importanței dovezilor tale. Și nici n-ai spus că o cunoșteai deja pe Alicia când ai început să lucrezi aici. Probabil că te-a recunoscut imediat - ce noroc pe tine că nu vorbește.

Am spus asta pe un ton sec, însă clocoteam. Acum înțelegeam de ce se împotriva atât de mult Christian încercării mele de a o face pe Alicia să vorbească. Avea tot interesul s-o țină mută.

- Ești un ticălos egoist, Christian, știi asta?

Christian se uita la mine din ce în ce mai panicat.

- La dracu', a mormăit. La dracu'. Theo. Ascultă...

Nu-i ceea ce pare.

- Nu?

- Ce altceva mai spune în jurnal?

- Ce altceva mai e de spus?

Christian nu mi-a răspuns. A întins mâna.

- Pot să-l văd?

- Îmi pare rău, am zis, clătinând din cap. Nu cred că se cuvine.

Christian a început să se joace cu bețișoarele în timp ce vorbea.

- N-ar fi trebuit s-o fac. Dar a fost ceva cu totul nevinovat. Trebuie să mă crezi.

- Mă tem că nu. Dacă era ceva nevinovat, de ce n-ai spus nimic după crimă?

- Pentru că nu eram cu adevărat medicul Aliciei - vreau să zic, nu oficial. I-am făcut doar o favoare lui Gabriel. Eram prieteni. Am fost împreună la universitate. Am fost la nunta lor. Nu-l mai văzusem de câțiva

ani – până când m-a sunat, căutând un psihiatru pentru soția sa. Starea ei se deteriorase după moartea tatălui ei.

– Și te-ai oferit tu?

– Nu, nici vorbă. Dimpotrivă. Voiam să-i recomand un coleg, însă el a ținut morțiș s-o văd eu. Gabriel a spus că Alicia se împotrivește din răspuțeri acestei idei, iar faptul că suntem prieteni creștea mult șansele s-o înduplece. Evident, am ezitat.

– Bag mâna-n foc că da.

Christian mi-a aruncat o privire lezată.

– Nu-i nevoie să fii sarcastic.

– Unde ai tratat-o?

A șovăit.

– În casa iubitei mele. Însă, așa cum ți-am spus, a adăugat iute, era neoficial – nu eram cu adevărat medicul ei. Am văzut-o rareori. Din când în când, asta-i tot...

– Și în acele rare ocazii primeai plată?

Christian a clipit și și-a ferit privirea.

– Păi, Gabriel ținea neapărat să plătească, așa că n-am avut încotro...

– Numerar, presupun?

– Theo...

– Era numerar?

– Da, dar...

– Și ai declarat banii?

Christian și-a mușcat buza și n-a răspuns. Așadar, răspunsul era „nu“. Și iată de ce nu s-a prezentat la procesul Aliciei. M-am întrebat câți alți pacienți trata „neoficial“ și nu declara venitul.

– Uite, a zis. Dacă află Diomedes... mi-aș putea pierde slujba. Știi asta, nu?

Avea un ton implorator, făcând apel la compasiunea mea. Dar n-aveam nici un strop de compasiune față de Christian. Doar dispreț.

- Lasă-l pe profesor. Ce zici de Consiliul Medicilor? O să-ți pierzi licența.

- Doar dacă spui tu ceva. Nu-i nevoie să spui nimă-nui. În acest moment totul e de domeniul trecutului, nu? Vreau să zic, vorbim aici despre cariera mea, ce mama dracului.

- Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte, nu?

- Theo, te rog...

Lui Christian trebuie să-i fi căzut al naibii de greu la stomac să se târască așa la picioarele mele, dar faptul că-l vedeam zvârcolindu-se nu mi-a dat nici o satisfacție; doar iritare. N-aveam de gând să-l părăsc lui Diomedes - cel puțin, nu încă. Mi-ar fi de mult mai mult folos dacă-l țineam așa, în aer.

- Bine, am zis, nu trebuie să afle nimeni. Deocamdată.

- Mulțumesc. Serios. Îți rămân dator.

- Da, îmi rămâi. Continuă.

- Ce vrei?

- Vreau să vorbești. Vreau să-mi spui despre Alicia.

- Ce vrei să știi?

- Totul, am zis.

3

Christian s-a uitat lung la mine, jucându-se cu bețișoarele. A chibzuit o vreme înainte să vorbească.

- Nu-s multe de spus. Nu știu ce vrei să auzi sau de unde vrei să încep.

- Începe cu începutul, am zis. Ai văzut-o de-a lungul a mai multor ani?

- Nu... adică da, dar ți-am zis, nu așa de des cum ar putea să pară. Am văzut-o de două sau de trei ori după ce a murit tatăl ei.

- Când a fost ultima oară?

- Cam cu o săptămână înainte de crimă.

- Și cum i-ai descrie starea de spirit?

- Oh, a zis Christian și s-a lăsat pe spate pe scaun, relaxat acum, că era pe teren mai sigur. Era foarte paranoică, avea năluciri - era de-a dreptul psihotică. Dar mai fusese așa. Avea un tipar vechi de schimbări bruște de dispoziție. Întotdeauna era ba sus, ba jos - BPD tipic.

- Scutește-mă de afurisitul de diagnostic. Spune-mi doar faptele.

Christian mi-a aruncat o privire rănită, dar a preferat să nu mă contrazică.

- Ce vrei să știi?

- Alicia ți-a mărturisit că era supravegheată, adevărat?

Christian s-a uitat la mine cu o privire lipsită de expresie.

- Supravegheată?

- Cineva o spiona. Am crezut că ți-a vorbit despre asta.

Christian mi-a aruncat o privire ciudată. Apoi, spre surprinderea mea, a izbucnit în râs.

- Ce-i așa de distractiv? am zis.

- Doar nu crezi asta, nu? Individul care trage cu ochiul pe gaura cheii?

- Nu crezi că-i adevărat?

- Născocire curată. Credeam că e evident.

Am făcut semn cu capul spre jurnal.

- Scrie despre asta destul de convingător. Am crezut-o.

- Păi, sigur că părea convingător. Aș fi crezut-o și eu, dacă nu aș fi știut cum stau lucrurile. Avea o criză psihotică.

- Tot spui asta. În jurnal nu pare psihotică. Doar speriată.

- Avea un precedent - același lucru s-a întâmplat și unde au locuit înainte să se mute în Hampstead. De aceea au fost obligați să se mute. L-a acuzat pe un bătrân de peste drum că o spionează. A făcut mare tâmbălău. A reieșit că bătrânul era orb - nu putea nici măcar s-o zărească, ce să mai vorbim de spionat. Întotdeauna a fost foarte instabilă, dar sinuciderea tatălui i-a pus capac. Nu și-a mai revenit niciodată.

- A vorbit cu tine despre el? Despre tatăl ei?

Christian a ridicat din umeri.

- Nu prea. O ținea morțiș că l-a iubit și că aveau o relație foarte normală, pe cât de normală putea să

fie, dacă ne gândim că mama ei s-a sinucis. Sincer să fiu, am fost norocos să scot câte ceva de la Alicia. Era foarte puțin cooperantă. Era... Ei bine, știi cum e.

- Nu la fel de bine ca tine, se pare. Am continuat înainte să mă poată întrerupe: A încercat să se sinucidă după moartea tatălui?

Christian a ridicat din umeri.

- Dacă vrei. Nu așa i-aș zice eu.

- Cum i-ai zice tu?

- A fost comportament sinucigaș, dar nu cred că avea de gând să moară. Era prea narcisistă ca să vrea cu adevărat vreodată să-și facă rău. A luat o supradoză, mai degrabă ca să se dea în spectacol decât din altă pricină. Îi „comunica“ lui Gabriel suferința ei - întotdeauna încerca să-i atragă atenția, bietul de el. Dacă n-ar fi trebuit să păstrez secretul profesional, l-aș fi avertizat să fugă cât vede cu ochii.

- Ce ghinion pe el că te dă etica afară din casă.

Christian s-a strâmbat.

- Theo, știi că ești un om cu multă empatie - asta te face să fii un terapeut atât de bun -, dar îți pierzi timpul cu Alicia Berenson. Chiar și înainte de crimă, avea o capacitate foarte redusă de introspecție sau mentalizare sau oricum vrei să-i zici. Era preocupată în întregime de propria persoană și de pictura ei. Toată empatia pe care o ai pentru ea, toată bunătatea - nu-i în stare să le răspundă. E o cauză pierdută. O jigodie.

Christian a spus asta cu o expresie disprețuitoare și fără nici un strop de empatie pentru o femeie atât de bolnavă. Preț de o clipă m-am întrebat dacă nu cumva Christian are BPD, nu Alicia. Asta ar fi mult mai potrivit. M-am ridicat de pe scaun.

- Mă duc s-o văd pe Alicia. Am nevoie de niște răspunsuri.

- De la Alicia? Christian părea uimit. Și cum ai de gând să le obții?

- Întrebând-o, am zis și am plecat.

4

Am așteptat până ce Diomedes s-a făcut nevăzut în cabinetul său, iar Stephanie era într-o ședință cu cei de la Trust, apoi m-am furișat în „acvariul cu peștișori aurii” și l-am găsit pe Yuri.

- Trebuie s-o văd pe Alicia, am zis.

- A, da? a zis Yuri, aruncându-mi o privire ciudată. Dar credeam că terapia a fost sistată.

- A fost. Trebuie să vorbesc ceva în particular cu ea, asta-i tot.

- Bine, înțeleg. Yuri părea să șovăie. Păi, sala de terapie e ocupată - Indira își vede acolo pacienții tot restul după-amiezii. S-a gândit un pic. Sala de pictură e liberă, dacă nu te deranjează să vă vedeți acolo. Însă trebuie să te grăbești.

N-a explicat, însă știam ce voia să zică - trebuia să ne grăbim ca să nu ne vadă nimeni și să-i raporteze lui Stephanie. I-am fost recunoscător că era de partea mea; Yuri era, evident, un om bun. M-am simțit vinovat că îl judecasem greșit când ne cunoscuserăm.

- Mulțumesc, am zis. Îți sunt recunoscător.

Yuri mi-a zâmbit larg.

- O s-o aduc acolo în zece minute.

Yuri s-a ținut de cuvânt. Peste zece minute eram cu Alicia în sala de pictură, stând unul în fața celuilalt la masa stropită cu vopsea.

M-am cocoțat pe un taburet șubred, simțindu-mă nesigur. Alicia părea perfect echilibrată când s-a așezat – ca și cum ar fi pozat pentru un portret sau ar fi fost pe cale să picteze unul.

– Îți mulțumesc pentru asta, am zis, scoțând jurnalul ei și punându-l în fața mea. Pentru că mi-ai dat voie să-l citesc. Înseamnă foarte mult pentru mine faptul că mi-ai încredințat ceva atât de personal.

Am zâmbit, dar n-am primit în schimb decât o expresie absentă. Trăsăturile Aliciei erau dure și încremenite. M-am întrebat dacă nu cumva îi pare rău că îmi dăduse jurnalul. Poate că îi era rușine că se expusese așa? Am făcut o pauză, apoi am continuat:

– Jurnalul se încheie brusc, în suspans. Am răsfolit paginile rămase goale. E cam ca terapia noastră – incomplet, neterminat.

Alicia n-a vorbit. Doar se holba. Nu știu la ce mă așteptam, dar nu la asta. Am presupus că oferirea jurnalului semnala un fel de schimbare – reprezenta o invitație, o deschidere, un punct de pornire; și totuși, iată-mă aici, în fața unui zid de nepătruns.

– Știi, am sperat că, după ce mi-ai vorbit indirect – prin aceste pagini –, ai putea face un pas mai departe, vorbindu-mi direct.

Nici o reacție.

– Cred că mi l-ai dat pentru că ai vrut să comunicu cu mine. Și chiar ai comunicat. Citindu-l, am aflat multe lucruri despre tine – cât de însingurată erai, cât de izolată, cât de înspăimântată –, că situația ta era mult mai complicată decât crezusem înainte. Relația ta cu doctorul West, bunăoară.

I-am aruncat o privire când am rostit numele lui Christian. Speram să văd o reacție, o mijire a ochilor, un maxilar încleștat – ceva, orice –, însă n-a fost nimic, nici măcar o clipire.

– Nu știam că l-ai cunoscut pe Christian West înainte să fii internată la The Grove. I-ai fost pacientă particulară timp de câțiva ani. Este evident că l-ai recunoscut de cum a venit să lucreze aici – la câteva luni după sosirea ta. Trebuie să fi fost derutant când el nu a dat nici un semn că te cunoaște. Și, probabil, destul de supărător, îmi închipui?

Am spus-o ca pe o întrebare, dar n-am primit nici un răspuns. Părea că n-o interesează prea mult Christian. Alicia s-a uitat în altă parte, plictisită, dezamăgită, ca și cum aș fi ratat o ocazie, aș fi pornit pe un drum greșit. Așteptase ceva de la mine; ceva ce nu reușisem să-i ofer.

Ei bine, încă nu terminasem.

– Mai e ceva, am zis. Jurnalul ridică unele întrebări – întrebări care au nevoie de răspuns. Unele lucruri n-au sens, nu se potrivesc cu informațiile pe care le am din alte surse. Acum, că mi-ai îngăduit să-l citesc, mă simt obligat să cercetez mai departe. Sper că înțelegi asta.

I-am înapoiat Aliciei jurnalul. L-a luat și a rămas cu degetele pe el. Ne-am uitat un moment unul la altul.

– Sunt de partea ta, Alicia, am zis, în cele din urmă. Știi asta, nu-i așa?

N-a spus nimic.

Am luat-o ca pe un „da“

5

Kathy devenea neglijentă. Era inevitabil, presupun. Dat fiind că își ascunsese infidelitatea atâta timp, începuse să-și coboare garda.

M-am întors acasă și am găsit-o gata de plecare.

- Mă duc să mă plimb, a zis, punându-și adidașii. Nu stau mult.

- Nu mi-ar strica puțină mișcare. Ai chef de companie?

- Nu, trebuie să-mi repet replicile.

- Te pot verifica, dacă vrei.

- Nu, a zis Kathy, clătinând din cap. Mi-e mai ușor singură. Tot repet monologurile - cele care nu-mi ies, știi, cele din actul doi. Mă plimb prin parc, repetându-le cu voce tare. Ar trebui să vezi cum se uită lumea la mine.

Ce-i al ei, e al ei. Kathy a spus toate astea cu deplină sinceritate, în timp ce mă privea drept în ochi. Era o actriță de milioane.

Și eu îmi îmbunătățisem jocul. I-am zâmbit cald, deschis.

- Plimbare plăcută, am zis.

Am urmat-o după ce a ieșit din apartament. Am păstrat o distanță prudentă, însă n-a întors capul nici măcar o dată. Cum spuneam, devenea neglijentă.

A mers vreo cinci minute, până la intrarea în parc. Când s-a apropiat, un bărbat a ieșit din umbră. Era cu spatele la mine și nu i-am văzut fața. Avea părul negru și era bine făcut, mai înalt decât mine. S-a dus la el și el a luat-o în brațe. Au început să se sărute. Kathy îi sorbea cu lăcomie sărutările, lăsându-se în voia lui. Era ciudat – ca să nu zic mai mult – să văd brațele altui bărbat în jurul ei. Mâinile lui o pipăiau și îi frământau sânii prin haine.

Știam că ar trebui să mă ascund. Eram expus, la vedere – dacă ea s-ar fi întors, cu siguranță, m-ar fi văzut. Dar nu mă puteam urni. Încremenisem, uitându-mă la Meduza, prefăcut în piatră.

În cele din urmă, s-au oprit din sărutat și au intrat în parc la braț. I-am urmat. Era derutant. Din spate, de departe, bărbatul semăna cu mine – câteva secunde am avut o trăire confuză, extracorporală, convins că mă văd pe mine plimbându-mă prin parc cu Kathy.

Kathy l-a condus spre o pădurice deasă. El a urmat-o acolo și au dispărut.

Am simțit în stomac o oroare care mă îmbolnăvea. Răsuflarea îmi era înceată, greoaie. Fiecare părticică din trup îmi spunea să plec, să mă duc, să fug, să fug de acolo. Dar n-am făcut-o. I-am urmat printre copaci.

Am încercat să fac cât mai puțin zgomot cu puțință, însă două crenguțe au scrâșnit sub tălpile mele, iar crengile mă zgâriau. Nu-i vedeam nicăieri – copacii erau atât de apropiați, încât nu vedeam decât la vreun metru în față.

M-am oprit și am ascultat. Am auzit un freamăt prin frunziș; dar ar fi putut să fie vântul. Apoi am auzit ceva inconfundabil, un sunet jos, gutural, pe care l-am recunoscut pe loc.

Era geamătul lui Kathy.

Am încercat să mă apropii, însă crengile m-au prins și m-au ținut atârnat, ca o muscă într-o pânză de păianjen. Am stat acolo, în lumina slabă, respirând mirosul umed de iarbă și pământ. Am ascultat-o pe Kathy gemând în vreme ce el i-o trăgea. El mârâia ca un animal.

Eram mistuit de ură. Bărbatul ăsta apăruse de nicăieri și-mi invadase viața. Furase, seduse și corupsese singurul lucru din lume pe care-l prețuiam. Era monstruos – supranatural. Poate că nu era deloc uman, ci unealta unei zeități răuvoitoare care voia să mă pedepsească. Oare era pedeapsa lui Dumnezeu? De ce? Cu ce mă făcusem vinovat, în afară de a mă fi îndrăgostit? Era din pricină că iubeam prea profund, prea lacom? Prea mult?

Bărbatul ăsta o iubea? Mă îndoiam. Nu ca mine. Nu făcea decât s-o folosească; să-i folosească trupul. N-avea cum să țină la ea așa cum țineam eu. Aș fi murit pentru Kathy.

Aș fi ucis pentru ea.

M-am gândit la tata – știam ce-ar fi făcut el în această situație. L-ar fi omorât pe tip. „Fii bărbat“, îl auzeam pe tata strigând. „Întărește-te.“ Asta ar trebui să fac? Să-l omor? Să-l fac să dispară? Era o modalitate de a ieși din această mizerie – o modalitate de a rupe vraja, de a o dezlega pe Kathy și de a ne elibera pe amândoi. După ce i-ar plânge pierderea, s-ar termina, el n-ar mai fi decât o amintire, ușor de uitat; și am putea merge mai departe ca înainte. Aș putea s-o fac acum, aici, în parc. L-aș târî până în heleșteu, i-aș ține capul sub apă. L-aș ține acolo până ce trupul i-ar zvâcni și s-ar lăsa moale în brațele mele. Sau aș putea să-l urmăresc până acasă în metrou, să stau chiar în spatele lui pe peron și – cu un brânci scurt – să-l

arunc în fața trenului care vine. Sau să mă furișez în spatele lui pe o stradă pustie, cu o cărămidă în mână, și să-i strivesc creierii. De ce nu?

Dintr-odată, sunetele lui Kathy au devenit mai puternice, și am recunoscut gemetele pe care le scotea la orgasm. Apoi a fost tăcere... întreruptă de chicotitul înăbușit pe care îl cunoșteam atât de bine. Auzeam cum trosneau vreascurile când au ieșit din pădure.

Am așteptat câteva clipe. Apoi am rupt crengile din jurul meu și m-am luptat să ies dintre copaci, zgâriindu-mi și julindu-mi mâinile.

Când am ieșit din pădurice eram pe jumătate orbit de lacrimi. Le-am șters cu pumnul însângerat.

Am plecat împleticindu-mă, fără țintă. M-am tot învârtit în cerc ca un bezmetic.

6

- Jean-Felix?

Nu era nimeni la biroul de recepție și n-a venit nimeni când am strigat. Am șovăit o clipă, apoi am intrat în galerie.

Am mers pe coridor spre locul în care atârna *Alcesta*. M-am uitat încă o dată la tablou. Am încercat încă o dată să-l descifrez; și din nou am eșuat. Tabloul avea ceva care sfida interpretarea – sau poate că avea un soi de înțeles pe care încă nu-l deslușeam. Dar care?

Și apoi am tras brusc aer în piept când am observat ceva ce nu văzusem până atunci. În spatele Aliciei, în întuneric, dacă mijeai ochii și priveai intens tabloul, cea mai întunecată parte a umbrelor se unea – ca o hologramă care trece de la două dimensiuni la trei când privești dintr-un anumit unghi – și din umbre a țâșnit o formă... Silueta unui bărbat. *Un bărbat* – ascuns în întuneric. Privind. Spionând-o pe Alicia.

- Ce dorești? Vocea m-a făcut să tresar. M-am răsucit. Jean-Felix nu părea prea încântat să mă vadă. Ce faci aici?

Eram gata să arăt spre bărbatul din tablou și să-l întreb pe Jean-Felix despre el, dar ceva mi-a spus că

s-ar putea să nu fie o idee bună. În loc de asta, am zâmbit.

- Mai am două întrebări. E un moment potrivit?

- Nu prea. Ți-am spus tot ce știu. Cu siguranță, nu mai poate fi altceva.

- De fapt, au apărut informații noi.

- Ce anume?

- Păi, de exemplu, nu știam că Alicia avea de gând să nu mai expună în galeria ta.

A fost o pauză de o secundă până ca Jean-Felix să răspundă. Vocea îi era tensionată, ca o bucată de elastic pe punctul de a plesni.

- Despre ce vorbești?

- E adevărat?

- Ce treabă ai tu cu asta?

- Alicia e pacienta mea. Am de gând s-o fac să vorbească din nou, însă acum văd că ar fi în interesul tău să rămână mută.

- Ce mama naibii vrea să însemne asta?

- Ei bine, câtă vreme nu știe nimeni că dorea să plece, poți păstra la nesfârșit lucrările ei.

- De ce anume mă învinuiești?

- Nu te învinuiesc de nimic. Doar afirm un fapt.

Jean-Felix a râs.

- Vom vedea. O să iau legătura cu avocatul meu și o să fac o plângere oficială la spital.

- Nu cred c-o vei face.

- De ce?

- Păi, nu ți-am spus cum am aflat că Alicia avea de gând să te părăsească.

- Oricine ți-o fi spus, minte.

- Alicia a fost aceea.

- Cum? Jean-Felix părea uluit. Vrei să zici că... a vorbit?

- Într-un fel. Mi-a dat să-i citesc jurnalul.

- Jurnalul? A clipit de câteva ori, ca și cum i-ar fi fost greu să înțeleagă. Nu știam că Alicia a ținut un jurnal.

- Ei bine, a ținut. Descrie amănunțit ultimele voastre întâlniri. N-am mai spus nimic. Nu era nevoie. A urmat un moment de tăcere apăsătoare. Mai vorbim, am zis.

Am zâmbit și am plecat.

Pe când ieșeam pe strada din Soho, mă simțeam un pic vinovat că îl zgândărisem așa pe Jean-Felix. Dar fusese intenționat - voiam să văd ce efect va avea provocarea, cum va reacționa, ce va face.

Acum trebuia să aștept să văd ce urmează.

În timp ce mergeam prin Soho, l-am sunat pe vărul Aliciei, Paul Rose, ca să-i spun că vreau să-l vizitez. Nu voiam să mă înființez acasă la el fără să anunț și să risc o primire asemănătoare cu cea dinainte. Vânătaia de la cap încă nu mi se vindecase de tot.

Am pus telefonul între ureche și umăr cât mi-am aprins o țigară. De-abia am avut timp să trag un fum când cineva a răspuns, de la primul apel. Speram să fie Paul, nu Lydia. Am avut noroc.

- Alo?

- Paul. Sunt Theo Faber.

- A. Bună, omule. Scuză-mă că vorbesc în șoaptă, a zis. Mama trage un pui de somn și nu vreau s-o deranjez. Ce-ți face capul?

- Mult mai bine, mulțumesc.

- Bine, bine. Cu ce te pot ajuta?

- Păi, am zis, am mai primit niște informații despre Alicia... Voiam să vorbesc cu tine despre asta.

- Ce fel de informații?

I-am spus că Alicia mi-a dat să-i citesc jurnalul.

- Jurnalul ei? Nu știam că ține unul. Ce zice?

- Ar fi mai simplu să vorbim față în față. Ai vreun moment liber azi?

Paul a șovăit.

- Ar fi mai bine să nu vii la noi. Mama nu-i... În fine, n-a fost prea încântată de vizita ta.

- Da, am priceput asta.

- E o cârciumă în capătul străzii, lângă sensul giratoriu. The White Bear...

- Da, îmi amintesc, am zis. Îmi convine. La ce oră?

- Pe la cinci? Ar trebui să reușesc să ies un pic.

Am auzit-o pe Lydia strigând. Era evident că se trezise.

- Trebuie să te las, a zis Paul. Ne vedem mai târziu.

A închis.

Câteva ore mai târziu eram din nou în drum spre Cambridge. Și din tren am mai dat un telefon - lui Max Berenson. Am șovăit înainte să-l sun. I se plânsese deja lui Diomedes, așa că nu avea să fie bucuros să mă audă iarăși. Dar în acest punct știam că n-am de ales.

A răspuns Tanya. Părea că-i mai trecuse răceala, dar am simțit tensiunea din vocea ei când și-a dat seama cine eram.

- Nu cred că... Vreau să zic, Max e ocupat. Are întâlniri toată ziua.

- O să sun altă dată.

- Nu cred că-i o idee bună. Eu...

L-am auzit pe Max șușotind ceva; și răspunsul Tanyei: „Nu spun asta, Max“.

Max a înșfăcat telefonul și mi-a vorbit direct:

- Tocmai i-am spus Tanyei să-ți zică să te duci dracului.

- Aha.

- Ai mare tupeu să suni iar aici. M-am plâns deja profesorului Diomedes.

- Da, știu. Cu toate acestea, au ieșit la lumină niște informații care te privesc direct, așa că am considerat că n-am de ales și trebuie să te caut.

- Ce informații?

- E vorba despre un jurnal pe care Alicia l-a ținut în săptămânile de dinaintea crimei. La celălalt capăt s-a lăsat tăcere. Am șovăit, apoi am continuat: Alicia scrie despre tine amănunțit, Max. Scrie că ai avut față de ea sentimente romantice. Mă întrebam dacă...

S-a auzit un clic și a închis. Toate bune până acum. Max mușcase momeala, și acum trebuia să aștept să văd cum avea să reacționeze.

Mi-am dat seama că mi-era un pic frică de Max Berenson; așa cum Tanya se temea de el. Îmi amintesc avertismentul ei șoptit, să vorbesc cu Paul, să-l întreb ceva - ce? Ceva despre seara de după accidentul în care murise mama Aliciei. Mi-am amintit expresia de pe chipul Tanyei când a apărut Max, că amuțise și-i zâmbise. „Nu“, mi-am zis, „Max Berenson nu trebuie subestimat“.

Asta ar fi o mare greșală.

În vreme ce trenul se apropia de Cambridge, peisajul devenea mai neted, iar temperatura scădea. Mi-am încheiat paltonul când am ieșit din gară. Vântul îmi tăia fața ca o rafală de lame de ras înghețate. M-am dus la cârciumă să mă întâlnesc cu Paul.

The White Bear era o șandrama - părea că de-a lungul anilor fuseseră adăugate câteva încăperi. Doi studenți înfruntau vântul, așezați cu halbele de bere în grădină, înfocoliți în fulare, fumând. Înăuntru era mult mai cald, mulțumită câtorva focuri zdravene, ceea ce oferea o bine-venită ușurare după frigul de afară.

Am luat o băutură și m-am uitat în jur după Paul. Câteva săli mici se înșirau după bar și lumina era scăzută. M-am uitat la chipurile din umbre, fără să dau de el. Un loc bun pentru o întâlnire clandestină, mi-am zis. Ceea ce, presupun, și era.

L-am găsit pe Paul singur într-o săliță. Era cu spatele la ușă, așezat lângă foc. L-am recunoscut imediat datorită mărimii. Spatele său imens acoperea cu totul focul.

- Paul?

A tresărit și s-a răsucit. Arăta ca un uriaș în încăperea mică. Trebuia să se încovoie un pic ca să nu dea cu capul de tavan.

- E în ordine?

Părea că își face curaj pentru vești rele de la doctor. Mi-a făcut loc și m-am așezat în fața focului. Era plăcut să-i simt căldura pe față și pe mâini.

- Aici e mai frig decât la Londra, am zis. Vântul înrăutățește lucrurile.

- Vine de-a dreptul din Siberia, așa zice lumea. Paul a continuat fără pauză, în mod clar n-avea chef de taclale. Ce-i cu jurnalul ăla? N-am știut că Alicia ține un jurnal.

- Ei bine, a ținut.

- Și ți l-a dat ție?

Am încuviințat.

- Și? Ce spune?

- Povestește amănunțit ultimele două luni dinainte de crimă. Și sunt câteva nepotriviri despre care vreau să te întreb.

- Ce nepotriviri?

- Dintre povestea ta și a ei.

- Despre ce vorbești? A lăsat jos halba și s-a uitat lung la mine. Ce vrei să zici?

- Păi, bunăoară, mi-ai spus că înainte de crimă n-o văzuseși pe Alicia de câțiva ani.

Paul a șovăit.

- Așa am zis?

- Iar în jurnal, Alicia scrie că v-ați văzut cu câteva săptămâni înainte ca Gabriel să fie ucis. Scrie că te-ai dus acasă la ea, în Hampstead.

M-am uitat la el, simțind cum se dezumflă pe dinăuntru. Dintr-odată arăta ca un băiețel într-un trup care era mult prea mare pentru el. Paul era speriat, fără îndoială. N-a spus nimic o vreme. Mi-a aruncat o privire furișă.

- Pot să mă uit? La jurnal?

Am clătinat din cap.

- Nu cred că s-ar cuveni. Oricum, nu l-am adus cu mine.

- Atunci de unde știi că există? Ai putea să minți.

- Nu mint. Dar tu ai făcut-o - m-ai mințit, Paul.

De ce?

- Nu-i treaba ta, de-aia.

- Mă tem că e treaba mea. Mă preocupă starea de bine a Aliciei.

- Starea ei de bine n-are nimic de a face cu asta. Nu i-am făcut nici un rău.

- N-am spus că i-ai făcut.

- Păi, vezi.

- Ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Paul a ridicat din umeri.

- E o poveste lungă. A cumpănit, apoi s-a dat bătut. A vorbit iute, pe nerăsuflăte. Simțeam că e o ușurare să-i spună, în sfârșit, cuiva: Eram în găleată. Aveam o problemă, știi - jucam jocuri de noroc și am împrumutat bani și n-am putut să-i dau înapoi. Aveam nevoie de niște bani gheață ca să... îndrept lucrurile.

- Și i-ai cerut Aliciei? Ți-a dat banii?

- Ce scrie în jurnal?

- Nu scrie.

Paul a șovăit, apoi a clătinat din cap.

- Nu, nu mi-a dat nimic. A zis că nu-și poate permite.

Iarăși mințea. De ce?

- Atunci cum ai făcut rost de bani?

- I-am... i-am luat din economiile mele. Ți-aș fi recunoscător dacă asta ar rămâne între noi. Nu vreau să afle mama.

- Nu cred că există vreun motiv ca s-o implic pe Lydia în asta.

- Zău? Lui Paul i-a revenit un pic culoarea în obraji. Părea mai încurajat. Mulțumesc. Îți sunt recunoscător.

- Ți-a spus vreodată Alicia că bănuiește că e urmărită?

Paul a lăsat jos halba și s-a uitat la mine nedumerit. Mi-am dat seama că ea nu-i spusese.

- Urmărită? Ce vrei să zici?

I-am spus ce citisem în jurnal – bănuiala Aliciei că era urmărită de un necunoscut, și în cele din urmă teama că era atacată în propria casă.

Paul a clătinat din cap.

- Nu i se învârteau bine toate roțițele din cap.

- Crezi că i s-a năzărit?

- Păi, e logic, nu? Paul a ridicat din umeri. Doar nu crezi că o urmărea cineva? Vreau să zic, presupun că e posibil...

- Da, e posibil. Așa că presupun că nu ți-a pomenit de asta?

- Nici un cuvântel. Însă eu și Alicia n-am vorbit niciodată prea mult, știi. Întotdeauna era destul de tăcută. Cu toții eram, toată familia. Îmi amintesc că Alicia a zis că e ciudat – că se duce acasă la prieteni și vede că alte familii râd și glumesc și discută despre tot soiul de lucruri –, iar casa noastră e așa de tăcută. Nu vorbeam niciodată. În afară de mama mea, care dădea porunci.

- Și tatăl Aliciei? Vernon? Cum era?

- Vernon nu vorbea prea mult. Nu era în toate mințile – nu după ce a murit Eva. N-a mai fost niciodată același... Nici Alicia, că veni vorba.

- Asta îmi amintește ceva. E un lucru despre care voiam să te întreb – ceva ce mi-a spus Tanya.

- Tanya Berenson? Ai vorbit cu ea?

- Doar în trecut. Mi-a sugerat să vorbesc cu tine.

- A făcut asta Tanya? Paul s-a îmbujorat. Eu... eu n-o cunosc prea bine, dar întotdeauna a fost foarte drăguță cu mine. E un om bun, foarte bun. Ne-a vizitat de două ori, pe mama și pe mine.

Pe buzele lui Paul a răsărit un zâmbet și a rămas o vreme cu ochii în depărtare. Îi picase cu tronc, mi-am zis. M-am întrebat ce părere avea Max despre asta.

- Ce a zis Tanya? m-a întrebat.

- A sugerat să te întreb ceva - ce s-a întâmplat în seara de după accidentul de mașină. N-a intrat în amănunte.

- Da, știu ce vrea să zică, i-am spus în timpul procesului. Am rugat-o să nu spună nimănui.

- Nu mi-a spus. Tu hotărăști dacă îmi spui sau nu. Dacă vrei s-o faci. Firește, dacă nu vrei...

Paul și-a golit halba și a ridicat din umeri.

- Probabil că nu-i nimic, dar... te-ar putea ajuta s-o înțelegi pe Alicia. Ea...

A șovăit și a tăcut.

- Continuă, am zis.

- Alicia... Primul lucru pe care l-a făcut Alicia când a venit acasă de la spital - au ținut-o acolo o noapte după accident - a fost să se urce pe acoperișul casei. M-am urcat și eu. Am stat acolo aproape toată noaptea. Urcam mereu acolo, Alicia și cu mine. Era locul nostru secret.

- Pe acoperiș?

Paul a șovăit. S-a uitat la mine o clipă, chibzuind. S-a hotărât.

- Haide, a zis. O să-ți arăt.

8

Când ne-am apropiat, casa era întunecată.

- Aici este, a zis Paul. Ia-te după mine.

O scară din fier era fixată pe latura casei. Ne-am dus spre ea. Noroiul de sub picioarele noastre era înghețat, alcătuind valuri și creste tari. Fără să mă aștepte, Paul a început să urce.

Era tot mai frig. Mă întrebam dacă era o idee chiar atât de bună. L-am urmat și m-am agățat de prima treaptă - înghețată și alunecoasă. Crescuse peste ea un soi de plantă cățărătoare; poate că iederă.

Am urcat, treaptă după treaptă. Când am ajuns în vârf aveam degetele amorțite și vântul mă plesnea peste față. M-am urcat pe acoperiș. Paul mă aștepta zâmbind larg, ca un adolescent ațâțat. Luna ca un tăiș de brici atârna deasupra noastră; restul era întuneric.

Dintr-odată, Paul s-a repezit la mine, cu o expresie ciudată pe chip. Am simțit un junghi de spaimă când brațul i s-a întins spre mine - m-am smucit într-o parte, însă m-a înșfăcat. Preț de o secundă cumplită m-am gândit că o să mă arunce de pe acoperiș. Însă m-a tras spre el.

- Ești prea aproape de margine, a zis. Stai la mijloc, aici. E mai sigur.

Am încuviințat din cap, cu respirația tăiată. Era o idee proastă. Nu mă simțeam deloc în siguranță în preajma lui Paul. Tocmai mă gândeam să-i propun să coborâm, când și-a scos țigările și mi-a oferit una. Am șovăit, apoi am luat-o. Îmi tremurau degetele când mi-am scos bricheta și am aprins țigările.

Am stat acolo o vreme, fumând în tăcere.

- Aici stăteam, a zis. Eu și Alicia. Aproape în fiecare zi.

- Câți ani aveți?

- Eu vreo șapte, poate opt. Alicia nu putea să aibă mai mult de zece ani.

- Erați un pic cam mici ca să vă cățărați pe scări.

- Presupun că da. Nouă ni se părea normal. În adolescență urcam aici ca să fumăm și să bem bere.

Am încercat să-mi imaginez o Alicia adolescentă, ascunzându-se de tatăl ei și de mătușa tiranică; Paul, vărul mai mic, care o adora, urmând-o în sus pe scară, bătând-o la cap când ea ar fi preferat să tacă, singură cu gândurile ei.

- E o ascunzătoare bună, am zis.

Paul a încuviințat din cap.

- Unchiul Vernon nu putea să urce scara. Avea un trup masiv, ca mama.

- De-abia am izbutit eu. Iedera aia e o capcană mortală.

- Nu-i iederă, a zis Paul, e iasomie. S-a uitat la vișele verzi care se încovrigau peste partea de sus a scării. Încă n-are flori - nu până la primăvară. Atunci miroase frumos, când sunt multe. Paul părea pierdut în amintiri. Ce chestie ciudată.

- Ce anume?

- Nimic. A ridicat din umeri. Lucrurile pe care ți le amintești... Tocmai mă gândeam la iasomie - în ziua

aceea era plină de flori, în ziua accidentului, când a murit Eva.

M-am uitat în jur.

- Tu și Alicia ați urcat aici, ziceai?

A încuviințat.

- Mama și unchiul Vernon ne căutau jos. Îi auzeam strigând. Dar n-am scos nici o vorbă. Am rămas ascunși. Și atunci s-a întâmplat. Și-a strivit țigara și mi-a aruncat un zâmbet ciudat. De aceea te-am adus aici. Ca să vezi scena crimei.

- Crimei?

Paul n-a răspuns, doar a continuat să se uite la mine.

- Ce crimă, Paul?

- Crima săvârșită de Vernon, a zis. Vezi tu, unchiul Vernon nu era un om bun. Nu, deloc.

- Ce încerci să spui?

- Păi, atunci a făcut-o.

- Ce a făcut?

- Atunci a omorât-o pe Alicia.

M-am holbat la el, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

- A omorât-o pe Alicia? Ce tot spui acolo?

Paul a arătat spre pământul de jos.

- Unchiul Vernon era acolo cu mama. Era beat. Mama tot încerca să-l facă să intre înapoi în casă. Dar el stătea acolo, jos, strigând-o pe Alicia. Era atât de supărat pe ea. Era scos din minți.

- Pentru că Alicia se ascundea? Dar era un copil, mama ei tocmai murise.

- El era un ticălos cu inima neagră. Singura persoană la care ținuse era mătușa Eva. Presupun că de aceea a spus-o.

- Ce a spus? Îmi pierdeam răbdarea. Nu pricep ce zici. Ce anume s-a întâmplat?

- Vernon tot spunea cât de mult a iubit-o pe Eva - că nu putea să trăiască fără ea. „Fetița mea“, tot spunea, „biata mea fetiță, Eva mea... De ce a trebuit să moară? De ce a trebuit să fie ea? De ce n-a murit Alicia în locul ei?“

M-am holbat la el un moment, înmărmurit. Nu eram sigur că am înțeles bine.

- „De ce n-a murit Alicia în locul ei?“

- Asta a zis.

- Alicia a auzit?

- Da. Și Alicia mi-a șoptit ceva - n-am să uit niciodată. „M-a omorât“, a zis. „Tata tocmai m-a omorât.“

M-am uitat la Paul, mut de uimire. În cap au început să-mi sune clopote, dangăte, clinchete, reverberând. Asta căutasem. Găsisem, în sfârșit, piesa lipsă din puzzle - aici, pe un acoperiș din Cambridge.

Pe tot drumul de întoarcere la Londra m-am gândit la implicațiile celor auzite. Am înțeles acum de ce *Alcesta* a atins un punct sensibil din Alicia. Așa cum Admet a condamnat-o pe *Alcesta* la moarte fizică, Vernon Rose și-a condamnat fiica la moarte psihică. Admet trebuie s-o fi iubit pe *Alcesta* într-o oarecare măsură; însă în Vernon Rose nu era iubire, doar ură. Ce făcuse el era un act de infanticid psihic - și Alicia știa.

„M-a omorât“, a zis. „Tata tocmai m-a omorât.“

Acum, în sfârșit, aveam cu ce să lucrez. Ceva despre care știam - efectele emoționale pe care le au rănilor psihologice asupra copiilor, și în ce fel se manifestă mai târziu, la maturitate. Închipuie-ți - să-ți auzi tatăl, însăși persoana de care depinzi pentru supraviețuire, dorindu-și să fii moartă. Cât de înspăimântător trebuie

să fie pentru un copil, cât de traumatizant – cum i se năruie respectul de sine; și durerea ar fi prea mare, imensă, așa că o înghiți, o reprimi, o îngropi. Cu timpul, pierzi contactul cu originile traumei, nu te mai legi de rădăcinile cauzei ei, uiți. Dar într-o bună zi toată durerea și mânia izbucnesc, ca focul din pântecul unui balaur – și pui mâna pe o pușcă. Dezlănțui acea furie nu asupra tatălui, care e mort și uitat și pe care nu-l mai poți atinge, ci asupra soțului, bărbatul care i-a luat locul în viața ta, care te-a iubit și cu care ai împărțit patul. Îl împuști de cinci ori în cap; poate că fără să știi măcar de ce.

Trenul gonea prin noapte spre Londra. „În sfârșit“, mi-am zis, „în sfârșit știu cum să ajung la ea“.

Acum putem să începem.

9

Am stat împreună cu Alicia, în tăcere.

Mă descurcam mai bine cu tăcerile astea, le suportam mai ușor, mă instalam în ele și răbdam până la capăt; devenise aproape confortabil să stau în cămăruța aceea împreună cu ea, în tăcere.

Alicia își ținea mâinile în poală, încleștându-le și descleștându-le ritmic, ca o bătaie de inimă. Era cu fața spre mine, dar nu se uita la mine, ci pe fereastră, printre gratii. Ploaia se oprise și norii se risipiseră pe moment, dezvăluind un cer de un albastru pal; apoi a apărut alt nor, acoperindu-l cu cenușiu. Atunci am vorbit:

- E un lucru de care mi-am dat seama. Ceva ce mi-a spus vărul tău. Am spus asta cât de blând am putut. N-a avut nici o reacție, așa că am continuat. Paul mi-a zis că atunci când erai copil l-ai auzit pe tatăl tău spunând ceva îngrozitor. După accidentul de mașină în care a murit mama ta... l-ai auzit spunând că ar fi vrut să fi murit tu în locul ei.

Eram sigur că va avea o reacție fizică reflexă, un soi de confirmare. Am așteptat; dar nu s-a întâmplat nimic.

- Mă întreb ce crezi despre faptul că Paul mi-a spus asta - ar putea să pară o trădare. Însă cred că el s-a gândit la binele tău. La urma urmei, ești în grija mea.

Nici o reacție. Am șovăit.

- Te-ar putea ajuta să-ți spun ceva. Nu - poate că nu-i adevărat -, poate că pe mine m-ar ajuta. Adevărul e că te înțeleg mai bine decât crezi. Fără să vreau să dezvălui prea multe, eu și cu tine am avut copilării asemănătoare; cu același gen de tați. Și amândoi am plecat de acasă cât de repede am putut. Însă am descoperit curând că distanța geografică nu prea contează pe tărâmul minții. Nu-i așa de ușor să lași în urmă unele lucruri. Știu cât de devastatoare a fost copilăria ta. E important să înțelegi cât de serios este acest lucru. Ceea ce a spus tatăl tău e egal cu o crimă psihică. El te-a *omorât*.

De data asta a avut o reacție.

A ridicat brusc privirea la mine. Ochii ei păreau că mă sfredelesc ca un fier roșu. Dacă privirea ar putea să omoare, aș fi căzut mort pe loc. I-am susținut privirea ucigașă fără să clilesc.

- Alicia, am zis. E ultima noastră șansă. Stau acum aici fără ca profesorul Diomedes să știe sau să-mi permită. Dacă o să mai încalc regulile de dragul tău, o să fiu dat afară. Iată de ce e ultima dată că mă vezi. Înțelegi?

Am spus asta fără vreo așteptare sau emoție, secătuit de speranță sau de sentimente. Mă săturasem să mă tot izbesc cu capul de un zid. Nu așteptam nici un răspuns. Și apoi...

La început am crezut că-mi imaginez. Am crezut că mi se năzare că aud. M-am uitat la ea cu răsufierea tăiată. Mi-am simțit inima bubuind în piept. Aveam gura uscată când am vorbit:

- Ai... ai... spus ceva?

Altă tăcere. Trebuie să mă fi înșelat. Trebuie să-mi fi imaginat. Dar atunci... s-a întâmplat din nou.

Buzele Aliciei s-au mișcat încet, chinuitor; vocea i s-a frânt când a ieșit, ca o poartă scârțâitoare care avea nevoie să fie unsă.

- Ce... a șoptit. Apoi s-a oprit. Și iar: Ce... ce...

O vreme doar ne-am uitat fix unul la altul. Ochii mi s-au umplut încet de lacrimi - lacrimi de neîncredere, entuziasm și recunoștință.

- Ce vreau? am zis. Vreau să continui să vorbești... Vorbește... Vorbește cu mine, Alicia...

Alicia s-a uitat la mine. Se gândea la ceva. A luat o hotărâre. A încuviințat încetișor.

- Bine, a zis.

10

- A zis *ce*?

Profesorul Diomedes se holba la mine uluit, încrămenit. Eram afară, fumând. Mi-am dat seama că e emoționat pentru că n-a observat că și-a scăpat trabucul pe jos.

- A vorbit? Alicia chiar a vorbit?

- Da.

- Incredibil. Așadar, aveai dreptate. Aveai dreptate. Iar eu m-am înșelat.

- Deloc. Am greșit când m-am întâlnit cu ea fără să-mi dai voie, profesore. Îmi pare rău, numai că instinctul mi-a spus...

Diomedes mi-a respins scuzele cu o fluturare a mâinii și a sfârșit fraza în locul meu.

- Ți-ai urmat instinctul. Și eu aș fi făcut la fel, Theo. Bună treabă.

Nu doream să ne bucurăm prea tare.

- Să nu zicem hop până n-am sărit gardul. E un mare progres, da. Însă nu există nici o garanție - în orice moment s-ar putea răzgândi sau regresa.

Diomedes a încuviințat din cap.

- Foarte adevărat. Trebuie să organizăm o examinare oficială și să vorbim cu Alicia cât mai curând

posibil – s-o aducem în fața unei comisii – eu și cu tine și cineva de la Trust – Julian ar fi potrivit, e destul de inofensiv...

– O iei prea repede. Nu ascuți ce-ți spun. E prea curând. Orice lucru de acest fel o va speria. Trebuie să ne mișcăm fără grabă.

– Păi, e important ca Trustul să știe...

– Nu, încă nu. Poate că a fost doar o dată. Hai să așteptăm. Să nu facem nici un anunț. Nu încă.

Diomedes a încuviințat din cap, chibzuind. A întins mâna și m-a strâns de umăr.

– Bună treabă, a zis din nou. Sunt mândru de tine.

Am simțit un licăr de mândrie – un fiu felicitat de tată. Eram conștient de dorința mea de a-l mulțumi pe Diomedes, de a justifica încrederea lui în mine și de a-l face să se simtă mândru. M-am simțit un pic emoționat. Ca să nu observe, mi-am aprins o țigară.

– Acum continuă, a zis Diomedes. Lucrează mai departe cu Alicia.

– Și dacă află Stephanie?

– Nu te gândești la Stephanie, las-o în seama mea. Tu concentrează-te pe Alicia.

Așa am făcut.

La următoarea noastră ședință, eu și Alicia am vorbit tot timpul. S-o aud pe Alicia era o experiență neobișnuită și, cumva, derutantă, după atâta tăcere. La început vorbea șovăielnic – încercând să meargă pe picioarele care nu fuseseră folosite o bună bucată de vreme. Curând și-a revenit, a prins viteză și agilitate, parcurgând frazele ca și cum n-ar fi fost niciodată fără glas – ceea ce, într-un fel, nici nu fusese.

Când ședința s-a încheiat, m-am dus în cabinetul meu. M-am așezat la birou și am transcris ce-mi

spusese cât îmi era încă proaspăt în minte. Am scris totul, cuvânt cu cuvânt, cu cea mai mare precizie posibilă.

Așa cum veți vedea, e o poveste incredibilă – în privința asta nu încapе nici o îndoială.

Dacă o credeți sau nu, e alegerea voastră.

În sala de terapie, Alicia s-a așezat pe scaunul din fața mea.

- Înainte să începem, am zis, am câteva întrebări. Niște lucruri pe care aș vrea să le clarific...

Nici o reacție. Alicia se uita la mine cu expresia ei impenetrabilă.

Am continuat:

- În mod special, vreau să-ți înțeleg tăcerea. Vreau să știu de ce ai refuzat să vorbești.

Alicia a părut dezamăgită de întrebare. A întors capul și s-a uitat pe fereastră.

Am stat așa, în tăcere, vreo două minute. Am încercat să controlez tensiunea pe care o simțeam. Să nu fi fost pasul înainte decât temporar? O să continuăm la fel ca înainte? Nu puteam să las să se întâmple asta.

- Alicia. Știu că e greu. Dar, după ce începi să vorbești cu mine, o să vezi că va fi mai ușor, îți jur.

Nici o reacție.

- Încearcă. Te rog. Nu renunța acum, când am făcut un progres atât de mare. Mergi mai departe. Spune-mi... spune-mi de ce n-ai vorbit.

Alicia și-a întors capul și mi-a aruncat o privire înghețată. A spus, cu vocea joasă:

- Nimic... nimic de spus.

- N-aș prea crede. Cred că erau mult prea multe de spus.

O pauză. O ridicare din umeri.

- Poate, a zis. Poate... că ai dreptate.

- Continuă.

A ezitat.

- La început, a zis, când Gabriel... când a murit... nu am putut. Am încercat... dar n-am putut... să vorbesc. Deschideam gura, dar nu ieșea nici un sunet. Ca într-un vis... când încerci să țipi... dar nu poți.

- Erai în stare de șoc. Dar în următoarele zile trebuie să-ți fi regăsit vocea...?

- Atunci... părea să nu mai aibă nici un rost. Era prea târziu.

- Prea târziu? Ca să te aperi?

Alicia m-a fixat cu privirea cu un zâmbet enigmatic pe buze. N-a spus nimic.

- Spune-mi de ce ai reînceput să vorbești.

- Știi răspunsul.

- Îl știu?

- Datorită ție.

- Mie?

M-am uitat la ea surprins.

- Pentru că ai venit aici.

- Și asta a schimbat totul?

- Totul a schimbat... totul. Alicia a coborât vocea și s-a uitat la mine fără să clipească. Vreau să înțelegi ce mi s-a întâmplat. Cum a fost. E important... să înțelegi.

- Vreau să înțeleg. De aceea mi-ai dat jurnalul, nu-i așa? Pentru că vrei să înțeleg. Am impresia că oamenii cei mai importanți pentru tine nu ți-au crezut povestea despre acel bărbat. Poate că te întrebi... dacă eu te cred.

- Mă crezi, a zis.

Nu era o întrebare, ci o simplă constatare. Și am încuviințat.

- Da, te cred. Așadar, ce-ar fi să începem de aici? Ultima dată când ai scris în jurnal a fost că bărbatul a pătruns în casă. Ce s-a întâmplat apoi?

- Nimic.

- Nimic?

A clătinat din cap.

- Nu era el.

- Nu? Atunci cine era?

- Jean-Felix. Voia... venise să vorbim despre expoziție.

- Judecând după jurnal, nu erai în dispoziția potrivită pentru vizite.

Alicia a încuviințat, ridicând din umeri.

- A stat mult?

- Nu. I-am spus să plece. N-a vrut - era supărat. A strigat un pic la mine, dar după o vreme a plecat.

- Și apoi? am zis. Ce s-a întâmplat după plecarea lui Jean-Felix?

Alicia a scuturat din cap.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

- Nu?

- Încă nu.

Ochii Aliciei m-au țintuit preț de o clipă. Apoi au fulgerat spre fereastră, privind cerul de dincolo de grădini, care se întuneca. Era ceva aproape cochec în felul în care își înclina capul; și în colțul gurii îi mijeau un surâs. „Savurează asta“, mi-am zis. „Să mă aibă în puterea ei.“

- Despre ce vrei să vorbim? am întrebat.

- Nu știu. Nimic anume. Vreau doar să pâlăvrăgesc.

Așa că am pâlăvrăgit. Am vorbit despre Lydia și Paul, și despre mama ei, și despre vara în care murise. Am vorbit despre copilăria Aliciei - și despre a mea.

I-am povestit despre tata și cum am crescut în acea casă; părea că vrea să știe cât mai multe despre trecutul meu și despre ceea ce mă făcuse să fiu cel care sunt.

Îmi amintesc că mi-am spus că acum nu mai era cale de întoarcere. Sfărâmam ultimele hotare dintre terapeut și pacient. Și curând avea să fie imposibil de spus care era unul și care era celălalt.

A doua zi dimineață ne-am întâlnit din nou. Alicia părea oarecum altfel – mai rezervată, mai prudentă. Cred că era din cauză că se pregătea să vorbească despre ziua în care murise Gabriel.

S-a așezat în fața mea și, lucru neobișnuit pentru ea, s-a uitat la mine și a menținut tot timpul contactul vizual. A început să vorbească fără să fie îndemnată: rar, chibzuit, alegându-și vorbele cu grijă, ca și cum ar fi mișcat cu atenție pensula pe o pânză.

– În acea după-amiază eram singură, a început. Știam că trebuie să pictez, dar era atât de cald, încât nu credeam că pot face față. Însă am hotărât să încerc. Așa că am luat în atelierul din grădină micul ventilator pe care îl cumpărasem și apoi...

– Și apoi?

– A sunat telefonul. Era Gabriel. Suna ca să-mi spună că o să se întoarcă târziu de la ședința foto.

– Făcea asta de obicei? Să sune ca să spună că întârzie?

Alicia mi-a aruncat o privire mirată, ca și cum întrebarea i se părea ciudată. A clătinat din cap.

– Nu. De ce?

- Mă întrebam dacă nu cumva suna din alt motiv. Să vadă cum te simți? Judecând după jurnal, părea îngrijorat de starea ta mintală.

- Oh. Alicia a reflectat la asta, consternată. A încuviințat din cap, încet. Înțeleg. Da, da, s-ar putea...

- Scuză-mă, te-am întrerupt. Spune mai departe. Ce s-a întâmplat după acel telefon?

Alicia a șovăit.

- L-am văzut pe el.

- Pe el?

- Bărbatul. Adică i-am văzut reflexia. Reflexia în geam. Era înăuntru - în atelier. Stătea chiar în spațele meu.

Alicia a închis ochii și a rămas nemișcată. A urmat o pauză lungă.

Am întrebat-o cu blândețe:

- Îl poți descrie? Cum arăta?

A deschis ochii și s-a uitat la mine.

- Era înalt... Puternic. Nu-i vedeam fața - avea o cagulă, o cagulă neagră. Dar îi vedeam ochii - erau două găuri negre. Fără un strop de lumină.

- Ce ai făcut când l-ai văzut?

- Nimic. Eram foarte speriată. M-am uitat în continuare la el. Avea în mână un cuțit. L-am întrebat ce vrea. N-a vorbit. I-am zis că am bani în bucătărie, în geantă. Iar el a clătinat din cap și a zis: „Nu vreau bani“. Și a râs. Un râs îngrozitor, ca sticla care se sparge. Mi-a pus cuțitul la gât. Taișul era pe beregată, pe pielea mea... Mi-a spus să intru împreună cu el în casă.

Alicia a închis ochii, amintindu-și.

- M-a dus afară din atelier, pe peluză. Am mers spre casă. Vedeam poarta dinspre stradă la numai câțiva metri - eram atât de aproape de ea... Și ceva din mine a preluat controlul. Era... era singura mea șansă de a

scăpa. Așa că l-am lovit zdravăn cu piciorul și m-am smuls de lângă el. Și am luat-o la fugă. Am fugit spre poartă. Ochii i s-au deschis și a zâmbit amintirii. Pentru câteva secunde, am fost liberă.

Zâmbetul i s-a stins.

– Apoi a sărit pe mine. Din spate, am căzut împreună... avea mâna pe gura mea și am simțit tăișul rece pe gât. A zis că mă omoară dacă mă mișc. Am stat acolo câteva secunde, și îi simțeam răsuflarea pe față. Putea. Apoi m-a tras în sus și m-a târât în casă.

– Și apoi? Ce s-a întâmplat?

– A încuiat ușa, a zis Alicia. Și am fost prinsă în capcană.

În acel moment răsuflarea îi era anevoioasă și obrajii îmbujorați. Eram îngrijorat să nu se streseze și mă temeam s-o forțez prea mult.

– Ai nevoie de o pauză? am zis.

A făcut semn că nu.

– Să mergem mai departe. Am așteptat destul de mult să povestesc toate astea. Vreau să termin odată.

– Ești sigură? Ar putea fi o idee bună să ne oprim un pic.

A ezitat.

– Pot să primesc o țigară?

– O țigară? Nu știam că fumezi.

– Nu fumez. Am... am fumat. Poți să-mi dai una?

– De unde știi că fumez?

– Îți simt mirosul.

– Oh. Am zâmbit, simțindu-mă oarecum jenat. Bine, am zis, ridicându-mă. Hai să mergem afară.

Curtea era plină de paciente. Stăteau adunate în grupurile obișnuite, bârfind, certându-se, fumând; unele se cuprinseseră cu brațele și tropăiau ca să se încălzească.

Alicia a dus la buze o țigară, ținând-o între degetele sale lungi și subțiri. I-am aprins-o. Când flacăra a atins capătul țigării a pâraie și a strălucit roșiatic. Ea a tras adânc în piept fumul, privindu-mă în ochi. Părea aproape amuzată.

-Tu nu fumezi? Ori asta nu se cuvine? Să fumezi cu o pacientă.

Mă ia peste picior, mi-am zis. Însă avea dreptate - nu exista vreo regulă care să interzică unui angajat să fumeze împreună cu un pacient. Totuși, dacă angajații fumau, tindeau s-o facă pe ascuns, furișându-se spre scara de incendiu din capătul clădirii. Cu siguranță, nu fumau de față cu pacienții. Să stau acolo, în curte, fumând împreună cu ea mi se părea o încălcare a regulamentului. Și probabil că nu era decât închipuirea mea, însă mă simțeam urmărit. L-am simțit pe Christian spionându-ne de la fereastră. Mi-am amintit de cuvintele lui: „Cei cu BPD sunt seducători“. M-am uitat în ochii Aliciei. Nu erau seducători; nu

erau nici măcar prietenoși. Îndărătul lor era o minte aprigă, o inteligență ascuțită care tocmai se trezea. Alicia Berenson era o forță de care trebuia să ții seama, înțelegeam asta acum.

Poate că de aceea Christian simțise nevoia s-o îndoape cu calmante. Era oare speriat de ce ar putea ea să facă, de ce ar putea să spună? Mă simțeam eu însumi puțin speriat de ea; nu chiar speriat, dar în alertă, neliniștit. Știam că trebuia să am grijă ce fac.

- De ce nu? am zis. O să fumez și eu una.

Am pus o țigară în gură și am aprins-o. Am fumat în tăcere o vreme, menținând contactul vizual, la doar câțiva centimetri unul de altul; până când am simțit o stânjeneză adolescentină ciudată și mi-am ferit privirea. Am încercat să camuflez asta arătând cu mâna spre curte.

- Vrei să vorbim în timp ce ne plimbăm?

Alicia a încuviințat din cap.

- OK.

Am pornit pe lângă zid, în jurul curții. Celelalte paciente se uitau la noi. M-am întrebat la ce se gândeau. Alicia nu părea să se sinchisească. Părea că nici măcar nu le observă. Am mers o vreme în tăcere. În cele din urmă a zis:

- Vrei să povestesc mai departe?

- Dacă vrei s-o faci, da... Ești pregătită?

Alicia a încuviințat din cap.

- Da, sunt.

- Ce s-a întâmplat după ce ați ajuns în casă?

- Bărbatul a zis... a zis că vrea să bea ceva. Așa că i-am dat una dintre sticlele cu bere ale lui Gabriel. Eu nu beau bere. N-aveam în casă altceva.

- Și apoi?

- A vorbit.

- Despre ce?

- Nu-mi aduc aminte.

- Nu?

- Nu.

A tăcut. Am așteptat cât de mult am putut înainte s-o îndemn.

- Hai să mergem mai departe, am zis. Erați în bucătărie. Cum te simțeai?

- Nu-mi... nu-mi amintesc să fi simțit ceva.

Am încuviințat din cap.

- Nu-i ceva neobișnuit în astfel de situații. Nu-i vorba doar despre reacțiile de fugă sau de luptă. Există a treia reacție, la fel de obișnuită, când suntem atacați - înghețăm.

- N-am înghețat.

- Nu?

- Nu. Mi-a aruncat o privire aprigă. Mă pregăteam. Mă pregăteam... mă pregăteam să lupt. Mă pregăteam... să-l omor.

- Înțeleg. Și cum aveai de gând s-o faci?

- Pușca lui Gabriel. Știam că trebuie să iau pușca.

- Era în bucătărie? O puseseși acolo? Asta ai scris în jurnal.

Alicia a încuviințat din cap.

- Da, în bufetul de lângă fereastră. A tras adânc aer în piept și a suflat un fuior lung de fum. I-am spus că am nevoie de apă. M-am dus să iau un pahar. Am traversat bucătăria - a durat o veșnicie să parcurg vreo doi metri. Pas după pas, am ajuns la bufet. Îmi tremura mâna... L-am deschis...

- Și?

- Era gol. Pușca dispăruse. Și atunci l-am auzit spunând: „Paharele sunt în bufetul din dreapta ta”. M-am

răsucit și pușca era acolo – în mâna lui. O ațintise spre mine și râdea.

– Și după aceea?

– După aceea?

– La ce te gândeai?

– Că fusese ultima mea șansă să scap, iar acum... acum avea să mă omoare.

– Ai crezut că o să te omoare?

– Știam că o s-o facă.

– Dar atunci de ce a amânat? am întrebat. De ce n-a făcut-o de cum a pătruns în casă?

Alicia n-a răspuns. I-am aruncat o privire. Spre surprinderea mea, avea pe buze un zâmbet.

– Când eram mică, a zis, mătușa Lydia avea o pisi-
cuță. Tigrată. Nu-mi plăcea prea mult. Era sălbatică
și uneori se repezea la mine cu ghearele. Era neprie-
tenoasă... și crudă.

– Animalele nu acționează oare din instinct? Pot să fie crude?

Alicia m-a privit cu atenție.

– Pot să fie crude. Ea era. Aducea câte ceva de pe câmp – șoricei sau păsările pe care le prinsese. Și întotdeauna erau pe jumătate vii. Rănite, dar vii. Le ținea așa și se juca cu ele.

– Înțeleg. Ce spui tu e că erai prada acestui bărbat? Că juca un soi de joc sadic cu tine. Așa e?

Alicia a lăsat să cadă chiștocul și a călcat pe el.

– Mai dă-mi una.

I-am întins pachetul. A luat o țigară și și-a aprins-o singură. A fumat o vreme. Apoi a continuat:

– Gabriel se întorcea la opt. Încă două ore. Mă tot uitam la ceas. „Care-i treaba?” a întrebat el. „Nu-ți place să-ți petreci timpul cu mine?” Și m-a mângâiat cu pușca, a plimbat-o în sus și-n jos pe brațul meu.

Alicia s-a cutremurat la această amintire. Am spus că Gabriel poate să ajungă acasă în orice moment. „Și ce-i cu asta?“, a zis. „O să te salveze?“

- Și tu ce ai spus?

- N-am spus nimic. Doar mă uitam lung la ceas... Și apoi mi-a sunat telefonul. Era Gabriel. Bărbatul mi-a spus să răspund. Mi-a lipit pușca de cap.

- Și? Ce a spus Gabriel?

- A spus... a spus că ședința foto devenise un adevărat coșmar, așa că trebuie să mănânc fără el. N-o să ajungă acasă decât cel mai devreme la zece. Am închis. „Soțul meu e în drum spre casă“, am zis. „Ajunge aici în câteva minute. Ar trebui să pleci acum, înainte să se întoarcă.“ Bărbatul doar a râs. „Dar l-am auzit spunând că n-o să vină înainte de zece“, a zis. „Avem niște ore de umplut. Adu-mi niște sfoară“, a zis, „sau scotch sau ceva. Vreau să te leg“. Am făcut ce a zis. Știam că acum nu mai e nici o nădejde. Știam cum o să se sfârșească.

Alicia s-a oprit din vorbit și s-a uitat la mine. Îi vedeam în ochi emoția neprefăcută. M-am întrebat dacă n-o îmboldesc prea tare.

- Poate că ar trebui să facem o pauză.

- Nu. Trebuie să termin. Am nevoie s-o fac. A continuat, vorbind acum mai repede: N-aveam sfoară, așa că a luat sârma cu care atârnam pânzele. M-a silit să merg în living. A tras unul dintre scaunele de la masă. Mi-a spus să mă așez. A început să-mi înfășoare în sârmă gleznele, legându-mă de scaun. Simțeam sârma tăindu-mă. „Te rog“, am zis, „te rog...“ Însă nu m-a ascultat. Îmi legase încheieturile mâinilor la spate. Atunci am fost sigură că o să mă omoare. Îmi doresc...
Îmi doresc s-o fi făcut.

A scuipat aceste vorbe. Am fost surprins de înverșunarea ei.

- De ce îți dorești asta?

- Pentru că ceea ce a făcut a fost mai rău.

Pentru o clipă, am crezut că Alicia o să izbucnească în plâns. M-am luptat cu dorința bruscă s-o țin în brațe, s-o sărut, s-o liniștesc, să-i jur că era în siguranță. M-am stăpânit. Am stins țigara pe zidul de cărămidă netencuită.

- Simt că ai nevoie să aibă cineva grijă de tine, am zis. Îmi doresc să am grijă de tine, Alicia.

- Nu. Și-a scuturat cu hotărâre capul. Nu asta vreau de la tine.

- Ce vrei?

Alicia n-a răspuns. S-a răsucit și a pornit înapoi spre clădire.

Am aprins lumina în sala de terapie și am închis ușa. Când m-am întors spre ea, Alicia se așezase deja, dar nu pe scaunul ei. Stătea pe scaunul meu.

Era un gest semnificativ, și în mod normal i-aș fi explorat tâlcul împreună cu ea. Acum însă, n-am spus nimic. Dacă faptul că stătea pe scaunul meu însemna că era în poziția dominantă, ei bine, era. Ardeam de nerăbdare să aflu sfârșitul poveștii acum, că eram atât de aproape de el. Așa că doar m-am așezat și am așteptat ca ea să vorbească. Avea ochii pe jumătate închiși și stătea complet nemișcată. În cele din urmă a zis:

- Eram legată de scaun și, de câte ori mă foiam, sârma îmi intra și mai adânc în picioare și sângeram. Era o ușurare să mă concentrez pe tăieturi, și nu pe propriile gânduri. Gândurile mele erau prea înspăimântătoare... Mă gândeam că n-o să-l mai văd niciodată pe Gabriel. Mă gândeam că o să mor.

- Și ce s-a întâmplat după aceea?

- Părea că am stat o veșnicie acolo. Ciudat, întotdeauna am crezut că frica e o senzație rece, dar nu este - arde ca focul. Era așa de cald în camera aceea, cu ferestrele închise și storurile lăsate. Aerul era nemișcat, sufocant, apăsător. Picături de sudoare mi se prelingeau

pe frunte și-mi intrau în ochi, înțepându-mă. Simțeam mirosul de alcool pe care-l emana și duhoarea transpirației în timp ce bea și vorbea – nu-i mai tăcea gura. Nu prea ascultam. Auzeam o muscă grasă cum bâzâie între geam și stor – era prinsă în capcană și bufnea în sticlă – buf, buf, buf. El îmi punea întrebări despre mine și Gabriel – cum ne-am cunoscut, de cât timp suntem împreună, dacă suntem fericiți. Mi-am zis că, dacă îl pot face să vorbească în continuare, am mai multe șanse să rămân în viață. Am vorbit despre tot ce a vrut. Doar ca să câștig timp. Așa că i-am răspuns la întrebări – despre mine, Gabriel, munca mea. Eram concentrată pe ceas. Îi ascultam tic-tacul. Și apoi, dintr-odată, s-a făcut ora zece... Și apoi... zece și jumătate. Și Gabriel tot nu venise acasă. „Întârzie“, a zis. „Poate că nu vine.“ „Vine“, am zis. „Păi, e bine că sunt aici să-ți țin de urât.“ Și apoi a bătut ora unsprezece și am auzit o mașină. Bărbatul s-a dus să se uite pe fereastră. „Tocmai la țanc“, a zis.

– Ce s-a întâmplat apoi, a zis Alicia, a fost repede.

Bărbatul a înșfăcat-o pe Alicia de braț și a răsucit scaunul, ca ea să fie cu spatele la ușă. A zis că o să-l împuște pe Gabriel în cap dacă ea scoate o vorbă sau un sunet. Apoi a dispărut. Imediat după aceea luminile s-au stins și totul s-a cufundat în întuneric. În hol, ușa casei s-a deschis și s-a închis.

– Alicia? a strigat Gabriel.

N-a venit nici un răspuns, și el a strigat-o iar. A intrat în living și a văzut-o lângă șemineu, stând cu spatele la el.

– De ce stai pe întuneric? a întrebat Gabriel.

Nici un răspuns.

– Alicia.

Alicia s-a luptat să nu deschidă gura – ar fi vrut să strige, însă ochii i se deprinseseră cu întunericul și vedea în fața sa, în colțul camerei, pușca bărbatului sclipind printre umbre. Era ațintită spre Gabriel. Alicia a păstrat tăcerea de dragul lui.

– Alicia? Gabriel a venit spre ea. Ce-i cu tine?

Când Gabriel a întins mâna s-o atingă, bărbatul a țâșnit din întuneric. Alicia a țipat, dar era prea târziu – Gabriel era trântit pe podea; bărbatul era aplecat deasupra lui. Pușca a fost ridicată ca un ciocan și coborâtă peste capul lui Gabriel cu o bufnitură dezgustătoare – o dată, de două ori, de trei ori –, și el zăcea acolo, leșinat, sângerând. Bărbatul l-a ridicat pe Gabriel și l-a așezat pe un scaun. L-a legat de el cu sârmă. Gabriel s-a mișcat, recăpătându-și cunoștința.

– Ce mama dracului? Ce...

Bărbatul a ridicat pușca și a îndreptat-o spre Gabriel. S-a auzit o împușcătură. Apoi alta. Și alta. Alicia a început să țipe. Bărbatul trăgea mai departe. L-a împușcat pe Gabriel în cap de șase ori. Apoi a aruncat pușca pe podea.

A plecat fără să rostească o vorbă.

Așadar, așa stau lucrurile. Alicia Berenson nu și-a omorât soțul. Un nepoftit fără chip a pătruns în casa lor și, într-un act de răutate aparent nemotivat, l-a împușcat pe Gabriel, după care a dispărut în noapte. Alicia era absolut nevinovată.

Asta dacă îi credeai explicația.

Eu nu. Nici un cuvânt.

Pe lângă evidentele neconcordanțe și inexactități – cum ar fi faptul că Gabriel a fost împușcat nu de șase ori, ci numai de cinci (unul dintre gloanțe a fost tras în tavan), Alicia n-a fost găsită legată pe scaun, ci în picioare în mijlocul camerei, cu încheieturile de la mâini tăiate. Alicia nu mi-a spus că bărbatul a dezlegat-o, nici n-a explicat de ce nu le-a spus de la bun început celor de la poliție această versiune a evenimentelor. Nu, știam că minte. Și mă deranja că mă mințise de la obraz, prost și fără rost. Preț de un moment m-am întrebat dacă nu cumva mă punea la încercare, ca să vadă dacă accept sau nu povestea. Dacă așa stăteau lucrurile, eram hotărât să nu arăt nimic.

Am stat acolo, în tăcere. În mod neobișnuit, Alicia a vorbit prima.

– Sunt obosită, a zis. Vreau să ne oprim.

Am încuviințat. Nu puteam să mă împotrivesc.

- Hai să continuăm mâine, a zis.

- Mai e ceva de spus?

- Da. Un ultim lucru.

- Foarte bine, am zis. Mâine.

Yuri aștepta pe coridor. A condus-o pe Alicia în camera ei, iar eu am urcat în cabinetul meu.

Așa cum am spus, de mulți ani am obiceiul să transcriu o ședință de îndată ce se încheie. Capacitatea de a nota cu precizie cele spuse în ultimele cincizeci de minute are o importanță crucială pentru un terapeut - altfel, multe amănunte sunt uitate și se pierde caracterul nemijlocit al emoțiilor.

M-am așezat la birou și am scris, cât de repede am putut, tot ce ieșise la iveală. În clipa în care am terminat, am pornit pe coridor, strângând în mână paginile cu însemnări.

Am bătut la ușa lui Diomedes. Nu s-a auzit nici un răspuns, așa că am bătut iarăși. Tot nimic. Am crăpat puțin ușa - și iată-l pe Diomedes, dormind buștean pe canapeaua lui îngustă.

- Profesore? Și apoi, mai tare: Profesore Diomedes?

S-a trezit tresărind și s-a ridicat iute în capul oaselor. A clipit spre mine.

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Trebuie să vorbim. Să vin mai târziu?

Diomedes s-a încruntat și a clătinat din cap.

- Îmi făceam siesta. Ca întotdeauna după masa de prânz. Mă ajută să fiu în formă după-amiaza. Devine o necesitate când îmbătrânești. A căscat și s-a ridicat. Intră, Theo. Ia loc. După cum arăți, e important.

- Cred că este, da.

- Alicia?

Am încuviințat din cap. Am luat un scaun. El s-a așezat în spatele biroului. Părul îi era vâlvoi într-o parte, și încă arăta pe jumătate adormit.

- Ești sigur că n-ar fi mai bine să vin mai târziu?

Diomedes a făcut semn că nu. Și-a turnat un pahar de apă dintr-o carafă.

- Acum sunt treaz. Continuă. Ce este?

- Am fost cu Alicia, am vorbit... Am nevoie de supervizare.

Diomedes a încuviințat. Arăta tot mai treaz și mai interesat.

- Spune mai departe.

M-am așezat și am început să citesc cu glas tare însemnările. L-am purtat prin întreaga ședință. Am repetat vorbele ei cât de bine am putut și i-am spus povestea pe care mi-o spusese mie: că bărbatul care o spionase a pătruns în casă, a luat-o prizonieră, l-a împușcat și l-a omorât pe Gabriel.

Când am terminat, a urmat un moment lung de tăcere. Expresia lui Diomedes nu dezvăluia prea mult. A scos din sertar o cutie cu trabucuri. A luat în mână un mic dispozitiv din argint. A pus în el capătul unui trabuc și l-a retezat.

- Hai să începem cu contratransferul, a zis. Vorbește-mi despre emoțiile tale. De la început. Când îți spunea povestea, ce sentimente îți provoca?

M-am gândit la asta un pic.

- Eram entuziasmat, presupun... Și neliniștit. Speriat.

- Speriat? Era spaima ta sau a ei?

- Amândouă, îmi închipui.

- Și de ce îți era frică?

- Nu prea știu. Frică de eșec, poate. Am mizat mult pe asta, după cum știi.

Diomedes a încuviințat din cap.

- Ce altceva?

- Frustrare, de asemenea. Mă simt adeseori frustrat în timpul ședințelor noastre.

- Și mânie?

- Da, presupun că da.

- Te simți ca un tată frustrat care are de-a face cu un copil îndărătnic?

- Da. Vreau s-o ajut, dar nu știu dacă ea vrea să fie ajutată.

A încuviințat.

- Rămâi la sentimentul de mânie. Spune-mi mai multe despre el. Cum se manifestă?

Am șovăit.

- Păi, adesea plec de la ședințe cu capul plesnindu-mi de durere.

Diomedes a încuviințat.

- Da, exact. Trebuie să iasă la iveală într-un fel sau altul. „Un învățăcel care nu-i neliniștit o să se îmbolnăvească.“ Cine a spus asta?

- Nu știu. Am ridicat din umeri. Eu sunt bolnav și neliniștit.

Diomedes a zâmbit.

- De asemenea, nu mai ești de mult învățăcel, cu toate că acele sentimente nu dispar niciodată cu totul. A luat în mână trabucul. Hai să mergem afară să fumăm.

Am ieșit pe scara de incendiu. Diomedes a pufăit din trabuc o vreme, reflectând. În cele din urmă, a ajuns la o concluzie.

- Minte, știi, a zis.

- Vrei să spui, despre bărbatul care l-a omorât pe Gabriel? Așa mi-am zis și eu.

- Nu numai asta.

- Dar ce?

- Totul. Toată povestea asta de adormit copiii. Nu cred nici un cuvânt din ea.

Pesemne că arătam uluit de-a binelea. Bănuisem că n-o să creadă unele părți din povestea Aliciei. Nu mă așteptasem s-o respingă cu totul.

- Nu crezi în existența bărbatului?

- Nu, nu cred. Nu cred că a existat. E o plăsmuire. De la cap la coadă.

- Ce te face să fii așa de sigur?

Diomedes mi-a aruncat un zâmbet ciudat.

- Spune-i intuiție. Ani de experiență profesională cu mitomani. Am încercat să-l întrerup, însă m-a oprit cu o fluturare a mâinii. Sigur că nu mă aștept să fii de acord, Theo. Ești într-o legătură foarte strânsă cu Alicia și sentimentele tale sunt împletite cu ale ei ca un ghem de lână încâlcit. Acesta este rostul unei astfel de supervizări - să te ajute să separi firele de lână, să vezi care e al tău și care e al ei. Și odată ce ai ajuns la o oarecare distanță și limpezime, presupun că o să privești cu totul altfel experiența ta cu Alicia Berenson.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

- Păi, ca s-o zic de-a dreptul, mă tem că joacă un rol în fața ta. Te manipulează. Și e un rol care cred că a fost creat anume ca să facă apel la instinctul tău cavaleresc... și, să zicem, romantic. Mi-a fost clar de la început că aveai intenția s-o salvezi. Bag mâna-n foc că și Aliciei i-a fost clar. Ca atare, te-a sedus.

- Parcă ai fi Christian. Nu m-a sedus. Sunt perfect capabil să fac față proiecțiilor sexuale ale unui pacient. Nu mă subestima, profesore.

- N-o subestima pe ea. Își joacă rolul cu măiestrie. Diomedes a clătinat din cap și s-a uitat în sus, la norii cenușii. Femeia neajutorată care e atacată, singură, are nevoie să fie apărată. Alicia s-a distribuit în rolul de victimă, iar pe acest bărbat misterios în rolul eroului negativ. Când, de fapt, Alicia și bărbatul sunt totuna. Ea l-a ucis pe Gabriel. E vinovată - și încă refuză să accepte acea vinovăție. Așa că se împarte, disociază, plăsmuiește - Alicia devine victima nevinovată, și tu ești apărătorul ei. Și prin faptul că te implici în această fantezie, îi permiți să se lepede de orice răspundere.

- Nu sunt de acord cu asta. Nu cred că minte, oricum nu în mod conștient. Alicia crede, cel puțin, că povestea ei e adevărată.

- Da, crede asta. Alicia e atacată, însă de propria minte, nu de lumea dinafară.

Știam că nu-i adevărat, dar n-avea rost să mai argumentez. Mi-am stins țigara.

- Cum crezi că ar trebui să procedez?

- Trebuie s-o silești să înfrunte adevărul. De-abia atunci va avea o șansă de vindecare. Trebuie să refuzi clar să-i accepți povestea. S-o provoci. Să-i ceri să-ți spună adevărul.

- Și crezi că o va face?

A ridicat din umeri.

- Asta, a zis, pufăind adânc din trabuc, n-avem cum s-o știm.

- Foarte bine. Mâine o să vorbesc cu ea. O s-o înfrunt.

Diomedes părea cam stingherit, și a deschis gura, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva. Dar s-a răzgândit. A încuviințat din cap și și-a strivit trabucul sub talpă, cu un aer hotărât.

- Mâine, a zis.

16

După serviciu am urmărit-o din nou pe Kathy până în parc. Iar amantul o aștepta în același loc în care se întâlniseră data trecută. S-au sărutat și s-au pipăit ca doi adolescenți.

Kathy a aruncat o privire în direcția mea, și pentru o clipă mi s-a părut că m-a reperat, dar nu. N-avea ochi decât pentru el. Am încercat să-l văd mai bine de data asta. Însă tot nu i-am zărit clar fața; și totuși, trupul lui avea ceva cunoscut. Am avut impresia că-l mai văzusem undeva.

Au pornit spre Camden și au intrat într-un bar, The Rose and Crown, un local care arăta părăginit. Am așteptat în cafeneaua de vizavi. Au ieșit după vreo oră. Kathy era grămadă peste el, sărutându-l. S-au sărutat o vreme pe stradă. I-am privit, îngrețoșat, mistuit de ură.

În cele din urmă, ea și-a luat rămas-bun și s-au despărțit. Ea a pornit într-o direcție. El s-a întors și a mers în cealaltă direcție. Nu am urmărit-o pe Kathy.

L-am urmărit pe el.

A așteptat într-o stație de autobuz. Am stat în spatele lui. Îi priveam spinarea, umerii; îmi închipuiam că mă reped la el, că-i dau brânci sub autobuzul care

venea. Dar nu l-am îmbrâncit. A urcat în autobuz. Am urcat și eu.

Am presupus că o să se ducă direct acasă, dar n-a fost așa. S-a dus în East End, unde a dispărut o jumătate de oră într-un depozit. Apoi altă călătorie, cu alt autobuz. A dat două telefoane, vorbind cu glas scăzut și chicotind adesea. M-am întrebat dacă vorbea cu Kathy. Mă simțeam din ce în ce mai frustrat și mai descurajat. Dar eram și încăpățânat, așa că nu m-am dat bătut.

În cele din urmă, s-a dus acasă – a coborât din autobuz și a luat-o pe o stradă liniștită, străjuită de copaci. Încă mai vorbea la telefon. L-am urmărit de la distanță. Strada era pustie. Dacă s-ar fi întors, m-ar fi văzut. Dar n-a făcut-o.

Am trecut pe lângă o casă care avea o grădină alpină și plante suculente. Am acționat fără să gândesc – trupul meu părea că se mișcă de la sine. Am întins mâna peste zidul jos spre grădină și am luat o piatră. Îi simțeam în mâini greutatea. Mâinile mele știau ce să facă: hotărâseră să-l omoare; să-i crape țeasta ticălosului. Le-am urmat planul, furișându-mă după el, înaintând fără zgomot, apropiindu-mă. Curând am ajuns destul de aproape. Am ridicat piatra, pregătindu-mă să-l lovesc din răspuțeri. Să-l dobor și să-i împrăștii creierii. Eram atât de aproape; dacă n-ar fi vorbit în continuare la telefon, m-ar fi auzit.

Acum: am ridicat piatra și...

Chiar în spatele meu, la stânga, s-a deschis ușa unei case. Un zumzet brusc de conversație, „mulțumesc“ și „la revedere“, al celor care plecau. La un pas în fața mea, amantul lui Kathy s-a oprit și a întors capul spre zgomot, spre casă. M-am tras înapoi și m-am ascuns în spatele unui copac. Nu m-a văzut.

A pornit mai departe, dar nu l-am urmat. Înteruperea mă smulsesese din reverie. Piatra mi-a căzut din mână cu o bufnitură. M-am uitat după el din spatele copacului. S-a dus la ușa unei case, a descuiat-o și a intrat.

După câteva secunde s-a aprins lumina în bucătărie. El stătea în profil, un pic mai departe de fereastră. Din stradă nu se vedea decât o jumătate din încăperea. Vorbea cu o persoană pe care nu o vedeam. În timp ce vorbeau, el a destupat o sticlă de vin. S-au așezat și au mâncat împreună. Apoi am zărit cealaltă persoană. Era o femeie. Să fie soția lui? N-o vedeam prea clar. A îmbrățișat-o și a sărutat-o.

Prin urmare, nu eram singurul înșelat. S-a întors acasă, după ce mi-a sărutat soția, și a mâncat ceea ce i-a gătit femeia asta, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Știam că nu pot lăsa lucrurile așa – trebuia să fac ceva. Dar ce? În ciuda gândurilor mele ucigașe, nu eram un criminal. Nu-l puteam omorî.

Trebuia să mă gândesc la ceva mai inteligent.

Aveam de gând să dau cărțile pe față cu Alicia la prima oră. Intenționam s-o fac să-și recunoască minciuna despre bărbatul care îl omorâse pe Gabriel și s-o silesc să se confrunte cu adevărul.

Din păcate, n-am apucat.

Yuri mă aștepta la recepție.

- Theo, trebuie să vorbesc cu tine...

- Ce e?

M-am uitat mai bine la el. Părea că îmbătrânise peste noapte; părea împrăștiat, palid, fără pic de sânge în obraji. Se întâmplase ceva rău.

- A fost un accident, a zis. Alicia... a luat o supradoză.

- Cum? E...?

Yuri a clătinat din cap.

- E încă în viață, dar...

- Slavă Domnului...

- Dar e în comă. Nu sunt mari șanse.

- Unde e?

Yuri m-a condus printr-o serie de coridoare încuiate până în secția de terapie intensivă. Alicia era într-o rezervă. Era conectată la un aparat EKG și la un ventilator. Avea ochii închiși.

Christian era acolo împreună cu o doctoriță. Era cenușiu la față, spre deosebire de doctorița de la

urgențe, care era foarte bronzată – era evident că de-abia se întorsese din vacanță. Dar nu arăta revigorată. Arăta sleită de puteri.

– Care e starea Aliciei? am zis.

Doctorița a clătinat din cap.

– Nu-i bună. A trebuit să inducem coma. Sistemul ei respirator n-a mai funcționat.

– Ce a luat?

– Un soi de opioid. Hydrocodon, probabil.

Yuri a încuviințat.

– Era un flacon de medicamente gol pe masa din camera ei.

– Cine a găsit-o?

– Eu, a zis Yuri. Zăcea pe podea, lângă pat. Părea că nu mai respiră. La început am crezut că-i moartă.

– Aveți idee cum a făcut rost de medicamente?

Yuri i-a aruncat o privire lui Christian, care a ridicat din umeri.

– Știm cu toții că se face trafic în saloane.

– Elif face trafic, am zis.

Christian a încuviințat din cap.

– Da, asta cred și eu.

A intrat Indira. Părea gata să izbucnească în plâns. A stat o vreme lângă Alicia uitându-se la ea.

– Asta o să aibă un efect groaznic asupra celorlalte, a zis. Întotdeauna când se întâmplă așa ceva pacienții regresează cu câteva luni.

S-a așezat, a luat mâna Aliciei și a mângâiat-o. Urmăream ventilatorul cum urcă și coboară. O vreme nimeni n-a zis nimic.

– Mă simt vinovat, am zis.

Indira a clătinat din cap.

– Nu-i vina ta, Theo.

– Ar fi trebuit să am mai multă grijă de ea.

- Ai făcut tot ce ți-a stat în puteri. Ai ajutat-o. Ceea ce e mai mult decât au făcut toți ceilalți.

- I-a spus cineva lui Diomedes?

Christian a făcut semn că nu.

- Încă n-am reușit să dăm de el.

- Ai încercat pe mobil?

- Și pe telefonul de acasă. Am sunat de câteva ori.

Yuri s-a încruntat.

- Dar l-am văzut mai devreme pe profesorul Diomedes. Era aici.

- Da?

- Da. L-am văzut azi-dimineață devreme. Era în capătul coridorului și părea grăbit - cel puțin, cred că era el.

- Asta-i ciudat. Ei bine, trebuie să fi plecat acasă. Sună-l din nou, te rog.

Yuri a încuviințat; era îngândurat; uluit, pierdut. Părea foarte afectat. Mi-a părut rău pentru el.

Pagerul lui Christian a sunat, făcându-l să tresară; a ieșit repede, urmat de Yuri și de doctoriță.

Indira a ezitat, apoi a vorbit cu glas scăzut:

- Ai vrea să rămâi puțin singur cu Alicia?

Am încuviințat din cap, nefiind sigur că aş putea să vorbesc. Indira s-a ridicat și m-a strâns scurt de umăr. Apoi a ieșit.

Alicia și cu mine eram singuri.

M-am așezat pe marginea patului. Am luat mâna Aliciei. Pe dosul palmei avea o branulă. Am ținut-o cu blândețe, mângâindu-i palma și încheietura. I-am mângâiat încheietura, pipăindu-i venele de sub piele și cicatricile îngroșate, lăsate de tentativele de sinucidere.

Așadar, asta era. Iată cum avea să se termine. Alicia era din nou tăcută; și de data asta tăcerea avea să fie pentru totdeauna.

M-am întrebat ce va spune Diomedes. Îmi închipuiam ce avea să-i spună Christian – o să dea vina pe mine: emoțiile pe care le-am stârnit în terapie erau prea puternice pentru Alicia – a făcut rost de hydrocodon, încercând să se liniștească și să se trateze singură. Supradoza trebuie să fi fost accidentală, îl auzeam pe Diomedes spunând, însă comportamentul era sinucigaș. Și asta-i tot.

Dar nu era tot.

Ceva fusese scăpat din vedere. Ceva semnificativ, ceva ce nu observase nimeni – nici măcar Yuri, când o găsisse pe Alicia fără cunoștință lângă pat. Pe masa ei se afla un flacon de medicamente gol, da, și câteva pastile erau pe podea, așa că, firește, s-a presupus că luase o supradoză.

Însă aici, sub degetele mele, pe partea interioară a încheieturii de la mâna Aliciei, erau o mică vânătaie și un mic semn care spuneau cu totul altă poveste.

O înțepătură în venă – o gaură mică lăsată de un ac hipodermic – dezvăluia adevărul: Alicia n-a înghițit un flacon cu pastile într-un gest sinucigaș. I-a fost injectată o doză mare de morfină. Asta nu era o supradoză.

Era o încercare de asasinat.

Diomedes a apărut după o jumătate de oră. Fusese la o ședință cu cei de la Trust, a zis, și apoi a fost blocat în metrou, întârziat de o defecțiune a sistemului de semnalizare. L-a pus pe Yuri să mă cheme.

Yuri m-a găsit în biroul meu.

- Profesorul Diomedes e aici. E cu Stephanie. Te așteaptă.

- Mulțumesc. Mă duc imediat.

M-am îndreptat spre cabinetul lui Diomedes așteptându-mă la ce era mai rău. Avea să fie nevoie de un țap ispășitor. Mai văzusem asta la Broadmoor, în cazuri de sinucidere: acel membru al personalului care era mai apropiat de victimă era considerat răspunzător, fie el terapeut, medic sau asistent. Fără îndoială că Stephanie îmi cerea capul pe tipsie.

Am bătut la ușă și am intrat. Stephanie și Diomedes stăteau în picioare de o parte și de alta a biroului. Judecând după tăcerea încordată, întrerupsesem o ceartă.

Diomedes a vorbit primul. Era clar nervos și mâinile îi fluturau în toate părțile.

- Ce lucru groaznic! Groaznic. Evident, nici că putea să pice într-un moment mai nepotrivit. Dă Trustului scuza perfectă să ne închidă.

- Nu prea cred că Trustul e problema cea mai mare, a zis Stephanie. Siguranța pacienților e pe primul loc. Trebuie să aflăm exact ce s-a întâmplat.

S-a răsucit spre mine.

- Indira a zis că o bănuiești pe Elif că face trafic cu medicamente? Așa a făcut Alicia rost de hydrocodon?

Am stat în cumpănă.

- Păi, n-am dovezi. Am auzit două asistente vorbind despre asta. Dar, de fapt, e altceva ce cred că ar trebui să știți...

Stephanie m-a întrerupt clătinând din cap.

- Știm ce s-a întâmplat. N-a fost Elif.

- Nu?

- Christian s-a întâmplat să treacă pe lângă camera asistentelor și a văzut că ușa dulapului cu medicamente e larg deschisă. Nu era nimeni acolo. Yuri îl lăsase descuriat. Oricine ar fi putut să meargă și să ia ce pofteste. Și Christian a văzut-o pe Alicia furișându-se după colț. Pe moment s-a întrebat ce face acolo. Acum, desigur, totul are sens.

- Ce noroc că a fost Christian acolo ca să vadă toate astea.

În vocea mea era o urmă de sarcasm pe care Stephanie a preferat să nu-l comenteze.

- Christian nu e singurul care a observat neglijența lui Yuri, a continuat. Adesea am avut impresia că lui Yuri îi pasă mult prea puțin de securitate. Că e prea prietenos cu pacienții. Că e prea preocupat să fie popular. Mă mir că așa ceva nu s-a întâmplat mai devreme.

- Înțeleg, am zis.

Chiar am înțeles. Am priceput că Stephanie era amabilă cu mine. Părea că nu eram vizat; îl alesese drept țap ispășitor pe Yuri.

-Yuri pare întotdeauna foarte meticulos, am zis, aruncând o privire spre Diomedes, întrebându-mă dacă o să intervină. Chiar nu cred...

Diomedes a ridicat din umeri.

-Părerea mea e că Alicia a avut întotdeauna o înclinație puternică spre sinucidere. După cum știm, când cineva vrea să moară, în ciuda tuturor strădaniilor de a-l proteja, adesea e imposibil să-l împiedicăm.

-Nu asta-i treaba noastră? s-a războit Stephanie. Să-l împiedicăm?

-Nu. Diomedes a clătinat din cap. Treaba noastră e să-l ajutăm să se vindece. Dar nu suntem Dumnezeu. Nu avem putere asupra vieții și morții. Alicia Berenson voia să moară. La un moment dat trebuia să izbutească. Sau, cel puțin, să izbutească parțial.

Am ezitat. Acum ori niciodată.

-Nu-s prea sigur că e adevărat, am zis. Nu cred că a fost o tentativă de sinucidere.

-Crezi că a fost un accident?

-Nu. Nu cred că a fost un accident.

Diomedes mi-a aruncat o privire curioasă.

-Ce încerci să spui, Theo? Ce alternativă a mai rămas?

-Păi, pentru început, nu cred că Yuri i-a dat Aliciei medicamentele.

-Vrei să spui că Christian se înșală?

-Nu, am zis. Christian minte.

Diomedes și Stephanie s-au uitat șocați la mine. Am continuat înainte să aibă timp să se dezmeticească.

Le-am spus repede tot ce citisem în jurnalul Aliciei: că Christian o tratase în particular pe Alicia înainte ca Gabriel să fie ucis; că ea se număra printre mai mulți pacienți pe care îi trata neoficial; și nu numai că nu

s-a dus să depună mărturie la proces, dar a pretins că n-o cunoaște pe Alicia când a venit la The Grove.

- Nu-i de mirare că s-a împotrivit atât de mult oricărei încercări de a o face să vorbească din nou, am zis. Dacă vorbea, ar fi putut să-l dea de gol.

Stephanie se uita la mine fără să înțeleagă.

- Dar... ce spui acolo? Doar nu vrei să spui că el...

- Ba da, asta vreau să spun. N-a fost supradoză. A fost o tentativă de omor.

- Unde e jurnalul Aliciei? m-a întrebat Diomedes. E la tine?

Am clătinat din cap.

- Nu, nu mai e. I l-am dat înapoi Aliciei. Trebuie să fie în camera ei.

- Atunci trebuie să-l luăm de acolo.

S-a răsucit spre Stephanie.

- Dar mai întâi, a zis, cred că trebuie să sunăm la poliție. Nu-i așa?

După aceea lucrurile s-au desfășurat cu repeziciune.

Polițiștii roiau prin The Grove, punând întrebări, fotografiind, sigilând atelierul și camera Aliciei. Ancheta era condusă de inspectorul-șef Steven Allen – un bărbat masiv cu chelie și cu ochelari groși prin care ochii i se vedeau deformați, amplificați, părând mai mari decât era firesc, bulbucăți de interes și curiozitate.

Allen mi-a ascultat cu mult interes povestea; i-am repetat tot ce îi spuseseam lui Diomedes și i-am arătat însemnările mele de după ședințe.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule Faber, a zis.

– Spuneți-mi Theo.

– V-aș ruga să faceți o declarație oficială. Și o să mai vorbim la momentul convenit.

– Da, desigur.

Inspectorul Allen m-a condus afară din cabinetul lui Diomedes, pe care îl rechiziționase. După ce i-am dat declarația unui polițist tânăr, am zăbovit pe coridor, așteptând. Și curând Christian a fost condus spre ușă de un polițist. Părea crispat, speriat – și vinovat. Am plecat mulțumit că va fi pus în curând sub acuzare.

Acum nu mai era nimic de făcut, în afară de a aștepta. Înainte de a pleca din spital, am trecut pe lângă „acvariul cu peștișori aurii“. Am aruncat o privire înăuntru – și ceea ce am văzut m-a făcut să încremenesc.

Elif primea pe furiș niște medicamente de la Yuri, iar el băga în buzunar niște bani.

Elif s-a năpustit afară și m-a fixat cu singurul ei ochi. O privire plină de dispreț și ură.

- Elif, am zis.

- Du-te-n mă-ta.

Elif a plecat, a dispărut după colț. Apoi Yuri a ieșit din „acvariu“. Când a dat cu ochii de mine, i-a căzut falca. S-a bâlbâit, surprins:

- Nu... nu te-am văzut aici.

- Evident că nu.

- Elif și-a uitat medicamentele. Tocmai i le dădeam.

- Aha, am zis.

Prin urmare, Yuri făcea trafic și o aproviziona pe Elif. M-am întrebat ce altceva mai făcea – poate că mă cam pripisem să-i iau apărarea cu atâta hotărâre în fața lui Stephanie. Aș face bine să nu-l scap din ochi.

- Voiam să te întreb, a zis, îndepărtându-mă de „acvariu“. Ce ar trebui să facem în privința domnului Martin?

- Cum adică? M-am uitat la el, surprins. Vrei să zici Jean-Felix Martin? Ce-i cu el?

- Păi, e aici de câteva ore. A venit azi-dimineață s-o viziteze pe Alicia. Și de atunci tot așteaptă.

- Poftim? De ce nu mi-ai spus? Vrei să zici că a fost aici în tot acest timp?

- Scuze, mi-a ieșit din minte cu tot ce s-a întâmplat. E în sala de așteptare.

- Aha. Păi, mă duc să vorbesc cu el.

M-am grăbit să cobor la recepție, gândindu-mă la ceea ce tocmai auzisem. Ce căuta aici Jean-Felix? M-am întrebat ce voia; ce înseamnă asta.

M-am dus în sala de așteptare.

Dar acolo nu era nimeni.

Am plecat de la The Grove și mi-am aprins o țigară. Am auzit vocea unui bărbat strigându-mă. Am ridicat privirea, așteptându-mă să fie Jean-Felix. Dar nu era el.

Era Max Berenson. Coborâse dintr-o mașină și se năpustea spre mine.

- Ce mama dracului? a zbierat. Ce s-a întâmplat? Fața lui Max era de un roșu aprins, schimonosită de furie. Tocmai m-au sunat și mi-au spus de Alicia. Ce s-a întâmplat cu ea?

Am făcut un pas înapoi.

- Cred că trebuie să te potolești, domnule Berenson.

- Să mă potolesc? Cumnata mea zace acolo, într-o afurisită de comă, din pricina neglijenței tale...

Mâna lui Max era strânsă în pumn. A ridicat-o. M-am gândit că o să-mi tragă una. Însă a fost oprit de Tanya. A venit repede la noi, arătând la fel de supărată ca el - însă supărată pe Max, nu pe mine.

- Încetează, Max! a zis. Pentru numele lui Dumnezeu. Situația nu e oricum suficient de rea? Nu-i vina lui Theo!

Max n-a băgat-o în seamă și s-a întors spre mine. Avea o privire sălbatică.

- Alicia era în grija ta, a strigat. Cum ai permis să se întâmple asta? Cum?

Ochii lui Max s-au umplut de lacrimi de furie. Nu încerca să-și ascundă emoția. Stătea acolo, plângând. I-am aruncat o privire Tanyei, și era clar că știa de sentimentele lui pentru Alicia. Tanya arăta exasperată și secătuită de puteri. Fără să mai spună nimic, s-a răsucit pe călcâie și s-a întors la mașina lor.

Voiam să mă îndepărtez de Max cât mai repede posibil. Am mers mai departe.

El a continuat să urle. Am crezut c-o să se ia după mine, dar n-a făcut-o - prinsese rădăcini acolo, un bărbat năruit, strigând după mine, zbierând jalnic:

- Te consider răspunzător. Biata mea Alicia, fetița mea... biata mea Alicia... O să plătești pentru asta! Mă auzi?

Max a strigat mai departe, dar nu i-am dat atenție. Curând, vocea i s-a pierdut în tăcere. Eram singur.

Am mers mai departe.

21

M-am întors la casa unde locuia amantul lui Kathy. Am stat acolo o oră, privind. În cele din urmă, ușa s-a deschis și el a ieșit. L-am văzut plecând. Unde se ducea? Să se vadă cu Kathy? Am șovăit, dar am hotărât să nu îl urmăresc. Am rămas să supraveghez casa.

Am urmărit-o prin fereastră pe soția lui, din ce în ce mai sigur că trebuia să fac ceva ca s-o ajut. Ea era eu, iar eu eram ea; eram două victime nevinovate, amăgite și înșelate. Credea că bărbatul acesta o iubește, dar nu era așa.

Poate că greșeam presupunând că nu știa nimic de legătură? Poate că știa. Poate că se bucurau de o relație sexuală deschisă și ea era la fel de promiscuă? Dar, cumva, nu credeam asta. Arăta nevinovată, așa cum arătasem și eu cândva. Era datoria mea să-i deschid ochii. Puteam să-i dezvălui adevărul despre bărbatul cu care trăia, cu care împărțea patul. N-aveam încotro. Trebuia s-o ajut.

În următoarele zile am tot revenit. Într-o zi ea a plecat de acasă la plimbare. M-am ținut după ea, de la distanță. La un moment dat mi-a fost teamă că m-a văzut; dar, chiar dacă a făcut-o, pentru ea nu eram decât un străin. Pe moment.

Am plecat și am făcut niște cumpărături. M-am întors. Am stat pe partea cealaltă a străzii, supraveghind casa. Am văzut-o din nou, stând la fereastră.

N-aveam un plan, ca atare, doar o vagă idee despre ce trebuia să fac. Cam ca un pictor fără experiență, știam ce rezultat doresc, fără să știu cum să ajung la el. Am așteptat o vreme, apoi m-am dus la casă. Am încercat poarta – era descuiată. S-a deschis și am pășit în grădină. Am simțit un val de adrenalină. O încântare ilicită de a pătrunde nepoftit pe proprietatea altcuiva.

Apoi am văzut că se deschide ușa din spate. M-am uitat după un loc unde să mă ascund. Am observat căsuța de vară din partea cealaltă a peluzei. Am alergat fără zgomot pe iarbă și m-am strecurat înăuntru. Am stat acolo o vreme, trăgându-mi sufletul. Îmi bubuia inima. Mă văzuse? I-am auzit pașii apropiindu-se. Prea târziu ca să mai dau înapoi. Am băgat mâna în buzunar și am scos cagula neagră pe care o cumpărasem. Mi-am pus mânuși.

Ea a intrat. Vorbea la telefon.

– Bine, dragul meu, a zis. Ne vedem la opt. Da... Și eu te iubesc.

A încheiat convorbirea și a pornit un ventilator. Stătea în fața ventilatorului, cu părul fluturând. A luat o pensulă și s-a apropiat de o pânză așezată pe șevalet. Era cu spatele la mine. Apoi mi-a văzut reflexia în fereastră. Cred că a văzut întâi cușitul. A încremenit și s-a întors încet. Avea ochii lărgiți de spaimă. Ne-am uitat unul la altul în tăcere.

Acea a fost prima dată când am dat ochii cu Alicia Berenson.

Restul, cum se spune, e istorie.

PARTEA A CINCEA

*Oricâtă dreptate aş avea, gura mea mă va osândi.*¹

Cartea lui Iov 9:20

¹ Biblia, Cartea lui Iov 9:20, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005, p. 540

1

JURNALUL ALICIEI BERENSON

23 februarie

Theo tocmai a plecat. Sunt singură. Scriu cât de repede pot. N-a trecut mult timp. Trebuie să aștern totul pe hârtie cât mai am puterea s-o fac.

La început am crezut că sunt nebună. Era mai ușor să cred că sunt nebună decât să cred că-i adevărat. Dar nu sunt nebună. Nu sunt.

Prima dată când l-am întâlnit în sala de terapie n-am fost sigură – era ceva familiar la el, însă diferit – i-am recunoscut ochii, nu doar culoarea, ci forma. Și același miros de tutun și de aftershave. Și felul în care forma cuvintele, și ritmul vorbirii – dar nu și tonul vocii; părea, cumva, altfel. Așa că n-am fost sigură – însă când ne-am întâlnit a doua oară s-a dat de gol. A spus exact aceleași cuvinte – exact acea frază pe care a folosit-o acasă, întipărită în amintirea mea:

„Vreau să te ajut – vreau să te ajut să vezi limpede.“

De cum am auzit asta, ceva din creierul meu a percutat și toate piesele s-au așezat la locul lor – imaginea era completă.

El a fost.

Și ceva din mine a preluat controlul, un soi de instinct de animal sălbatic. Voiam să-l ucid, să ucid sau să fiu ucisă – am sărit la el și am încercat să-l sugrum, să-i scot ochii cu ghearele, să-i sparg țeasta de dușumea. Însă n-am reușit să-l omor, și m-au înșfăcat, m-au îndopat cu medicamente și m-au închis. Și după aceea mi-am pierdut curajul. Am început iar să mă îndoiesc de mine – poate că am greșit, poate că mi s-a năzărit, poate că nu era el.

Cum ar fi putut să fie Theo? Ce îl făcuse să vină aici ca să-mi dea peste nas în felul ăsta? Și apoi am înțeles. Toată aiureala aia că vrea să mă ajute – asta era partea cea mai scârboasă din toate. Savura asta, îi creștea pipota de încântare – de aceea era aici – se întorsese ca să jubileze.

„Vreau să te ajut – vreau să te ajut să vezi limpede.“

Ei bine, acum vedeam. Vedeam limpede. Voiam ca el să știe că știu. Așa că am mințit în privința felului în care a murit Gabriel. În timp ce vorbeam, vedeam că știe că mint. Ne uitam unul la altul și a înțeles că îl recunoscusem. Și era în ochii lui ceva ce nu mai văzusem înainte. Frică. Îi era frică de mine, de ceea ce aș putea să spun. Era speriat de sunetul vocii mele.

De aceea s-a întors acum câteva minute. De data asta n-a zis nimic. Gata cu cuvintele. Mi-a prins încheietura și mi-a înfipt un ac în venă. Nu m-am zbatut. Nu m-am împotrivit. L-am lăsat s-o facă. O merit – merit pedeapsa. Sunt vinovată, dar și el este. Iată de ce scriu toate astea – ca să nu iasă basma curată. Ca să fie pedepsit.

Trebuie să mă grăbesc. O simt acum – chestia pe care mi-a injectat-o acționează. Sunt somnoroasă. Vreau să mă culc. Vreau să dorm... Dar nu. Nu încă.

Trebuie să rămân trează. Trebuie să sfârșesc povestea. Și, de data asta, o să spun adevărul.

În seara aceea, Theo a intrat în casă și m-a legat, iar când Gabriel s-a întors, Theo l-a doborât. La început am crezut că l-a omorât, apoi am văzut că Gabriel respiră. Theo l-a ridicat și l-a legat de scaun. A așezat scaunul în așa fel încât eu și Gabriel să fim spate în spate, astfel că eu nu-i vedeam fața.

- Te rog, am zis, te rog nu-i face rău. Te implor - fac orice, orice vrei.

Theo a râs. Ajunsesem să urăsc de moarte râsul lui - era rece, cavernos. Lipsit de inimă.

- Să-i fac rău? Și-a scuturat capul. O să-l omor.

Vorbea serios. Am simțit o groază atât de mare, încât mi-au dat lacrimile. Am plâns și l-am implorat.

- Fac tot ce vrei, orice - te rog, te rog lasă-l să trăiască - merită să trăiască. E cel mai blând și mai bun dintre oameni - și îl iubesc, îl iubesc atât de mult...

- Spune-mi, Alicia. Spune-mi cât de mult îl iubești. Spune-mi, crezi că el te iubește?

- Mă iubește, am zis.

Auzeam ceasul ticăind pe fundal. Părea că a trecut un veac până ce a vorbit.

- Vom vedea, a spus.

Ochii lui negri m-au fixat și m-am simțit înghițită de întuneric. Eram în preajma unei făpturi care nici măcar nu era umană. Era răul întrupat.

A dat ocol scaunului până în fața lui Gabriel. Mi-am răsucit capul cât de mult am putut, însă nu-i vedeam. A fost un sunet înfundat, oribil - am tresărit când l-a plesnit pe Gabriel peste obraz. L-a lovit iar și iar, până ce Gabriel s-a trezit cu o tresărire.

- Bună, Gabriel, a zis bărbatul.

- Cine mama dracului ești?

- Sunt un bărbat însurat, a zis Theo. Așa că știu ce înseamnă să iubești pe cineva. Și știu ce înseamnă să fii dezamăgit.

- Ce mama dracului spui acolo?

- Numai lașii îi înșală pe cei care îi iubesc. Ești un laș, Gabriel?

- Te bag în mă-ta.

- Aveam de gând să te omor. Însă Alicia m-a implorat să te cruț. Așa că o să-ți dau de ales. Mori tu - ori Alicia. Tu hotărăști.

O spunea atât de rece, de calm, de stăpânit. Fără emoție. O clipă, Gabriel n-a spus nimic. Părea că nu poate să respire, ca și cum ar fi primit un pumn.

- Nu...

- Da. Moare Alicia sau mori tu. E alegerea ta, Gabriel. Hai să vedem cât de mult o iubești. Ai muri pentru ea? Ai zece secunde ca să hotărăști... Zece... Nouă...

- Nu-l crede, am zis. O să ne omoare pe amândoi - te iubesc...

- Opt... Șapte...

- Știu că mă iubești, Gabriel...

- Șase... Cinci...

- Mă iubești...

- Patru, trei...

- Gabriel, spune că mă iubești...

- Doi...

Și atunci Gabriel a vorbit. La început nu i-am recunoscut vocea. O voce atât de firavă, de îndepărtată - vocea unui băiețel. Un copilăș care are în vârful degetelelor puterea asupra vieții și morții.

- Nu vreau să mor, a zis.

Apoi a fost tăcere. Totul a încremenit. În trupul meu, fiecare celulă s-a dezumflat; celule care se ofileau,

ca petalele moarte ale unei flori plutind spre pământ. Simt pe undeva mirosul de iasomie? Da, da, iasomie dulce – pe pervaz, poate...

Theo s-a îndepărtat de Gabriel și a început să-mi vorbească. Mi-a fost greu să mă concentrez pe ceea ce spunea.

– Vezi, Alicia? Știam că Gabriel e un laș – o călărește pe nevastă-mea pe ascuns. A distrus singura fericire pe care am avut-o vreodată... Theo s-a aplecat înainte, chiar în fața mea. Îmi pare rău că fac asta. Dar, zău așa, acum, că știi adevărul... ți-ar fi mai bine moartă.

A ridicat pușca și a ațintit-o spre capul meu. Am închis ochii. L-am auzit pe Gabriel țipând:

– NU TRAGE NU TRAGE NU...

Un clic. Și apoi o împușcătură – așa de puternică, încât a alungat orice alt sunet. Câteva clipe a fost tăcere. Am crezut că am murit.

Dar nu am fost așa de norocoasă.

Am deschis ochii. Theo era tot acolo – cu pușca ațintită spre tavan. A zâmbit. Și-a dus degetul la buze, semnalându-mi să nu deschid gura.

– Alicia? a strigat Gabriel. Alicia?

Îl auzeam pe Gabriel zbatându-se pe scaun, încercând să se întoarcă, să vadă ce s-a întâmplat.

– Ce i-ai făcut, ticălosule? Ticălosul dracului. Of, Dumnezeule...

Theo mi-a dezlegat încheieturile. A aruncat pușca pe podea. Apoi m-a sărutat, nespus de blând, pe obraz. A plecat din încăpere, și ușa de la intrare s-a trântit în urma lui. Eu și Gabriel am rămas singuri. El sus-pina, plângea, abia izbutind să vorbească. Mă tot striga, jeluindu-se:

– Alicia, Alicia...

Eu tăceam.

- Alicia? La dracu', la dracu', of, la dracu'...

Eu tăceam.

- Alicia, răspunde-mi, Alicia! Of, Dumnezeuule...

Eu tăceam. Cum aş fi putut să vorbesc? Gabriel mă condamnase la moarte.

Morții nu vorbesc.

Mi-am desfăcut sârma din jurul gleznelor. M-am ridicat de pe scaun. M-am aplecat spre podea. Degetele mi s-au încleștat pe pușcă. Era fierbinte și grea în mâna mea. Am dat ocol scaunului și m-am oprit în fața lui Gabriel.

- Alicia? Trăiești, slavă Domnului, ești...

Aș vrea să pot spune că am dat o lovitură în numele celor înfrânți - că îi apăram pe cei înșelați, cei cu inima frântă - că Gabriel avea ochii unui tiran, ochii tatălui meu. Însă am depășit vremea minciunilor. Adevărul e că, dintr-odată, Gabriel avea ochii mei - și eu pe ai lui. Undeva, pe drum, schimbaserăm locurile.

Vedeam acum. N-am să fiu niciodată în siguranță. Niciodată iubită. Toate speranțele mele, năruite; toate visurile mele, spulberate; nu rămânea nimic, nimic; tata avusese dreptate - nu meritam să trăiesc. Eram - nimic. Asta mi-a făcut Gabriel.

Acesta este adevărul. Nu l-am omorât pe Gabriel. El m-a omorât pe mine.

Eu n-am făcut decât să apăs pe trăgaci.

2

- Nimic nu-i mai jalnic, a zis Indira, decât să vezi lucrurile cuiva într-o cutie de carton.

Am încuviințat din cap. M-am uitat cu tristețe prin cameră.

- E surprinzător, zău, a continuat Indira, cât de puține lucruri a avut Alicia. Când te gândești câte flecuștețe adună celelalte paciente... Ea n-a avut decât câteva cărți, câteva desene, hainele.

Eu și Indira eliberam camera Aliciei, la cererea lui Stephanie. „E improbabil să se mai trezească“, spusese Stephanie, „și, sincer, avem nevoie de pat“. Am trebăluit în tăcere în cea mai mare parte a timpului, hotărând ce să depozităm și ce să aruncăm. M-am uitat cu atenție prin toate lucrurile ei. Voiam să mă asigur că nu exista nimic acuzator - nimic care ar putea să mă dea de gol.

M-am întrebat cum reușise Alicia să-și țină jurnalul ascuns atâta timp. Fiecare pacient avea voie să-și aducă vreo câteva lucruri când era internat la The Grove. Alicia adusese o mapă cu schițe, și presupun că așa a strecurat înăuntru jurnalul. Am deschis mapa și am răsfoit desenele - cele mai multe erau schițe și studii în creion neterminate. Câteva linii aruncate neglijent

pe pagină, care prindeau imediat viață, strălucit de sugestive, de o asemănare inconfundabilă.

I-am arătat Indirei o schiță.

- Ești tu, am zis.

- Poftim? Nu sunt.

- Ești.

- Sunt? Indira părea încântată și s-a uitat mai bine.

Crezi? N-am observat să mă fi desenat. Mă întreb când a făcut-o. E bună, nu-i așa?

- Da, este. Ar trebui s-o păstrezi.

Indira s-a strâmbat și mi-a înapoiat-o.

- N-aș putea să fac asta.

- Sigur că poți. Ea nu s-ar supăra. Am zâmbit. Nu va ști nimeni.

- Presupun - presupun că nu.

S-a uitat la tabloul care era rezemat de perete - cel cu mine și Alicia pe scara de incendiu din clădirea cuprinsă de flăcări, cel mâzgălit de Elif.

- Și asta? a întrebat Indira. O să-l iei tu?

Am făcut semn că nu.

- O să-l sun pe Jean-Felix. Se poate ocupa el.

Indira a încuviințat din cap.

- Ce păcat că nu poți să-l păstrezi.

L-am privit un moment. Nu-mi plăcea. Dintre toate tablourile Aliciei, era singurul care nu-mi plăcea. Ciudat lucru, dacă ne gândim că eu eram subiectul.

Vreau să fie clar - nu mi-a trecut prin cap că Alicia avea să-l împuște pe Gabriel. Nu era intenția mea și nu m-am așteptat ca ea să-l omoare. Tot ce voiam era să-i deschid Aliciei ochii asupra adevărului din căsnicia ei, așa cum mi se deschiseseră ai mei. Aveam de gând să-i arăt că Gabriel n-o iubește, că viața ei e o minciună, căsătoria lor, o înșelăciune. De-abia atunci ar fi avut

o șansă, așa ca mine, să-și clădească o viață nouă din ruine; o viață bazată pe adevăr, nu pe minciuni.

Nu știam că Alicia are un istoric de instabilitate. Dacă aș fi știut, n-aș fi împins lucrurile atât de departe. Habar n-aveam că ea va reacționa așa. Și când povestea a umplut presa și Alicia a fost judecată pentru crimă, am simțit intens o responsabilitate personală; și dorința de a-mi răscumpăra vina, de a dovedi că nu eram răspunzător pentru cele întâmplate. Așa că mi-am depus dosarul pentru postul de la The Grove. Voiam s-o ajut să treacă prin urmările crimei – s-o ajut să înțeleagă ce s-a întâmplat, să se lămurească deplin – și să fie eliberată. Desigur, dacă sunteți cinici, ați putea să spuneți că m-am întors la locul crimei, cum s-ar zice, ca să-mi ascund urmele. Nu-i adevărat. Cu toate că eram conștient de riscurile unui astfel de demers – posibilitatea foarte reală că aș putea fi prins, că totul ar putea să se încheie cu o catastrofă –, n-aveam de ales, pentru că sunt cine sunt. Sunt psihoterapeut, nu uitați. Alicia avea nevoie de ajutor – și numai eu știam cum s-o ajut.

Mă temeam că m-ar putea recunoaște, în ciuda faptului că purtasem cagula și îmi prefăcusem vocea. Însă Alicia n-a părut să mă recunoască, și am putut să joc un rol nou în viața ei. Și apoi, în seara aceea la Cambridge, am înțeles în cele din urmă ce anume pusesem iar în scenă, fără să-mi dau seama; mina demult uitată pe care călcasem. Gabriel era al doilea bărbat care o condamnase pe Alicia la moarte; aducerea la suprafață a acestei traume inițiale a fost peste puterile ei – iată de ce a luat pușca și a revărsat mult-așteptata răzbunare nu asupra tatălui, ci a soțului. Așa cum bănuisem, crima avea rădăcini mult mai vechi, mai adânci, decât faptele mele.

Însă atunci când m-a mințit în privința felului în care a murit Gabriel, era evident că Alicia mă recunoscuse și mă punea la încercare. Am fost silit să iau măsuri, să-i închid pentru totdeauna Aliciei gura. Puteam pune asta în cârca lui Christian – o dreptate poetică, mi s-a părut. N-aveam muștrări de conștiință să-i fac înscenarea. Christian n-a ajutat-o pe Alicia atunci când a avut cea mai mare nevoie de el; merita să fie pedepsit.

N-a fost tocmai ușor s-o amuțesc pe Alicia. Să-i injectez morfină a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea. Că n-a murit, dar e adormită, e mai bine – așa, încă pot să merg la ea în fiecare zi, să stau pe marginea patului și s-o țin de mână. N-am pierdut-o.

– Am terminat? a întrebat Indira, întrerupându-mi gândurile.

– Cred că da.

– Bine. Trebuie să plec, am un pacient la douăsprezece.

– Du-te, am zis.

– Ne vedem la prânz?

– Da.

Indira m-a strâns ușor de braț și a plecat.

M-am uitat la ceas. M-am gândit să plec devreme, să mă duc acasă. Eram sleit de puteri. Mă pregăteam să sting lumina și să ies când mi-a venit o idee și am simțit că îngheț.

Jurnalul. Unde era?

Ochii mi-au zburat prin încăpere, unde totul era împachetat frumos și pus în cutii. Ne trecuseră toate prin mâini. Mă uitasem cu atenție la toate obiectele ei personale.

Și nu era acolo.

Cum am putut să fiu așa de neglijent? Indira, cu trăncăneala ei necurmată; îmi distrăsese atenția.

Unde era? Trebuia să fie aici. Fără jurnal, nu prea aveam dovezi cu care să fie condamnat Christian. Trebuia să-l găsesc.

Am scotocit prin cameră, din ce în ce mai febril. Am răsturnat cu fundul în sus cutiile de carton, împrăștiindu-le conținutul pe podea. Am scormonit printre gunoaie, dar nu era acolo. I-am sfâșiat hainele, dar n-am găsit nimic. Am deschis mapa și am scuturat schițele pe podea, însă jurnalul nu era printre ele. Apoi am căutat prin dulapuri, am smuls toate sertarele, asigurându-mă că erau goale, apoi le-am trântit deoparte.

Dar nu era acolo.

3

La recepție mă aștepta Julian McMahon de la Trust. Era un tip masiv, cu păr roșcat cârlionțat și preferință pentru expresii ca „între noi fie vorba“ sau „dacă facem bilanțul“ sau „când tragem linia“, care apăreau adesea în conversație; de multe ori în aceeași frază. În esență, era un personaj pașnic – chipul prietenos al Trustului. Voia să stăm puțin de vorbă înainte să plec acasă.

– Tocmai vin de la profesorul Diomedes, a zis. Cred că ar trebui să știi – și-a dat demisia.

– Ah. Înțeleg.

– S-a pensionat anticipat. Între noi fie vorba, era fie asta, fie o anchetă a acestei porcării... A ridicat din umeri. Nu are cum să nu-mi pară rău pentru el – nu-i un sfârșit prea glorios pentru o carieră lungă și distinsă. Dar, cel puțin, așa o să fie scutit de presă și de tot tam-tamul. În paranteză fie spus, te-a pomenit.

– Diomedes?

– Da. A propus să-ți dăm ție postul lui. Julian mi-a făcut semn cu ochiul. A zis că ești omul perfect potrivit pentru asta.

Am zâmbit.

– Foarte frumos din partea lui.

– Din păcate, dacă facem bilanțul, cu ceea ce s-a întâmplat cu Alicia și arestarea lui Christian, nici

nu poate fi vorba să păstrăm The Grove. Îl închidem permanent.

- Nu pot spune că sunt surprins. Așadar, de fapt nu va fi nici un post?

- Păi, când tragem linia, plănuim să deschidem aici în câteva luni un nou serviciu psihiatric, mult mai eficient din punct de vedere bugetar. Și ne-ar plăcea să te gândești la posibilitatea de a-l conduce tu, Theo.

Era greu să-mi ascund entuziasmul. Am acceptat cu plăcere.

- Între noi fie vorba, am zis, împrumutând una dintre expresiile lui, e genul de ocazie la care visez.

Și chiar era - o șansă să ajut cu adevărat oamenii, nu doar să le dau medicamente; să-i ajut așa cum cred că ar trebui să fie ajutați. În felul în care m-a ajutat Ruth; și am încercat eu s-o ajut pe Alicia.

Lucrurile ieșiseră bine pentru mine - aș fi nerecunoscător dacă n-aș spune-o.

Se părea că am căpătat tot ce mi-am dorit. Mă rog, aproape tot.

Anul trecut, eu și Kathy ne-am mutat din centrul Londrei în Surrey - acolo unde am crescut. După ce tata a murit, mi-a rămas mie casa; cu toate că mama putea să trăiască acolo până la moarte, a hotărât să ne-o lase nouă și s-a mutat într-un cămin de bătrâni.

Eu și Kathy ne-am gândit că spațiul suplimentar și o grădină merită naveta la Londra. Mi-am zis că va fi un lucru bun pentru noi. Ne-am jurat că vom transforma casa și am făcut planuri pentru decorare și exorcizare. Însă, la aproape un an de la mutare, locul a rămas neterminat, pe jumătate decorat, cu tablourile și oglinda convexă târguite în Portobello Market încă proptite de pereții nezugrăviți. A rămas în foarte mare

măsură casa în care am crescut. Dar nu mă deranjează așa cum am crezut că mă va deranja. De fapt, mă simt ca acasă, ceea ce e ironic.

Am ajuns acasă și am descuiat ușa. Mi-am scos repede paltonul – era zăpușeală ca într-o seră. Am scăzut temperatura termostatului de pe hol. Lui Kathy îi place să fie foarte cald, în vreme ce eu prefer răcoarea, așa că temperatura e unul dintre micile noastre câmpuri de bătaie. Aud din hol televizorul. În ultima vreme Kathy pare să se uite mult la televizor. Un necurmat sunet găunos care subliniază viața noastră în această casă.

Am găsit-o în living, încolăcită pe canapea. Avea în poală o pungă uriașă cu chipsuri din creveți, le pescuia cu degete roșii și lipicioase și le îndesa în gură. Mănâncă tot timpul porcării de-astea; nu-i de mirare că de curând s-a îngrășat. N-a prea lucrat în ultimii doi ani – și a devenit destul de retrasă, chiar deprimată. Medicul ei a vrut s-o pună pe antidepressive, dar n-am fost de acord. Am pledat pentru găsirea unui terapeut cu care să vorbească despre sentimentele ei; ba chiar m-am oferit să-i găsec eu însumi un psihiatru. Dar, se pare, Kathy nu vrea să vorbească.

Uneori o surprind privindu-mă ciudat – și mă întreb la ce se gândește. Oare încearcă să-și ia inima-n dinți să-mi spună despre Gabriel și aventura lor? Dar nu spune nimic. Doar stă tăcută, așa cum făcea Alicia. Aș vrea s-o pot ajuta, dar se pare că nu pot ajunge la ea. Asta e cumplita ironie: am făcut tot ce am făcut ca s-o păstrez pe Kathy – și am pierdut-o, totuși.

M-am cocoțat pe brațul canapelei și am privit-o o vreme.

– O pacientă de-a mea a luat o supradoză, am zis. E în comă.

Nici o reacție.

- Se pare că un membru al personalului i-a administrat dinadins supradoza. Un coleg.

Nici o reacție.

- Mă ascuți?

Kathy a ridicat scurt din umeri.

- Nu știu ce să zic.

- N-ar strica un strop de simpatie.

- Pentru cine? Pentru tine?

- Pentru ea. O tratez de ceva vreme, terapie individuală. O cheamă Alicia Berenson. M-am uitat la ea când am spus asta. Kathy n-a reacționat. Nici măcar o tresărire de emoție. Am continuat: E faimoasă, sau oricum, faimoasă pentru infamie. Toată lumea vorbea despre ea acum câțiva ani. Și-a omorât soțul... Îți amintești?

- Nu, chiar nu.

A ridicat din umeri și a schimbat canalul.

Și așa, continuăm jocul nostru de-a „hai să ne prefacem că“

Se pare că mă prefac mult zilele astea – pentru o mulțime de oameni, inclusiv pentru mine. Iată de ce scriu asta, presupun. O încercare de a-mi ocoli egoul monstruos și de a ajunge la adevărul despre mine – dacă e cu puțință.

Aveam nevoie de o băutură. M-am dus în bucătărie și mi-am turnat un păhărel de votcă din congelator. Mi-a ars gâtulejul când am înghițit-o. Mi-am mai turnat unul.

M-am întrebat ce ar spune oare Ruth dacă m-aș duce din nou la ea, așa cum am făcut în urmă cu șase ani, și i-aș mărturisi toate astea. Dar știam că e imposibil. Că acum sunt cu totul altfel de făptură, cineva mai vinovat, mai puțin capabil de sinceritate. Cum aș

putea să stau în fața acelei doamne firave și să mă uit în acei ochi albaștri umezi care m-au ținut în siguranță atâta timp și nu mi-au oferit decât decență, bunătate, adevăr și să-i dezvălui cât de ticălos sunt, cât de crud, cât de răzbunător și pervers; cât de nevrednic sunt de Ruth și de tot ce a încercat să facă pentru mine? Cum aş putea să-i spun că am distrus trei vieți? Că n-am nici un cod moral; că sunt în stare de cele mai urâte fapte, fără remuşcări; și că nu-mi pasă decât de pielea mea?

Chiar mai rău decât șocul sau repulsia, sau poate chiar teama, în ochii lui Ruth când i-aş spune asta ar fi tristețe, dezamăgire și autoînvinuire. Deoarece nu numai că am dezamăgit-o, dar știu că va crede că ea m-a dezamăgit pe mine – și nu numai pe mine, ci însăși terapia prin vorbire. Pentru că nici un terapeut n-a avut o ocazie atât de bună ca Ruth să o aplice – a lucrat ani întregi cu cineva vătămat, da – însă atât de tânăr, un copil – și atât de dornic să se schimbe, să fie mai bun, să se vindece. Și totuși, în ciuda sutelor de ore de psihoterapie, de vorbit și ascultat și analizat, n-a izbutit să-i salveze sufletul.

S-a auzit soneria, trezindu-mă din gânduri. Nu era un lucru obișnuit, un musafir seara, nu de când ne-am mutat în Surrey. Nici măcar nu-mi mai aminteam când am invitat ultima oară niște prieteni.

– Aștepți pe cineva? am strigat, dar n-a venit nici un răspuns.

Probabil că nu mă auzea peste sunetul televizorului.

M-am dus la ușă și am deschis-o. Spre surprinderea mea, era inspectorul-șef Allen. Era înfodolit în palton și fular și avea obrajii îmbujorați.

– Bună seara, domnule Faber, a zis.

– Domnul inspector Allen? Ce faceți aici?

- S-a nimerit să fiu prin apropiere și mi-am zis să dau o fugă. Niște elemente noi despre care voiam să vă vorbesc. E un moment potrivit?

Am șovăit.

- Ca să fiu sincer, tocmai voiam să pregătesc cina, așa că...

- Nu durează mult. Allen a zâmbit. Era clar că n-o să renunțe, așa că m-am dat deoparte și l-am poftit în casă. Părea să se bucure că era înăuntru. Și-a scos mânușile și paltonul. E al naibii de frig afară, a zis. Destul de frig ca să ningă, pun pariu.

Ochelarii i se aburiseră, așa că i-a scos și i-a șters cu batista.

- Mă tem că aici e cam zăpușeală, am zis.

- Nu pentru mine. Nu mi-e niciodată prea cald.

- V-ați înțelege de minune cu nevastă-mea.

Ca la un semnal, Kathy a apărut în hol. S-a uitat întrebătoare de la mine la inspector.

- Ce se întâmplă?

- Kathy, este inspectorul-șef Allen. Se ocupă de ancheta despre pacienta de care ți-am spus.

- Bună seara, doamnă Faber.

- Inspectorul Allen vrea să vorbim despre ceva. Nu durează mult. Du-te sus să faci baie și te chem când e gata cina.

I-am făcut semn cu capul inspectorului să meargă în bucătărie.

- După dumneavoastră, am zis.

Inspectorul Allen s-a uitat din nou la Kathy, apoi s-a întors și s-a dus în bucătărie. L-am urmat, lăsându-l pe Kathy în hol, unde a mai zăbovit până să-i aud pașii urcând încet pe scară.

- Vreți ceva de băut? am întrebat.

- Mulțumesc. Sunteți foarte amabil. O cană de ceai ar fi minunată.

I-am văzut ochii îndreptându-se spre sticla de votcă de pe blat. Am zâmbit.

- Ori ceva mai tare, dacă preferați.

- Nu, mulțumesc. O cană de ceai mi-ar prinde foarte bine.

- Cum îl beți?

- Tare, vă rog. Cu un strop de lapte, cât să-i dea culoare. Fără zahăr. Încerc să renunț la el.

În timp ce vorbea, mintea mea rățăcea - mă întrebam ce caută aici și dacă ar trebui sau nu să fiu speriat. Era atât de amabil, încât era greu să nu te simți în siguranță. Și apoi, nu era nimic care ar putea să mă dea de gol, nu?

Am pornit ceainicul electric și m-am întors spre el.

- Așadar, domnule inspector? Despre ce voiți să vorbim?

- Păi, în principal despre domnul Martin.

- Jean-Felix? Zău? Asta m-a surprins. Ce-i cu el?

- Păi, a venit la The Grove să ia materialele de pictură ale Aliciei și am ajuns să vorbim despre una, despre alta. Un bărbat interesant, domnul Martin. Plănuiește o retrospectivă a lucrărilor Aliciei. Pare să creadă că acum e un moment potrivit ca să fie reevaluată ca pictoriță. Cu toată publicitatea asta, aș îndrăzni să spun că are dreptate. Allen m-a cântărit din priviri. Poate că ați vrea să scrieți despre ea, domnule. Sunt sigur că ar exista interes față de o carte sau așa ceva.

- Nu m-am gândit la asta. Ce are de-a face cu mine retrospectiva lui Jean-Felix, domnule inspector?

- Păi, domnul Martin a fost entuziasmat de noua pictură - nu părea să-l deranjeze că Elif o mâzgălise. A spus că îi adaugă o calitate specială - nu-mi amintesc

exact cuvintele pe care le-a folosit, nu prea mă pricep la artă. Dumneavoastră?

- Nu cine știe ce.

M-am întrebat cât o să dureze până ajunge la miezul chestiunii și de ce oare mă simțeam din ce în ce mai stingherit.

- Oricum, a continuat, domnul Martin admira tabloul. L-a ridicat ca să se uite mai bine și iată unde era.

- Ce anume?

- Asta.

A scos ceva din haină. L-am recunoscut pe dată. Jurnalul.

Ceainicul fierbea și un șuierat a umplut aerul. L-am debransat și am turnat apă fierbinte în cană. Am amestecat și mi-am dat seama că îmi tremura un pic mâna.

- A, bine, am zis. Mă întrebam unde este.

- Băgat în spatele tabloului, a zis, în colțul din stânga sus al ramei. Era îndesat bine.

Iată unde îl ascunsese, mi-am zis. Pe spatele tabloului pe care îl uram. Singurul loc unde nu mă uitasem.

Inspectorul a mângâiat coperta neagră decolorată, încrețită, și a zâmbit. L-a deschis și l-a răsfoit.

- Fascinant. Săgețile, confuzia.

Am încuviințat.

- Un portret al unei minți tulburate.

Inspectorul Allen a răsfoit paginile spre sfârșit și apoi a început să citească cu glas tare.

- „... era speriat - de sunetul vocii mele... mi-a prins încheietura... și mi-a înfipt un ac în venă.“

Am simțit un val de panică. Nu cunoșteam aceste cuvinte. Nu citisem acea însemnare. Era dovada acuzatoare pe care o căutasem - și era în mâinile nepotrivate. Aș fi vrut să-i smulg jurnalul lui Allen și să rup

paginile, dar nu mă puteam mișca. Eram prins în capcană. M-am bâlbâit.

- Cred... cred că ar fi mai bine să...

Am vorbit prea agitat și mi-a simțit teama din glas.

- Da?

- Nimic.

N-am mai încercat să-l opresc. Orice aș fi făcut ar fi fost privit, oricum, ca învinovățire. Nu exista scăpare. Și lucrul cel mai ciudat e că m-am simțit ușurat.

- Știți, nu cred deloc că s-a nimerit să fiți prin apropiere, domnule inspector, am zis, dându-i cana cu ceai.

- Ah. Nu, aveți dreptate. Mi-am zis că-i mai bine să nu-mi anunț din prag scopul vizitei. Însă, ce-i drept, asta pune lucrurile în cu totul altă lumină.

- Sunt curios să aud, m-am auzit zicând. Vreți să citiți cu glas tare?

- Foarte bine.

Mă simțeam ciudat de liniștit, în timp ce stăteam pe scaunul de la fereastră. El și-a dres glasul și a început:

- „Theo tocmai a plecat“, a citit inspectorul. „Sunt singură. Scriu asta cât de repede pot...“

În timp ce ascultam, am ridicat privirea spre norii albi care pluteau pe cer. În cele din urmă, s-au spart - a început să ningă - fulgii cădeau afară. Am deschis fereastra și am întins mâna. Am prins un fulg. L-am privit cum dispare, piere de pe vârful degetului meu. Am zâmbit.

Și m-am întins după altul.

MULȚUMIRI

Îi sunt foarte îndatorat agentului meu, Sam Copeland, pentru că a făcut ca totul să fie posibil. Le sunt deosebit de recunoscător redactorilor mei – Ben Willis din Marea Britanie și Ryan Doherty din Statele Unite – pentru că au făcut cartea mult mai bună. De asemenea, doresc să le mulțumesc lui Hal Jensen și lui Ivàn Fernandez Soto pentru comentariile lor neprețuite; lui Brett Kahr și lui Kate White pentru anii în care mi-au arătat cât de bine funcționează terapia; tinerilor și echipei de la Northgate pentru tot ce m-au învățat; lui Diane Medak pentru că m-a lăsat să-i folosesc casa pentru a scrie; Umei Thurman și lui James Haslam pentru că m-au făcut un scriitor mai bun. Și pentru toate sugestiile și încurajările lor, lui Emily Holt, Victoria Holt, Vanessa Holt, Nedie Antoniades și Joe Adams.